

Едгар Кейси за сродните души

ПРЕДГОВОР

Сродни души. Две думи, които пораждаат очакване за романтика, за вечери на свещи, за смях и разходки на лунна светлина, за страстни прегръдки, безусловна любов и сливане в едно. Човек винаги свързва това понятие с отношенията с „другата си половина“, с която копнее да се съедини в едно. Наричат го божествена любов на Земята. Описват го като близка на индивида, като физическото възплъщение на духовната му половина. Връзката между две сродни души представлява абсолютно сливане с друго човешко същество, тя е идеалният съюз, спойката, в която мечтите се сбъдват, а индивидуалността бива насърчавана да расте и процъфтява — подтиквана от човека, когото наричаме сродна душа.

Кой не желае такава връзка?

Според някои хора в отношенията между сродните души няма предизвикателства, конфликти или спорове, налице е само възможност двама души да се изучават взаимно като равни, да споделят радости, да се утешават един друг и да бъдат неразделни, като един. Други, може би по-реалистично настроените, виждат в тях не толкова реалност, колкото цел, към която да се стремят. Но независимо дали я смятат за нещо, което могат да постигнат с усилия, или като предопределение на съдбата, повечето намират, че връзката между сродни души е много по-добра от обикновената. Тя е нещо по-възвишено от отношенията, с които са се задоволили останалите. Да помислим: ако повече хора бяха намерили сродните си души, нима щеше да има толкова много разводи?

Но какво точно е сродна душа? Къде се е зародила тази идея и защо тя така ни интригува? Макар да бях чувал за нея и преди, за пръв път се случи да я обсъждам преди около двадесет години. Тогава една моя близка приятелка ме слиса с новината, че се развежда с мъжа си, защото е намерила „истинската си сродна душа“. Тази хубава жена, съпруга и майка на две деца ми довери, че не се чувствала завършена личност с настоящия си съпруг. От години имала усещането, че част от нея липсва. Беше убедена, че най-сетне е намерила другата си половина. Макар че не ми се искаше да бъда циничен, неволно ми мина през ума, че някога тя чувстваше същото и към човека, с когото сега се развеждаше. Може би тук се криеше много повече, отколкото и двамата предполагахме.

Спомням си как се запитах гласно дали е възможно индивидът да има повече сродни души. И ако е така, няма ли вероятност съпругът ѝ да е от тях? Защото, ако човек има само една сродна душа, какви са шансовете изобщо да я намери? Предвид огромното население на Земята, перспективата не изглеждаше особено обещаваща.

В крайна сметка моята приятелка прекрати брака си. Увлечението ѝ към онази нейна сродна душа бе много силно. Тя се разведе, заживя с другия мъж и впоследствие се премести в друг щат. За съжаление връзката с нейната половинка не продължи дълго. Въпреки безспорното привличане между тях, проблемите им започнаха почти веднага и до шест месеца всичко приключи.

От онези години насам идеята, че всеки човек има поне една сродна душа някъде по света, доби широка популярност в западната култура. Многотиражни книги на безброй автори, сред които Джес Стърн, Брайън Вайс, Шърли Маклейн, Ричард Бах и Томас Мур, привлякоха повсеместно общественото внимание. Може би защото представата за сродната душа е неразривно свързана с идеята за прераждането, която през същия този период започна да се приема от все повече хора. Но тя далеч не е нова, корените ѝ са хилядолетия назад, и то в множество култури.

Според митовете и легендите първоначалната идея за сродната душа е, че в някой момент от историята на света човекът — буквално или метафорично, е бил подложен на разполовяване. Накратко казано, някога човешката душа била цяла и завършена, но впоследствие по някакъв начин се е разделила на две или повече части. Оттогава всеки човек се чувства непълноценен и се мъчи да постигне завършеност, като намери другата си половинка.

Според древногръцкия философ Платон (около 427-347 г. пр.н.е.) хората вечно търсят половинката си, след като някога Зевс ги е разделил на две. В „Симпозиум“, един от най-известните си диалози, философът заявява, че отначало човекът е бил доста по-различен от сега. Имало три вида човешки същества: мъже, жени и двуполови. Всяко същество имало по четири крака, четири ръце, две лица, четири уши и два полови органа.

Явно в даден момент след сътворението хората станали твърде самонадеяни и започнали да се питат дали не могат да заемат мястото на боговете, някои дори правели планове да се изкачат при тях и да ги прогонят. Идеята предизвикала голяма суматоха в небесните селения и всичките им обитатели започнали да обсъждат със Зевс какво трябва да се направи. Лесно можели да унищожат човечеството, но без него биха се лишили от жертвоприношенията, които толкова им харесвали.

Накрая на Гръмовежда му хрумнало да разрежат човеците на две. Така не само силата им щяла да намалее наполовина, но броят им да се удвои и боговете щели да получават още повече дарове и почит. Всички небесни обитатели приели този план с голямо въодушевление. Хората били разполовени, в резултат на което се получили нови същества—с по две ръце, два крака, едно лице, две уши и един полов орган. Освен това, за да не могат да изместят боговете, Зевс им вдъхнал непреодолим копнеж към другата им половина. За да им даде някаква утеха, той им позволил да имат сношения, по време на които да са едно цяло. Съществата, които дотогава били с по два мъжки полови органа, щели вечно да търсят други мъже, за да се съединяват с тях. Онези с по два женски органа щели да намират утеха само в обятията на други жени. Съответно бившите двуполови щели да търсят половинката си измежду хората от другия пол, с което да възпроизвеждат човешкия род.

Макар че Платоновият мистичен разказ вероятно за мнозина звучи като пълна измишльотина, той не е уникален. Подобна идея съществува и в юдео-християнството, описана е в Стария завет. Според първа глава от Битие, на шестия ден от сътворението Бог създава същество „...по Своя образ... мъж и жена ги създаде“ (Битие 1:27). Изглежда, Божието творение по произход е двуполово и съдържа субстанцията на духа. Не само се казва, че това творение е по Божи образ (дух), но и че след седмия ден от сътворението (когато си почивал) Бог изведнъж осъзнал, че „нямаше човек, който да обработва земята“¹. Решил да направи Своето творение-дух „жива душа“², като вдъхне в ноздрите му дъха на живота и така Адам започнал съществуването си в материалния свят. Сетне, понеже не искал човекът да бъде сам, Бог взел от него едно ребро и му направил другарка:

„Тогавя Господ Бог даде на човека дълбок сън и той заспа; и взе едно от ребрата му и изпълни мястото му с плът.

И Господ Бог създаде жената от реброто, което взе от човека...”

В Новия завет Исус напомня на фарисеите, че отначало при сътворението Бог ги е направил „мъжко и женско... Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си; и двамата ще бъдат една плът... Така, щото не са вече двама, а една плът“ (Матей 19:4-6).

Също както в историята на Платон, първоначално човекът е създаден цял, но бил разделен със сътворяването на жената. Това кара някои да мислят, че човешкото същество е несъвършено и може да открие някакъв смисъл в съществуването си — буквален или психологически, само като се слее в любов, връзка или брак.

Освен в Стария завет, в равинската литература съществуват още няколко разказа за сътворението на мъжете и жените. В Мидраш се казва, че отначало Бог е създал Адам „с две лица“, но после решил да го разреже на две и се получили женско и мъжко същество. Другаде се твърди, че при създаването си Адам бил двуполов. Подобна идея се открива в индуизма — универсалната душа осъзнава себе си, прииска й е да има другар и затова създава мъжа и жената от собственото си същество:

„В началото бил само Азът под формата на човек. Огледал се той и не видял друго, освен себе си... Но не сетил радост. Замислил се. Бил твърде голям като мъж и жена едновременно. Затова се разделил на две и така се получили съпруг и съпруга“.

Тъй като Изтокът и Западът възприемат цялото като обединение на мъжкия и женския полюс, ян и ин, анима и анимус, мнозина поддържат тезата, че човешката душа поначало е двуполова и в някой момент ще се върне в това си състояние. Независимо от произхода на тази идея за еднократно разделяне на човешките същества, очевидно се смята, че личната цялостност се постига само чрез връзка с външни индивиди.

Може би най-старият писмен документ за сродните души е на около 5000 години — това е легендата за египетските богове Озирис и Изида. В нея се говори за вечната любов между мъжкото и женското божество, които са едновременно брат и сестра и съпруг и съпруга. Предопределени да бъдат заедно, Озирис и Изида започват своята връзка още в майчината утроба, където са заченати заедно и излизат на бял свят като близнаци. Обичат се от самото си раждане. Тяхната любов е толкова

¹ Битие 2:2

² Робърт О. Балу, „Джобната световна библия“

силна и чиста, че дори смъртта не може да потуши чувствата им и да ги раздели.

Озирис бива отвлечен и убит от своя завистлив брат Сет. Въпреки смъртта на своя съпруг, Изидата успява да се слее с духа му и зачева детето-бог Хор. Това още повече вбесява Сет и той насича трупа на брат си на четиринадесет парчета. Макар и съсипана от скръб, Изидата показва вечната си любов, като обикаля страната, събира парчетата, сглобява ги и съпругът ѝ оживява. Нейната неугасваща вяроност поддържа връзката им жива. За египтяните Изидата е богинята на плодородието и майчинството, Озирис е богът на смъртта, а тяхното дете Хор е бог на слънцето и небето.

През цялата история човешкият стремеж към цялост е претворяван в митове, приказки и легенди. Това е завладяващата история за принца, който търси момичето със стъклената пантофка в „Пепеляшка“. Това е съвършената целувка, която съживява всичко в „Спящата красавица“. Това е любовта на красавицата, която преобразява звяра. Това е легендата за жабока-принц; нуждата на ромеоците да бъдат със своите жулиети; стрелите на Купидон, които отклоняват човека от пътя му. Тези приказки напомнят, че у самотния човек има нещо незавършено и в един момент откриваме, че всички се стремим да постигнем цялост.

Безспорно, хората усещат привличане един към друг, но на какво се дължи то? Случайно ли се срещат двама души, или е предопределено? Кое ги подтиква да се стремят към нещо, което не могат да определят точно, или да търсят някой, когото никога не са срещали? Дали неизбежното пресичане на житейските пътища, което събира човешките същества, не се дължи на някакъв неясен импулс? Това закономерно и целенасочено ли е, или случайно и непреднамерено? Дали е на биологична, емоционална или интелектуална основа, или е нещо повече от онова, което сме си позволявали да мечтаем? Играе ли съдбата роля в живота ни? Каква точно е динамиката на сродните души и привличането между тях и какви въздействия оказват тези сили върху хората?

В материалите на Едгар Кейси (1877-1945) — една от най-забележителните личности на ХХ век, могат да се намерят уникални отговори на тези въпроси. През 1938 г. една 50-годишна жена идва при него, за да го пита за посоката на живота си. Кейси, за чиято дейност се смята, че е най-добре документирана за всички времена, вече ѝ е бил помогнал да се излекува от някакво заболяване. Бивша учителка и съветничка, по онова време посетителката е разведена. Тъй като се интересува дали ще има друга връзка, тя интуитивно задава въпроса, който свързва идеята за сродните души със собствения ѝ стремеж към цялостност: „Моля ви, обяснете ми какво означава сродна душа от гледна точка на моето духовно развитие“. Кейси отговаря:

„Това са хора, които си съответстват като жлеб и нут, като болт и гайка, т.е. допълват се взаимно. При сродните души физическото привличане е обусловено от умствена и духовна помощ“. 1556-2³

От гледна точка на Кейси при сродните души не става дума само за физическо или сексуално привличане, а за отношения, неразривно свързани с процеса на духовно развитие и израстване на другия. Тази предпоставка е изследвана в много от неговите материали.

Въпреки документирания му ясновидски талант, някой може да попита какви прозрения за съвременните сродни души може да ни донесат неговите тълкования. Знае се, че той е направил последното през 1944 г., много преди да се появи каквато и да било информация по темата. И все пак, поради естеството на работата си и въпросите, които са му задавали хора като нас, Кейси може би е уникален експерт по въпроса.

Цели четиридесет и три години той е давал интуитивни консултации, наричани тълкования, на хора от всякакви религии и обществени прослойки. В стотици, ако не и в хиляди случаи е изследвал отношението на личните връзки върху духовното развитие на човека. Всъщност една от основните постановки в неговите материали е, че ние най-често опознаваме себе си чрез другите. Независимо дали научаваме какво е любов, когато някой ни стане скъп, или изграждаме търпението си в предизвикателствата на живота, отношенията с околните ни карат да осъзнаем недостатъците и способностите си. Именно личните връзки ни показват в каква насока трябва да работим и с какво разполагаме. Кейси е смятал, че точно в динамиката на тези отношения осъзнаваме истинската си същност и неразривната си връзка с Бога.

Може би най-уникалното в неговите материали по темата за сродните души е, че дават изчерпателен анализ на стотици връзки в рамките на преражданията. За двадесет години Кейси е направил близо 2000 „житейски тълкования“, в които е изследвал духовното развитие на хората в различните им животи, както и връзките между тогавашните и сегашните им отношения с други лица. Например, когато един тридесет и пет годишен мъж запитал дали е имал връзки с настоящата си съпруга и в предишни прераждания, получил следния отговор: „Често сте били другари и преди — в беди и радости“ (2421-2).

Според Кейси връзката със сродна душа представлява продължителни взаимоотношения с друг индивид, които душата подновява в серия прераждания. В източника на информацията, който наричал

³ Тълкованията на Едгар Кейси са номерирани, за да се осигури дискретност. Първият номер (в случая 1556) се дава на лицето или групата, за които е направено тълкованието. Вторият (в случая 2) показва поредността на тълкованието за лицето или групата. Следователно 1556-2 означава, че това е второто тълкование за човека с номер 1556.-Б. а.

„Хрониките Акаша" или „Книгата на живота", той е можел да види развитието на връзките във времето и описва как влиянията и решенията от минали животи въздействат върху настоящия. Но вместо философски трактати, тълкованията му са давали на хората практически съвети, които те можели да прилагат.

Взети заедно, материалите на Кейси са един от най-значимите източници на информация за динамиката на всички човешки взаимоотношения, целта на нашите преживявания с други хора и естеството на самата душа.

Поради дълбоко вкорененото ни желание да намерим съвършения партньор, онази наша половинка или специален човек, който да направи живота ни пълноценен, днес се ширят множество погрешни схващания. За някои идеята за сродните души в тълкованията може да се стори доста по-различна от популяризираната в съвременното общество. За Кейси сродната душа в никакъв случай не е другата половина на човека, без която той не е цялостен. Привличането, което усещаме, е на духовно ниво, но не защото другият е неповторимото ни допълнение, а защото по някакъв начин ни подтиква да станем цялостни.

В безкрайния процес от връзки, преживявания и различни прераждания душата има свой план за лично израстване и развитие. Вярно, че ѝ е предопределено да бъде цяла, както се твърди в оригиналната история за Сътворението, но Едгар Кейси е вярвал, че накрая всяка душа ще постигне сама своята цялостност. Така погледнато, връзката със сродна душа всъщност помага на човека в духовното му развитие и неизбежното постигане на духовната му завършеност.

Вирджиния Бийч, Вирджиния
Кевин Дж. Тодеш

Първа глава Сродни души

Любовта дълго търпи и е милостива, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се дразни, не търси сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи...

И тъй, остават тия трите: вяра, надежда и любов; но най-голяма от тях е любовта.

1 Коринтяни 13:4-7, 13

През 1926 г. тя е звезда на Бродуей. Само на двадесет и четири години изпълнява главната женска роля в голяма постановка. Играта ѝ като младата херцогиня Онис Скинър в „Санчо Панса" кара критиката и почитателите да я нарекат „пленителна". Кариерата ѝ на актриса се развива с главоломна скорост. Името ѝ е Роуз⁴ и тъй като постановката скоро ще слезе от сцена, тя неволно започва да се пита какво ѝ предстои.

Макар че отначало не възнамерявала да се изявява като актриса, това ѝ се удавало с лекота. Тъй като обичала музиката, смятала да се занимава с цигулка и се записала да учи в Чикагския музикален колеж. Ала скоро желанието ѝ да свири угаснало и тя решила да тръгне на курсове по актьорско майсторство. Станала актриса много по-лесно, отколкото си представяла. Сякаш била родена за сцената. Един продуцент я видял в първата ѝ пиеса в колежа и ѝ предложил роля на невинно момиче в пътуващата си театрална трупа. След тази трупа дошъл Ню Йорк, където веднага я взели в голяма постановка. Всички врати се отваряли пред нея. Мнозина смятали, че ѝ е писано да бъде суперзвезда. Трябвало да се чувства удовлетворена, но не било така. След ролята в „Санчо Панса" никое от предложенията не ѝ допадало. Чудела се дали трябва да отдава всичките си сили на театъра, или ѝ е дошло време да се омъжи. Била влюбена и понякога притегателната сила на дома и брака ѝ се струвала по-силна от желанието да бъде на сцената.

Колкото и невероятно да звучи, година по-късно изоставила кариерата си на актриса, омъжила се и се посветила на съпруга и децата си. Копнежът по театъра намалявал, а желанието да бъде с мъжа си се увеличавало. Роуз била намерила своята сродна душа и срещата им щяла завинаги да промени живота ѝ.

Макар и млада, тя вярвала, че нищо не става случайно. Животът някак успявал да сглоби ситуациите и преживяванията в божествен сценарий с потенциални входове и изходи. Най-често ролята ѝ била просто да наблюдава и да се вслушва, за да не пропусне знаците. Участие в продукция на Бродуей със заглавие „Смей се, клоуне, смей се", преди ролята ѝ в „Санчо Панса", я било довело до споменатия житейски кръстопът. Докато играела в пиесата, тя се запознала с двама души, които щели да окажат голямо влияние върху живота ѝ; единият бил театрален критик, а другият—тридесет и две годишен бизнесмен.

В една почивка между репетициите тя отишла на пристанището да чака своя роднина, която щяла

⁴ За да се запази дискретност, повечето имена в тази книга са променени. — Б. а

да пристигне с презокеански лайнер. Тъй като била привлекателна, общителна и дружелюбна, Роуз скоро завързала разговор с чакащия до нея висок достолепен господин. След размяната на любезности младата жена установила, че той се интересува от театър. Споменала за малката си роля в постановката „Смей се, клоуне, смей се“ с Лайънъл Баримор в главната роля. Господинът обещал да отиде да я гледа. Впоследствие се оказало, че той е Джон Корбин, главен театрален критик на „Ню ЙоркТаймс“.

След едно от представленията Роуз получила зад кулисите бележка от друг мъж, някой си Брайънт Гудман. Техни общи приятели го били помолили да я посети. Мъжът се сторил приятен на Роуз и заедно със сестра си тя го поканила на вечеря, по време на която Брайънт започнал да говори за мистицизъм, за минали прераждания и за приятеля си медиум от Дейтън, щата Охайо, на име Едгар Кейси. Макар че обичала да разговаря на религиозни и философски теми, актрисата за пръв път чувала за прераждания и в един момент се запитала: „Господи, в какво се забърках?“. Въпреки това двете със сестра й намирали Брайънт за очарователен, при все че не вярвали дори на една от думите му.

Времето минавало и след като участието й в „Смей се, клоуне, смей се“ приключило, благоприятната критика на Джон Корбин й отворила още врати. Така я наели за главната женска роля в „Санчо Панса“. Продължила да се вижда с Брайънт и полека-лека започнала да се увлича по него. Той бил интересен, забавен човек и талантлив търговец. Все пак не вярвала на приказките му. В по-голямата си част разговорите им се състояли от невероятни разкази за същия онзи Едгар Кейси, който по думите на Брайънт можел да постави диагноза, докато спял, а освен това да дава чудесни съвети за бизнеса (Брайънт се кълнял, че разчита много на тях). Също така виждал как събитията и връзките от минали прераждания влияят върху сегашното. Затова Роуз не разисквала със семейството си тези неща, когато им разказвала за човека, с когото се среща.

По-късно обаче трупата тръгнала на турне и един от градовете, през които минала, бил Дейтън. По настояване на Брайънт Роуз поканила Едгар Кейси и жена му Гъртруд да гледат пиесата, за да може да се запознае с тях. Оказало се, че семейство Кейси страшно харесали постановката, и младата актриса попитала дали не може да погледа как работи Едгар. На следния ден за пръв път станала свидетел на тълкование, направено на петгодишно дете, чийто стомах по някаква причина не можел да задържа нищо. След всяко хранене момиченцето започвало да повръща и бавно умирало от глад. Лекарите опитали всичко, но без успех и накрая родителите се обърнали за помощ към Едгар Кейси.

Точно както й било описвано, Кейси легнал на канапето и се унесъл. Гъртруд му казала, че в това състояние на транс той ще трябва да прегледа детето, и му поръчала да „намери“ момиченцето. То било в къщата (но не в същата стая) и не след дълго той заговорил: „Да, имаме тялото“. Секретарката му записвала всичко дума по дума.

Роуз наблюдавала процеса с голяма доза скептицизъм. Не можела да повярва, че един човек е в състояние да разбере физическите проблеми на друг (камо ли да види нещо толкова отвлечено като минало прераждане). И все пак семейство Кейси се отнасяли много сериозно към работата си, а родителите приемали с благоговение всяка негова дума. Едгар Кейси им казал какво не е наред с детето и препоръчал неща като диета, главно от зрели банани, и физикално лечение. Макар да била слушала често за работата на този човек, сега, когато видяла всичко с очите си, Роуз се почувствала някак нелепо.

Тя слушала и все повече се ядосвала. Кейси не бил лекар; доколкото знаела, дори не бил завършил гимназия. Не направил, нито възнамерявал да прави физически преглед на детето. Преди това Гъртруд й била споменала, че съпругът й няма никакво медицинско образование или обучение. Най-малкото този човек практикувал медицина без разрешително. Ами ако препоръката му застрашавала живота на детето? Тази мисъл я тревожела и възмущавала. Терзанията й обаче не пречели на останалите в стаята да слушат и гледат спящия Кейси, без да задават никакви въпроси.

Когато тълкованието приключило, Роуз напуснала къщата възможно най-учтиво — все пак била актриса, — но изпълнена с ярост към семейство Кейси и отвратена от Брайънт, задето вярвал на всичко това. За нейно облекчение няколко седмици по-късно получила вести от родителите на детето и с изненада научила, че дъщеря им се е оправила напълно.

Момиченцето най-сетне можело да приема нормално храна—очевидно тълкованието на Кейси било успешно. Роуз започнала да се пита дали Брайънт не е прав за него.

През пролетта на 1926 г. актьорският състав на „Санчо Панса“ се върнал в Ню Йорк. Макар да имало голям успех, турнето свършило и пиесата била свалена от сцена. Роуз имала големи затруднения да избере следваща роля. Никоя не й изглеждала подходяща. Започнала да се пита какво изобщо иска да направи с кариерата си. Същевременно Брайънт искал да се оженият. Тя го обичала и безспорно усещала привличане към него, но наистина ли искала да замени театъра с дом, готвене и бебета? Едва ли можела да съчетава успешно семейство и кариера. Понякога идеята за брак й допадала, но друг път й изглеждала крайно безинтересна. На моменти театралната слава й била много приятна, но не я удовлетворявала нито пълно, нито трайно. За пръв път Роуз не знаела какво да прави

с живота си.

За да ѝ помогне да се ориентира, Брайънт ѝ предложил сеанс при Едгар Кейси. По онова време, подпомогнато от някои много влиятелни нюйоркски бизнесмени, семейство Кейси се били преместили във Вирджиния Бийч, за да основат болница, в която Едгар да работи. Роуз вече била чула много разкази за нещата, които този човек незнайно как можел да прави, затова се съгласила.

И сякаш всичко не било достатъчно чудновато, Роуз научила, че процедурата ще се извърши, докато семейство Кейси са във Вирджиния Бийч, а тя и Брайънт — в Ню Йорк. Очевидно на Едгар не му било нужно да са в един град, за да долови проблемите ѝ.

Когато тълкованието най-сетне пристигнало, Роуз била удивена от неговата точност. Всякакви останки от съмнения, които имала към този човек и неговите способности, мигом се разсеяли. Тя написала на семейството писмо, в което ги уведомила, че информацията ѝ е била повече от полезна и интересна. Без да познава историята на живота ѝ или настоящата ѝ дилема, спящият Кейси по някакъв начин успял да направи блестящ анализ на характера, чувствата и талантите ѝ. Роуз била дълбоко впечатлена и веднага го помолила да отдели време и на други членове на семейството ѝ.

В нейното тълкование се казвало, че може да постигне големи успехи в музиката, литературата, живописата, театъра или дома. Едгар Кейси обсъждал накратко преражданията ѝ по време на заселването на Америка, в Англия, Германия, светите земи и Гърция. Музикалните си наклонности била развила като певица в Германия, била близка с известен композитор и споделяла любовта си към музиката с много хора. Актьорският ѝ талант бил най-силно изразен в едно прераждане в Елада, била с прелестна осанка и доставяла голяма наслада на хората с различните си роли. Склонността ѝ към философията можела да бъде проследена до Халдея, където работела в храмовете. В същия период била развила и вродената си привързаност към дома и семейството. Кейси постоянно обяснявал връзката между днешните ѝ таланти и чувства и предишните ѝ прераждания на Земята.

Освен това пишел, че ако останела актриса, до една година щяла отново да получи голяма роля, която да задоволи нуждата ѝ от себеизява. Всъщност, уверявал я той, някъде между двадесет и осем и тридесетгодишната ѝ възраст кариерата ѝ щяла да претърпи още по-голям възход. Можело да постигне значителни успехи и в семейството, но на този етап от живота нямало да се справи добре и с двете. Трябвало да избира. Не я съветвал кой път да поеме, казвал само, че трябва да вземе решение. Привличането, което изпитвала към Брайънт, се дължало на множеството връзки между двамата в минали прераждания. Познавали се в различни превъплъщения и по време на пуританството в Америка, и в Англия, и в светите земи.

По-късно Брайънт получил своето тълкование, което бил поискал, за да разбере какъв би бил резултатът от един брак между него и Роуз. Отговорът гласял: „Какъвто си го направят!“. За по-голяма конкретност Брайънт се поинтересувал дали тя притежава този тип женственост и качества, които са най-подходящи за успешен живот с него. Кейси отвърнал: „Може и така да стане. Никой в началото не е идеално подходящ за другия, освен ако не е предопределено през вековете да се съберат“. Брайънт опитал отново да получи отговора, който търсел, и запитал: „Ще бъдат ли винаги съвършено щастливи?“ Кейси заявил: „Не, няма да бъдат винаги щастливи, но могат да направят така, че винаги да са доволни. Удовлетворението и щастието са различни елементи, но и двете са продукт на ума — и все пак между двама души трябва да има физически условия, за да са съвместими, или умът да се приведе в такова състояние, че и двамата да са доволни“ (257-15).

Накрая Брайънт попитал направо: „Правилен ли е изборът ми на това момиче?“, и получил положителен отговор. Поради чувствата си един към друг и потвърждението в тълкованията, на 17 април 1927 г. Роуз и Брайънт се оженили.

В повечето случаи Едгар Кейси не уточнявал дали дадено лице е подходящо за брачен партньор. С типичния си маниер, когато една двадесет и пет годишна жена го попитала дали приятелят ѝ е човекът, за когото би трябвало да се омъжи, той отвърнал: „Да, той е *един* от мъжете, за които можеш да се омъжиш!“ (3834-1). Друга се интересувала дали е срещнала мъжа, за когото трябва да се омъжи, и отговорът бил: „Вече си срещала неколцина, за които *можеш* за се омъжиш!“ (3180-2).

Очевидно имаме по повече от една сродна душа — някой, с когото сме били заедно преди и бихме могли да създадем положителна връзка в настоящия си живот. По-късно Роуз и Брайънт научили, че в минали прераждания са имали бракове и с други хора; настоящата им връзка била просто една от възможностите. Тя обаче им позволявала да си помогнат взаимно в развитието си.

Когато клиентка попитала Кейси какъв е шансът да се омъжи и ще срещне ли сродната си душа, той ѝ отвърнал: „Не е вярно, че конкретен човек може да се нарече сродна душа, понеже са много...“ (2487-2). В друг случай, през 1942 г., млада жена поискала да разбере дали има и друг човек освен годеника ѝ, за когото би могла да се омъжи и с него да бъде „също толкова щастлива, ако не и повече“. Получила следния отговор: „...можем да намерим по двадесет и пет до тридесет такива, ако решим! Всичко става, както си го направиш!“ (1981-2). Сетне тълкователят добавил, че в живота ѝ определено имало някои неща, върху които да „поработи заедно с бъдещият си съпруг“, а това можело да стане най-добре в рамките на брака. Рано или късно, щяла да се сблъска с тези проблеми. Кейси я

посъветвал да го направи веднага, вместо да го отлага за бъдещи периоди.

Един тридесет и две годишен тенекеджия и съпругата му често имали проблеми. Стигали дори до разговори за развод и родителските права над детето. В опит да излекува брачните си отношения, съпругът поискал тълкование. От информацията ставало ясно, че в предишен живот двамата са били заедно, провалили са се и сега им е дадена още една възможност да успеят. Мъжът попитал: „Какво мога да направя, за да стане бракът ни по-щастлив и хармоничен?“. Кейси му отговорил: С жена си, както и с другите си дела, се дръж както искаш да се държат с теб. Не моли за повече, отколкото даваш. Не давай повече, отколкото ти искат, и не искай повече, отколкото ти дават. Бракът изисква единство в целите. Ако няма единство в целите, не ще има хармония. Това може да се постигне, но не само с егото. Защото, не забравяй, преди си се провалил с гръм и трясък — и си си платил за това! По-добре оправи нещата сега или следващия път ще бъде сто пъти по-зле!“ (5001-1).

Според Кейси главната цел на сродните души, брака и всяка доживотна връзка с друг човек е двамата да израснат, да се развият и да си помагат в духовната трансформация. Разбира се, хората усещат привличане един към друг поради общите си преживявания в миналото, но онова, което ще направят със своя минал опит (който Кейси нарича „кармична памет“!), зависи изцяло от постъпките и решенията им в настоящето. Тълкованията подсказват, че всеки човек има множество сродни души, с които би могъл да изгради успешни отношения в сегашния си живот. Очевидно всеки избор води до различни възможности и преживявания, а определено някои са по-добри от други.

Друг от случаите на Кейси от архивите му от 1940 г. Четирима мъже проявили интерес към учителка по математика и тя искала да разбере кой е най-добрият кандидат за женитба. Кейси й отговорил, че греша, като смята само *един* за възможния идеален съпруг. Не й казал да избягва някого от тях или да се сближи с друг, а я уверил, че в различни периоди от пребиваването й на Земята тя е била и с четиримата си ухажори, но „някои са й помагали, а други са я спъвали“. Предложил й да следи сънищата си, защото от тях можела да получи „предупреждения“ за някои от мъжете. За да направи своя избор в настоящето, тя трябвало да реши кой от кандидат-съпрузите ще й помогне да стане по-добър човек, да даде израз на свой духовен идеал и да живее в служба на другите.

В тълкованията се твърди, че привличането между хората винаги има някаква цел. В основни линии тя е да се решат минали проблеми и предизвикателства и да се продължат положителни взаимоотношения, започнати в предишни прераждания. Добри или лоши, нашите взаимоотношения продължават оттам, откъдето сме ги прекъснали. Съществува приемственост на минали поведенчески модели, цели и идеали. Привличането, което може да изпитваме към даден човек в живота си, става според Кейси на душевно ниво, независимо дали преживяванията ни с този човек в предишните прераждания са били „радости или скърби“. В крайна сметка решението дали е добре двама души да се посветят един на друг до края на живота си, трябва да се основава на нещо повече от физическо привличане и желание.

В много от тълкованията си Кейси съветвал клиента да не сключва брак с дадено лице въпреки чувствата на двойката. Причината за този съвет неизменно била, че подобен съюз няма да е полезен за духовното развитие на единия или и на двамата. В други случаи бракът се явява неподходящо решение поради своята ненавременност. През 1937 г. на родителите на едно 14-годишно момиче е казано, че дъщеря им ще поиска да се омъжи много млада, защото в предишен живот останала стара мома. Не бивало да й позволят, защото резултатите щели да са плачевни (1406-1). В други тълкования клиентите били съветвани да не пристъпват към брак, докато не си изяснят накъде ще тръгнат в живота си. Очевидно всяка от посоките носи със себе си различни брачни възможности.

Двадесетгодишно момиче попитало дали трябва да се омъжи за приятеля си и отговорът бил: „Никога“ (1754-1). Кейси предсказал, че връзката им неизбежно ще приключи с раздяла и развод. Според него двамата се познавали от последния си минал живот по време на Гражданската война в Америка. По онова време живеели някъде около Уилямсбърг, щата Вирджиния, и връзката им носела ту щастие, ту разочарования. Сега, поради някогашните нерешени проблеми, жената усещала емоционален порив да се сближат още повече. Но тълкованието предупреждавало: „Най-добре ще е, ако никога не се омъжваш за него — иначе идеалите ти ще бъдат разрушени!“. Кейси я насърчавал да поддържат приятелство и да учат един от друг каквото могат, но да не се женят. Тъй като желанието, стремежът един към друг и любовта може да идват и от душевно ниво, как може да се различи потенциално трайната връзка от онази, в която има само привличане, породено от минали нерешени проблеми? Според Кейси висшият израз на истинската любов е „действено отдаване“, в което човек не мисли какво ще получи в замяна. Желанието е чувство или състояние, при което индивидът иска да привлече към себе си някого или нещо, а истинската любов се проявява в емоция, енергия или действия, насочени към другите, но без мисъл за получаване. Като общо, целта на всички връзки е духовното развитие. По тази причина хората, които искат да разберат дали една връзка е само кармичен дълг, или е целенасочен настоящ съюз, могат да се запитат: „Тя прави ли ме по-добър човек? Поставя ли пред мен предизвикателства, кара ли ме да полагам усилия? Насърчава ли ме да стана по-уравновесен и всеотдаен? Кара ли ме да проявявам най-доброто от себе си?“ В тълкованието

на един двадесет и девет годишен мъж, който през 1937 г. поискал от Едгар Кейси най-добрите мотиви за брак (1173-11), се твърди, че съществува огромна разлика между физическото желание и умствено-духовното сътрудничество и другарство. Ако се основава главно на желание и плътска страст, бракът няма как да бъде успешен. Добрата връзка трябва да носи в себе си взаимен духовен подтик, който да обединява двойката в служба един на друг и на Бога. Според Кейси здравословната връзка предполага физическа любов, но тя съдържа нещо много повече—духовни идеали, цели и стремежи, които са също толкова важни.

Често човек може да реши, че на света съществува една-единствена съвършено сродна душа за него. Това не е вярно, сродните души не се ограничават само в отношенията между мъж и жена, те се проявяват и в еднополови връзки. И което е още по-важно, всеки от нас има множество различни видове връзки със сродни души. В настоящето някои от тях може да са с роднини, приятели, с които се чувстваме особено близки, и дори с колеги, с които сме се събрали, за да постигнем някаква голяма цел. Сродната душа е човек, към когото усещаме привличане, защото сме били заедно в миналото. В такава връзка имаме възможност да окажем неоченима помощ в личното развитие на другия.

За съжаление някои хора погрешно заключават, че връзката със сродна душа е съвършена и в нея няма никакви трудности или предизвикателства. Те често се чувстват неудовлетворени, защото не са успели да изградят подобни отношения в живота си. В тълкованията на Кейси се казва, че сродната душа ще ви изправи пред проблеми и препятствия, а вие ще ѝ отвърнете със същото. Сродната душа е човек, с когото се събирате, за да се борите заедно с житейските предизвикателства и трудности дори когато ви се струва, че той е техният източник. С други думи, сродната душа в повечето случаи отразява или ни позволява да съзрем собствените си силни страни и слабости.

Доколкото е известно, Брайънт и Роуз са имали много успешна връзка, която е продължила повече от четиридесет години—до 1968-а, когато той починал. През тези години имали немалко проблеми, спорове и трудности, преживели обичайните превратности на брака. От самото начало станало ясно, че свекървата не харесва Роуз и не одобрява избора на сина си. Тълкования, направени впоследствие, разкрили, че тази враждебност се дължи на ревност и съперничество в минал живот.

В първите няколко години съпрузите се сдобили с двама снове. В тълкованията за тях се казвало, че по-големият е с вроден талант за лекар, а по-малкият — за политик. Брайънт поискал съвет за отглеждането и възпитанието им и Кейси му отговорил, че най-важното в това отношение са не властта, силата или дори правилата, а двамата с Роуз да бъдат пример за момчетата си. Тоест, цялото семейство било събрано с определена цел. Заедно, те можели да си помагат в постигането на онова, за което са родени. След връзките, които четиримата имали в миналите си прераждания, съвместният живот сега им давал възможност да станат по-добри хора.

Тълкованията насърчили Роуз и Брайънт да се оженят, но те срещнали и немалко предизвикателства. Макар да преуспявал финансово, Брайънт споделил с приятели, че загубил 500 000 долара, понеже не се вслушал в някои съвети на Кейси. Втората световна война донесла на семейството трудности и недоимък, но то се сблъскало и с характерните за времето предразсъдъци поради еврейския си произход. Момчетата преживели редица проблеми, наред с обичайните за детството — никнене на зъби, настинки и съперничество между братята. По-малкият преболедувал от скарлатина, дребна шарка и анемия, освен това обаче пробол дясното си око с ножици и роговицата се разкъсала. Лекарите и поредицата тълкования успели да спасят зрението му. По-големият пък неколкократно чупел кости, изкарал дребна шарка, възпаление на сливиците и пневмония, тормозели го циреи.

Едно от най-големите предизвикателства за семейството дошло, когато светлината на прожекторите започнала да липсва на Роуз. Брайънт отделял почти цялото си внимание на търговските си дела и ролята на съпруга и майка естествено не я задоволявала. Поради финансовото им положение и бизнеса на съпруга си тя често вземала дейно участие в обществения живот. Това ѝ носело известно удовлетворение. Заради работата си Брайънт обаче често отсъствал от града. Вместо да пропуска светските събития, младата жена позволявала да я придружават приятели-мъже, с което съпругът ѝ не бил съгласен. Споровете между двамата очевидно не ги довели до решение, затова си направили тълкование.

Години преди това Кейси им бил казал, че докато работят заедно, всеки ще кара другия да проявява най-доброто от себе си и „да постига нещата, които носят мир, радост и щастие — живот, който си заслужава да се живее..." (903-3). Посъветвал ги да показват любовта си един към друг и да поставят другарството си на първо място. Любовта на Роуз към сцената трябвало да отстъпи крачка, както бизнес-делата и грижите на Брайънт не можели да бъдат негов приоритет. Домът трябвало да бъде тяхната първа и най-важна работа. Двамата били насърчени да поддържат любовта си жива, да намират радост и спокойствие в присъствието на другия, да почитат Бога и да Му служат и никога да не повтарят грешките в отношенията си.

В новото тълкование Кейси напомнял, че най-важната им задача в момента е отглеждането на децата, особено във „формиращите" години. Трябвало да се съсредоточат главно в дома и всеки да съживи в себе си нагласата, с която са започнали съвместния си живот. Очевидно и Роуз, и Брайънт си

били позволили да забравят кое е най-важното в брака им. Вместо да им каже точно какво да направят, Кейси ги съветвал отново да поставят брака си на първо място. И така проблемът бил решен — с повече съвместни усилия.

С течение на времето Роуз започнала да се интересува от парапсихология и подкрепила финансово лекции и програми, които събирали на едно място водещи учени и парапсихолози. За период от над двадесет години тя съдействала за провеждането на една доста успешна серия от лекции в Ню Йорк и изиграла ролята на катализатор в изучаването на метафизика, йога и работата на Едгар Кейси. В тези занимания бившата актриса открила славата, която ѝ липсвала, и същевременно успяла да помогне на много хора. Брайънт пожънал още по-големи успехи в бизнеса и производството на мебели. Освен това в продължение на години бил спомоществовател на Емануеловия храм, най-голямата синагога в страната, както и на работата на Кейси. Двамата с Роуз имали доста възможности да работят заедно извън дома си и мнозина смятали връзката им за идеална.

Междувременно големият им син станал изтъкнат психиатър, а малкият — преуспял адвокат.

Роуз доживяла над деветдесет. Няколко години преди смъртта си, докато размишлявала за семейството и даваната им от Кейси информация, тя казала: „Не само забелязваш моделите и целите на собствения си живот, но и осъзнаваш възможностите да помагаш на другите в работата им“. Връзките между сродни души дават възможност за личностно израстване, удовлетворение и служба на другия.

През 1940 г. една тридесет и девет годишна домакиня, майка и счетоводителка научила от тълкованието си, че тя и съпругът ѝ постигат големи успехи в „срещането“ и преодоляването на сенките, които са останали между тях от миналото. Работейки заедно, всеки от тях израствал духовно и се развивал, а връзката им добивала все по-положителни измерения. Кейси ги насърчил да продължават в същия дух, защото „всеки може да бъде подкрепа и упование за другия“ (1857-2). На друга двойка пък казал, че ще им трябват поне десет години, докато изградят идеална връзка (случаи 4159 и 459), но ако работят заедно, ще го постигнат.

През 1942 г. на двама млади, обмислящи брак, било казано, че като съпрузи ще имат големи възможности да си помогнат. Зад гърба си имали история от много общи прераждания, в които връзките им били от различно естество. По време на живота им в Персия между тях имало конфликт, понеже се събрали под фалшиви самоличности. В този в древен Египет били израснали в семейства с противопоставящи се религии, но се научили да работят заедно. За настоящето Кейси им казал: „Значи и единият, и другият имат слабостта да се поддават на характера на другия“. Посъветвал ги да си сътрудничат за доброто и на двамата. „Тогава, ако има съгласие, ако има съгласуваност между идеали и цели и се работи върху едно нещо, може да се получи чудесно другарство!“ После обаче им напомнял: „Но може да се превърне и във взаимно подценяване“ (1981-2).

Млад нийоркски адвокат получил тълкование за предстоящия си брак. Той търсел духовни напътствия и съвети, за да постигнат успехи и двамата с годеницата му. Кейси му казал, че това би станало, ако поставят сегашните си чувства на първо място: „Защото сега умовете, телата и желанията им са в пълна хармония“. Насърчил ги да си припомнят единството в целите всеки път, когато в брака им се появят спорове, защото съгласието и щастието никога не се получават наготово. Казал им да се допълват взаимно. Освен това ги предупредил, че целите им ще се разединят, ако някой от двамата се поддаде на егоизъм или поради себични причини забрави кое е най-важно във връзката им. От този ден нататък трябвало да се научат да разчитат един на друг. Когато младежът попитал дали с бъдещата му съпруга се обичат истински, Кейси отвърнал:

„Понастоящем да. Но помнете и двамата, любовта е отдаване; тя е израстване. Може да се отглежда или да се остави да изсъхне. Нужна е всеотдайност и от двете страни. Не забравяйте, съюзът на телата, умовете и духа в такъв брак трябва винаги да бъде не за желанията на аза, а за *пълно* единство. Любовта расте; любовта устоява; любовта прощава; любовта разбира; любовта гледа на трудностите като на възможности. Не *стойте* и не чакайте другият да дава и прощава; нека винаги имате единство в целите и се *допълвате* взаимно“ (939-1).

Като малък Едгар Кейси често имал съновидение, което му подсказвало колко важно ще е единството в целите за неговия бъдещ брак. В съня си вървял през поляна заедно с жена, която го държала за ръка. Лицето ѝ било скрито зад воал и не можел да я види, но двамата били много влюбени. Стигали до поточе с кристалночиста вода. Прекрачвали го и продължавали нагоре по един хълм, където ги спирал някакъв мъж. Бил само с набедрена препаска, кожата му била с цвят на бронз, а на краката и раменете му имало крила. Очевидно това бил Меркурий, вестителят.

Той им казал да се хванат за ръце и те се подчинявали. После поставял върху ръцете им дълга ивица златоткан плат и заявявал: „Заедно всичко се постига, а поотделно — нищо“. След това изведнъж изчезвал, а Едгар и жената продължавали пътя си и стигали до кален път, който не знаели как да прекосят. Докато се чудели, Меркурий отново се появявал и им казал да се хванат за ръце и да използват златоткания плат. Двамата веднага изпълнявали съвета му, калта мигом изсъхвала, пътят ставал проходим и двойката стигала до някакви високи скали. Едгар започвал да дълбае камъка с нож,

за да се изкатерят, като тръгвал пръв и издърпвал жената след себе си. Заедно стигали да върха на скалата и сънят свършвал.

Кейси сънувал този сън години преди да срещне Гъртруд, която станала негова съпруга. Майка му била убедена, че според съня синът ѝ ще постигне много, след като се събере с жена си. Едгар и жена му сключили брак през 1903 г., но сънят продължил да се появява. Накрая през 1926 г., когато отново го сънувал, Кейси си направил тълкование, за да разбере значението му. Така разбрал, че ще сънува това всеки път, когато в живота му предстоят предизвикателства или значителни промени. Поредната поява на съня била с цел просто да му напомни, че може да се справи с всичко, стига двамата с Гъртруд да са единни, защото „заедно всичко се постига“.

Като сродни души, Едгар и Гъртруд са били заедно много пъти в минали прераждания. Главната цел на настоящия им живот била да съсредоточат съвместните си усилия в ясновидството, което се превърнало в призвание на Едгар. Според тълкованията информацията, получавана от него, доста наподобявала онази, която той разпространявал преди хиляди години по време на прераждането си в древен Египет. Там бил висш жрец, а Гъртруд — жрица и негова съпруга, изпълнявала ролята на говорител пред широките маси дори когато той се разболял дотолкова, че не можел да изпълнява задълженията си. Очевидно общото им дело трябвало да продължи.⁵

Едгар Кейси разчитал много на Гъртруд и в този живот. Преди тя да поеме воденето на сеансите му, други хора често злоупотребявали с него, докато бил в състояние на транс. Например някой пробол бузата му с игла за шапка, за да се увери, че не се преструва, други искали здравно тълкование, но когато Кейси заспивал, питали за резултатите от предстоящи конни надбягвания. Присъствието на жена му гарантирало, че нищо такова не може да се случи.

Двамата често получавали помощ от тълкованията. Гъртруд например била излекувана от туберкулоза, а неговите проблеми с храносмилането и отделителната система, които го съпътствали през по-голямата част от живота му, били облекчени. Съвместният им живот бил посветен на дарбата на Едгар като медиум. Не им било лесно, тъй като голяма част от информацията звучала твърде необичайно. Темите за холистичното здраве, прераждането, тълкуването на сънища, медитацията, интуицията и други, разглеждани в тълкованията, днес са нещо обикновено, но по онова време те често били приемани с недоверие.

В нощта преди смъртта му секретарката на Кейси — Гладис Дейвис, станала свидетел на една сцена между съпрузите, от която останала толкова трогната, че я записала в архивите (случай 294-8, доклади). Едгар се чувствал крайно отпаднал и му било много зле. Лежал в леглото си, а жена му се навела над него да го целуне. Гладис е записала следното:

„Той каза:

— Знаеш, че те обичам, нали? — А когато я видя да кима, запита: — *Откъде знаеш?*

— О, просто зная—отвърна тя с прелестната си лека усмивка.

— Не разбирам откъде може да знаеш, но наистина те обичам. — Сетне Едгар продължи замислено: — Всъщност, когато обичаш някого, ти се жертваш за него, а какво съм пожелтал аз за теб?

Тази сцена бе толкова красива, че се разплаках. .. защото много добре разбирах, че Гъртруд винаги го е подкрепяла и е поставяла желанията му над своите, когато е ставало въпрос за работата.“

Може би най-интересното във взаимната отдаденост на Гъртруд и Едгар е едно негово преживяване през февруари 1941 г. Главният източник на информация за тълкованията му са Акашовите записи — сбор от данни, нещо като вселенска компютърна свръхсистема. Този архив, който Кейси наричал и „Божията паметна книга“, съдържа информация за историята на всяка отделна душа—минали прераждания, настоящи преживявания и бъдеще. Веднъж, докато правел тълкование, той сънувал, че се рови из Акашовите записи и вижда какво е щяло да се случи с него и съпругата му, ако не са се били оженили — „тя е щяла да умре от туберкулоза през 1906 г., а аз през 1914-а от стомашни проблеми“ (случай 294-196, доклади).

Едгар Кейси е вярвал, че всички наши връзки носят потенциала да се превърнат в значими преживявания. Или казано с езика на тълкованията, „те не са шанс, а осъществяване на Божията цел“ (1722-1). В крайна сметка тази цел е душевно израстване на двете страни. В присъствието на значими хора или връзки в живота ни няма нищо случайно. Хората се събират, защото са били заедно и в миналото. Нищо, което научаваме един от друг, не се забравя, а всички грешки в отношенията ни трябва да бъдат поправени.

На всеки се дава цял един живот с възможности да стане по-добър човек чрез отношенията си с другите. Дали тези възможности ще бъдат използвани, зависи единствено от свободната ни воля, но тях винаги ще ги има.

В качеството си на съветник, философ и духовен консултант Едгар Кейси е дал на хиляди хора

⁵ Върху връзките на Едгар Кейси с близките му хора в минали прераждания се спирам по-подробно в глава „Души-близнаци“. — Б. а.

уникални отговори на въпроси, засягащи динамиката на човешките взаимоотношения. От цялата тази информация става ясно, че човекът е същество, което вечно се стреми към лична цялостност. Всичко, което привличаме към себе си, е просто неизбежен резултат от предишни наши избори, решения и поуки, водещи към въпросното събитие и момент във времето. Материалите на Кейси за връзките между сродни души ни дават необикновен поглед върху непрекъснатата им динамика във времето и пространството и върху различните ни преживявания и прераждания на Земята. Все пак най-удивителното в информацията е онова, което научаваме за същността на душата, връзките ни един с друг и неопровержимия факт, че сме свързани със своя Творец по още неразгадани от човечеството начини.

Втора глава

Случаи със сродни души

Любовта както коронясва, така и разпва. Тя те кара да растеш, но и те подкастрия. Както се издига до висините, за да погали най-горните ти клончета, които потрепват на слънцето, така и слиза до корените ти, които се вливат в земята, и ги разтърсва.

Халил Джубран, Пророкът

Както в старата поговорка, че учител се явява само когато ученикът е готов, хората биват събирани в даден момент по основателни причини, понякога дори пряко волята им. Ако трябва да се позовем на съвременен пример, един тридесет и шест годишен японец на име Тоби след изключително трудния си първи брак се заклел никога повече да не се жени. Вместо да търси постоянна връзка, той намирал удовлетворение в работата си като преводач. Интелигентен, отдаден на фирмата-работодател и работата си, той се трудел много часове, което не му оставяло време за никакви социални контакти, камо ли за връзка.

Същевременно Асако, писателка и авторка на текстове за песни, вече почти се била отказала от надеждите да си намери другар в живота. Макар и много успяла в професията си, на тридесет и пет годишна възраст все още била неомъжена и около нея не се въртели никакви ухажори. Според критериите на голяма част от японското общество тя бързо се превръщала в стара мома. Но се случило така, че общи приятели уредили двамата да се срещнат на новогодишно тържество.

Това бил един от малкото празници, на които Тоби присъствал същата година. Срещата между двамата протекла доста добре. Асако му се сторила привлекателна, чаровна и интелигентна, но когато общите им приятели го осведомили за професионалните ѝ успехи, той веднага отхвърлил всякакви предположения за нещо по-сериозно. Сметнал, че в сравнение с нея е твърде сепъл. Също така се бил заклел никога повече да не се занимава с жени, така че цялата тази идея му се струвала невъзможна. На всичкото отгоре тя била „далеч отвъд възможностите“ му. Асако пък го намирала за достатъчно приятен, но не виждала в него нищо повече от приятел. Но душите на двамата явно имали предвид нещо друго.

На 1 януари сутринта Тоби и Асако се събудили едновременно след сън, за който решили, че е важен. Японците вярват, че първият сън от новата година е от голямо значение за живота на човека. Тъй като Асако присъствала в съня на Тоби, той ѝ се обадил да ѝ го разкаже. За свое удивление научил, че тя току-що се е събудила след почти същия сън. Двамата били уверени, че най-малкото са усетили някаква „силна духовна връзка“. Тоби твърди:

„В съня си я заведох в дома на родителите ми в Япония. В действителност къщата е мъничка, съвсем по японски, но насън изглеждаше като цяло имение. Първо ѝ показах банята, после пералното помещение и накрая няколко стаи за гости. За моя изненада тя бе сънувала почти същия сън—че някакъв непознат мъж я завежда в имение в японски стил и ѝ показва първо банята, сетне пералната машина и накрая една голяма стая за гости“.

Заради съня и въпреки първоначалните си мнения двамата решили да продължат да се виждат. Само след няколко месеца се оженили, а две години след първата среща им се родила дъщеричка. Според Тоби двамата имали чувството, че се познават от дълго време, макар че сключили брак сравнително скоро след запознанството си и след като всеки от тях преодолял неохотата си. Асако пък съобщава за странното си и напълно неочаквано усещане, че „той е другата половина на душата ми“.

В един случай от досиетата на Кейси млад мъж на име Ханс бил готов да се ожени почти веднага след като се запознал с Катрин, но младата жена явно имала някои колебания.

Той работел за голяма датска компания, занимаваща се с международна търговия. Роден в Дания през 1914 г., през 1936-а той се преместил в Съединените щати, а през 1943-а станал управител на клона в Сиатъл. Срещнал Катрин през май 1943 г. в качеството си на датски консул и по негови думи между тях веднага пламнала искра.

Катрин била родена през 1917 г. в Масачузетс. След като завършила училището по вътрешна декорация в Ню Йорк, двете с леля ѝ (която я била отгледала) отишли на гости на свои приятели в Сиатъл.

По време на гостуването им Пърл Харбър бил атакуван и те били принудени да останат — веднага били въведени дажди за бензина, така че нямало как да съберат толкова гориво, че да се върнат на изток. По тази причина двете започнали да организират живота си в Сиатъл.

Катрин станала председател на младежка група в независима църква в града и в това си качество поканила Ханс да изнесе лекция. Като консул той бил готов да говори с всеки по темата „Дания под нацистки ботуш“. Лекцията била уредена по телефона и двамата се срещнали пред входа на църквата точно преди уговорения час. Когато посегнал и докоснал ръката ѝ, Ханс усетил, че „нещо се случи с мен и разбрах, че трябва да я видя отново“. От този момент започнал да я ухажда. Бил на двадесет и девет, а тя — на двадесет и шест.

Катрин обаче не желала отношенията ѝ с Ханс да надраснат приятелството. В момента се виждала с Ричард — млад мъж, който споделял много от нейните интереси, но и с него не мислела за нещо по-сериозно. Обичала да има приятели, но бракът ѝ се струвал друга работа.

Леля ѝ Бета преди това била направила тълкование, според което поради свои минали преживявания племенницата ѝ се разкъсва между желанията да бъде обичана и да остане свободна. В последното си прераждане Катрин била изкусна в работата с текстил — тъкане, десениране, шев и бродерия. По време на живота си в Рим ръководела и организираща различни групи хора. Оттам добила любов към игрите и спортовете на открито. Преродена в Персия, също имала влияние върху много хора и представители на различни нации. Същевременно се занимавала с тъкачество, брокати и коприна. Като древна египтянка работела в храмовете, където помагала на хората да намират посоката в живота си. Но явно в повечето си предишни прераждания се занимавала с украсяване и дизайн.

Тази информация очаровала младата жена, защото вече имала специалност по десениране на платове и декорация и дори била спечелила стипендия да декорира едно училище—факт, с който Кейси не бил запознат предварително. Той се сприятелил с лелята, която през 1943 г. му писала за двамата мъже, които се интересували от племенницата ѝ и за нейната неохота да започне връзка. Бети обяснявала: „Двете момчета са внимателни, духовно богати, обичат природата и така нататък; приличат си в *страшно* много отношения — и двамата ще станат чудесни съпрузи за която и жена да се оженият“. За Ханс добавила:

„Отначало ми се струваше, че намеренията му *не са* сериозни — но се оказа, че не е така. Той е много влюбен в Катрин; всъщност ѝ предложи брак, но тя му отказа. Но след като го нарани, и *чувствата ѝ* се събудиха (за пръв път), затова Ханс реши, че е прибрзал и трябва да почака — с надеждата, че ще успее да я убеди. Преместиха го в Сан Франциско... и той се надява, че до Нова година Катрин ще отиде при него.

Катрин писа на Ричард за Ханс, за излизанията им заедно — плуване, езда и др., и изведнъж в писмата му започна да се долавя тревога. Но той не изразява чувствата си и тя смята, че за него е само добра приятелка“.

Колкото до чувствата на Катрин към Ханс, лелята смятала връзката им за обикновено приятелство. Макар че обичала да бъде с него — да се разхождат, да яздят или просто да разговарят—тя не се интересувала от брак. Ханс трябвало да се задоволи с приятелство, основано на любовта им към спортовете на открито, сходните философски възгледи за живота и общите им интереси към духовността. През януари 1944 г. Бети писала на семейство Кейси, за да ги осведоми за последните събития:

„Ханс беше преместен... Той е толкова добро момче и е така влюбен в Катрин. Нямам представа защо тя не отвърща на чувствата му—доколкото виждам, Ханс може да ѝ донесе много щастие. Може би Катрин не съзнава какво всъщност е Любовта. Горкичкият Ричард... толкова е отчаян — иска ни се да го склоним да си направи тълкование, но в сегашното му душевно състояние никой не може да му повлияе. Много е тъжно... Разбира се, Катрин се разтревожи и опита да му пише писма, с които да го насърчи да превъзмогне депресията. Но поне за момента изглежда безнадеждно“ (случай 1770-8, доклади).

Поради интереса си към работата на Кейси Катрин и Бети дали на Ханс биографията му, онасловена „Има една река“. След като я прочел, младият мъж бил убеден, че е срещал Катрин и преди, в „далечното минало“, така че поискал тълкование. Кейси обаче бил много ангажиран и сеансът се състоял чак през април 1944 г. Бети го очаквала с нетърпение, понеже вярвала, че „то може би ще накара Катрин да анализира истинските си чувства“.

Тълкованието потвърдило талантите на Ханс. Животът му бил предопределен да премине в много пътувания, международни връзки, търговия и дипломатически изяви. Казвало се още, че той е много интелигентен и способен да се справя с големи отговорности и важни отношения, освен това притежава вродена дарба за водач:

„Защото същността е живяла така, че да ѝ бъдат поверявани и да е в състояние да ръководи делата на големи организации, корпорации, държави или народи. Избере ли същността своите духовни и умствени идеали... нищо не ще я спре да превърне това материално преживяване в светлина и

помощ за другите, както и да донесе хармония, спокойствие и развитие в това свое пътуване" (4053-1).

В предния си живот Ханс се занимавал с корабна търговия между Дания и Съединените щати. По време на прераждането си в Персия ръководел преноса на стоки от Египет до пустинята Гоби. В древен Египет бил избран от правителството за представител на страната. Освен другите прераждания, в които очевидно се познавали, по време на живота им в Персия Катрин му била съпруга. Тогава тя станала негов приятел, другар и доверен съветник, към когото Ханс често се обръщал за напътствия и съвети.

Освен това в тълкованието се казвало, че той винаги ще уважава и почита своята другарка в живота. Кейси потвърждавал, че би било добра идея Катрин и Ханс да се оженят в настоящето и да продължат отношенията, които са имали някога в Персия. Очевидно в миналите им преживявания заедно били останали доста недовършени неща. Според Ханс именно съветите в тълкованието накарали „Катрин да капитулира и през октомври 1944 г. се оженихме“.

След сватбата Ханс станал търговски аташе и помогнал на родината си, като осигурил големи количества от най-спешно необходимите й стоки, главно гориво и торове. През 1947-а, когато Дания получила заем от 40 милиона долара от Международната банка за възстановяване и развитие, той бил избран да осъществява връзката между страната си и банката, освен това бил упълномощен да тегли и изплаща пари от заема. След войната по една възстановителна инициатива на плана Маршал между 1948 г. и 1953 г. Дания получила около 280 милиона долара икономическа помощ. Ханс участвал в преговорите за разпределянето на тези фондове и бил натоварен с надзора върху всички финансови аспекти на тази операция. В края на 1953 г. той станал представител на датската месарска промишленост за Съединените щати.

Веднъж заявил: „Бизнесът изискваше да пътувам много в чужбина; през цялото това време Катрин ми вярваше безрезервно — и аз й отговарях със същото. Така [всяко] мое завръщане у дома беше като меден месец“.

През 50-те години Ханс написал: „Гледам на професията като на средство, чрез което да изпълня по-добре целта на живота си. Освен това не просто получавам средства, с които да си купя дом и да храня семейството си, а където мога да изразя целта си...“ През 1964 г. Дания му присъдила рицарско звание за изключителни заслуги в месарската индустрия.

През годините Катрин и Ханс осведомявали фондация „Едгар Кейси“ за развитието на съвместния си живот. През 1998 г., след повече от половин век брак, Катрин им писала: „Между нас съществува голямо съгласие. Мисля, че сме били заедно в много прераждания и сме успели да изгладим различията си, а сега всичко върви по мед и масло“. Разбира се, семейството имало и своите трудности. В писмото си Катрин добавяла: „Не може да имаш четири деца и да не се сблъскаш с никакви предизвикателства“. Например един от синовете им направил опит за самоубийство и по-късно престанал да крие хомосексуалните си наклонности, а дъщеря им се влюбила в мъж от друга раса и поискала да се омъжи за него—и двете ситуации във време, когато обществото се мръщело на подобен род връзки. Но Ханс и Катрин посрещали всичко „взаимна подкрепа, подкрепа за детето, прилагане на духовните вярвания и повече благосклонност и великодушие. Поддържахме се един друг във всички трудности, с доверие и молитви“.

Поглеждайки назад, Ханс написал за брака си: „Съвместният ни живот беше прелестно хармоничен. Винаги сме се подкрепяли и не сме се карали“. Естествено, имало и разногласия, „но те бяха изяснявани с разумен и учтив тон“. За децата пък казва: „Спрямо тях винаги сме били единен фронт. Усилията им да изкрънкат нещо от единия въпреки волята на другия винаги бяха посрещани с думите: *Какво каза мама (татко)? Това е и моят отговор*.“

Животът им заедно представлявал общи усилия, насочени към децата, дома, пътуванията и отдадеността на духовния път във взаимно съгласие. От Ханс Катрин научила да бъде „не толкова непримирима, да не виждам всичко само в бяло и черно. Станах по-освободена, добих способността да се забавлявам и понякога да се измъквам от пуританското си чувство за дълг“. Усещала, че той й е помогнал да уравни живота си. Ханс пък се научил от Катрин на „търпение, да разбирам колко важни са цветовете и подредбата и на дълбока обич. Всеки от нас проявяваше доверие и лоялност към другия. Катрин научи датски и го използваше често при посещенията ни в Дания, а аз подкрепях и насърчавах творческите й способности“.

Неведнъж по време на съвместните им пътувания хората, които се запознавали с тях, отбелязвали за връзката им: „Чудесно е да видиш двама души, влюбени след толкова много години“; „Двамата сте страшно приятни, истинско вдъхновение за нас“; „Какъв чудесен пример сте“ или „Толкова ни е приятно с вас“.

Ханс обобщава: „Съвместният ни петдесет и четири годишен — до момента — живот е една непрекъсната приказка за любов, разбиране и вяност“. А формулата за създаване на успешна връзка? „Давай шестдесет процента и очаквай четиридесет“. Катрин прибавя: „Приемай и не обръщай много внимание на дребните дразнещи навици, а цени дълбочината и топлотата на обичта, която превъзхожда всичко останало“.

Една не толкова успешна история за сродни души може да се види в разказите на Анна и Дейв Мичъл. През 1935 г. двадесет и осем годишният писател Дейв поискал тълкование относно възможността да се ожени за своята любима, с която се срещал от шест години. В тълкованието Кейси потвърдил, че двамата са били заедно в няколко предишни прераждания и в настоящото могат да постигнат много, „ако усилията им бъдат правилно насочени“ (849-12). Имали да вършат много работа заедно, но всичко можело да се постигне „в търпение, в толерантност, в любов“. Очевидно на душевно ниво двамата усещали силна зависимост и отговорност един към друг. В различни моменти от миналите си прераждания всеки от тях оказвал благотворно или унищожително въздействие върху личностното израстване на другия. Кейси ги съветвал да се оженят, но никога да не забравят, че бракът е „спогодба петдесет на петдесет“ и трябва да запазят единството в целите си. Към края на тълкованието прибавял: „Внимавайте и двамата с егото и *неговите* интереси, които не зачитат другия“.

По-малко от две седмици след сватбата Дейв изпратил на Едгар Кейси писмо, в което му благодарил за помощта:

„Ние, разбира се, сме щастливи до полуда, но освен всичко останало искаме да Ви благодарим за тълкованието — не всичко ще е розово, но със знанията и помощта, които дойдоха от Вас, се надяваме да го понесем...“

С течение на годините Дейв и жена му получили няколко тълкования за връзката си, за неговата писателска кариера, за миналите си прераждания и дори за дъщеричката, която им се родила две години след сватбата. В едно от тях се казвало, че върху сегашния им живот най-силно влияние оказват съвместните им прераждания в Англия и древен Египет. В Египет държавата избрала Анна за съпруга на Дейв — ситуация, която го възмутила дълбоко. Не че изпитвал неприязън към новата си съпруга, просто негодувал, че властта може така да се бърка в личните му дела. Анна пък се чувствала обидена от отношението на съпруга си.

В последния им минал живот, който протекъл в Англия, Дейв бил католически свещеник, а Анна — монахиня, и двамата били привлечени един към друг. Очевидно той имал голямо влияние над нея и въпреки съпротивата ѝ я убедил да наруши клетвата си за безбрачие. Тя още не му била простила за случилото се. Интересното е, че в настоящия живот и двамата получили строго католическо възпитание. Разликата се изразявала в това, че Анна била много отдадена на религията, докато отношението на Дейв към католицизма било почти враждебно. В тълкованието се казвало, че въпреки антагонистичните минали влияния помежду им, ако поработи върху отношенията си с Дейв, Анна ще има възможност да „донесе повече удовлетворение, повече разбиране, повече щастие за себе си и другите“ (1102-1). Той пък бил съветван да вложи всичката си енергия в дома и семейството.

Въпреки шестгодишната им любов, скоро след сватбата разногласията започнали да подкопават разбирателството. „Бунтът“ на Дейв срещу католицизма все повече натъжавал Анна. По едно време той бил убеден, че „тя няма да миряса, докато не възприема отново католическата вяра с цялата си душа“ — събитие, което не смятал за особено вероятно. Може би защото била нарушила клетвата си за безбрачие по време на живота си в Англия и се чувствала пренебрегната в прераждането си в Египет, Анна нямала същото желание за чести полови сношения като съпруга си. В резултат той започнал да я нарича „фригидна“, а тя намирала възгледите му за жените архаични и примитивни. Дейв се опитвал да доминира над нея, както правел и в миналите им прераждания. Сега обаче Анна била по-независима и уверена в себе си. Вместо да работят заедно върху решаването на проблемите си, той се съсредоточил върху интелектуалните стремления и писателската си кариера и двамата започнали все повече да се отчуждават. Между тях се настанила неприязън.

Две години след като се оженили, Дейв бил повален от болест, която според лекарите представлявала комбинация от „артрит, гръбначномозъчен менингит и детски паралич“. Тя скоро го осакатила до такава степен, че можел да движи само ръцете си, но не и да се обслужва. Сякаш като възмездие заради нарушените им клетви за безбрачие, за полови отношения не можело да става и дума. И двамата се чувствали много нещастни. Анна отказвала да се разведе с него, защото религията не ѝ позволявала, а Дейв подхвърлил пред приятели, че се отвращава от брака и ако някога пак остане сам и някоя жена се опита да го впримчи, вероятно ще я убие. За него самата идея да бъде женен била немислима. Освен това той казал: „Абсолютно съм убеден, че монашеският живот е единственият път към истинското щастие“.

Вместо да работят заедно върху разногласията си, двамата непреклонно твърдели, че другият е този, който трябва да се промени.

Поради болестта си Дейв трябвало да постъпва в заведения като Болницата по ставни заболявания и „Джон Хопкинс“. Анна се чувствала задължена да го посещава, но той нито изпитвал охота да я вижда, нито имал някакво желание да се прибере у дома. Въпреки че живеели разделени, Дейв продължавал да пише, за да издържа семейството си, но лекарите му били забранили да седи повече от един час дневно пред пишещата машина. За да използва максимално това време, той измислял и редактирал наум по 1000 думи, преди да ги запише. Болките били смазващи. Прикован в

инвалидната количка, той се подложил на множество експериментални лечения, без да се споменава, че постоянно бил на лекарства като аспирин, кодеин, кортизон, успокоителни, различни наркотици и по собствените му думи — „брендито“.

Наложило се отново да заживее при жена си точно когато баща ѝ получил удар и се парализирал. Така тя се озовала с двама инвалиди, за които трябвало да се грижи. За Дейв положението било просто непоносимо. През 1941 г. той получил тълкование в отговор на въпроса си как би могъл да работи със съпругата си. Ето част от тълкованието:

„Защото те са необходими един на друг, за да постигнат онези цели, за които са се родили в сегашния живот.

Колкото до практическото приложение, то ще е каквото си го изберат. Трябва да сътрудничат един на друг. *Както* те го разбират. Но трябва да има приложение" (849-6).

Няколко месеца преди това Кейси бил казал и на Анна: „Двамата имат нужда един от друг" (1102-5).

През следващите десет години Дейв имал не едно подобрене и влошаване. Въпреки тежкото си заболяване, с помощта на приятели той предприемал доста пътувания както за да се лекува, така и заради писателската си кариера. Дори през 1949 г. посетил Средния изток и записал личните си впечатления от новата държава Израел. През годините на болестта си успял да напише всичко на всичко седем книги, безброй литературни рецензии и различни статии за списания. Изглеждал най-щастлив, когато е далеч от дома и когато е зает с писане. Анна пък се чувствала най-добре с дъщеря си.

Накрая, по време на едно от влошаванията на болестта и поредното семейно помирение, лекарите предложили да му направят серия от операции. Още от самото начало Анна била против. Дейв обаче държал на тази идея. След една от хирургическите интервенции обаче получил бъбречна недостатъчност и през януари 1953 г. починал. Бил само на четиридесет и пет. Въпреки съветите от тълкованията на Кейси и многобройните ситуации, които ги насърчавали да работят заедно, Дейв и Анна очевидно не успели да преодолеят, да излекуват и да разрешат проблемите от миналите си прераждания като сродни души. В някой бъдещ момент неизбежно ще трябва отново да се срещнат и да преминат през същите уроци.

Следната съвременна история на Брайън и Мери идва да покаже, че не е задължително една двойка да получи тълкование от Едгар Кейси, за да надзърне в миналите си преживявания; че сънищата и личната интуиция са не по-малко важни. През януари 1988 г. Мери се преместила да живее в среден по големина университетски град, за да започне нов живот с дъщеря си Нанси. Едва тридесет и шест годишна, тя била вдовица от няколко години — първият ѝ съпруг починал от рак. Решила да завърши някакво образование, да си намери нова работа и да започне всичко отначало. Още същата вечер след пристигането си тя съзряла Брайън на една от лекциите и веднага усетила, че го е познавала и преди. По-късно научила, че той е с две години по-голям от нея и скоро е изоставил свещеническата си служба, за да започне нов живот в университетското градче. Ето какво си спомня Мери от първата им среща:

„Имах чувството, че го познавам отнякъде, и веднага усетих, че ме привлича. Знаех, че ще го опозная по-добре. Това не ме радваше за момента, понеже бях пристигнала едва същата сутрин и имах да свърша някои работи, преди да се установя, да се ориентирам в обстановката и да започна да опознавам нови хора. Точно в този момент не ми се искаше да отделям време и енергия за подобни неща. Умът ми беше зает с мисли за настаняването, намирането на работа и записването на дъщеря ми в училище“.

Малко след това Мери сънувала нещо, което ѝ подсказвало, че въпреки това ще започне връзка. Присънило ѝ се, че присъства на събиране. Познато семейство влязло с нея в някаква стая за срещи и тримата седнали заедно. Столът до Мери бил празен, все едно го пазела за някого. Няколко души понечили да седнат на него, но тя ги отпращала с думите, че мястото е заето. По едно време станала и отишла да поговори с жена, която имала дарбата да тълкува сънища. Тя ѝ казала, че някога сама сънувала пророчески сън, според който щяла да срещне съпруга си. После заговорили за някакво старо викторианско писалище с множество скрити чекмедженца. В едно от тях двете намерили карта на Съединените щати. Мери запомнила, че Мисисипи е отбелязана много ясно, а ясновидката ѝ посочила местност до реката в северната част на страната и ѝ казала, че там ще намери каквото търси. Мери ѝ благодарила и тръгнала към мястото си. На стола до нейния седял мъж. Не знаела името му, но двамата с него и приятелите ѝ започнали да се черпят с поднесените закуски.

Два дни по-късно Мери и Брайън се срещнали случайно пред университета и решили да обядват заедно. По време на разговора им той споменал, че е роден на север, в градче до Мисисипи. През следващите няколко седмици у Мери започнало да се затвърждава убеждението, че двамата са живели заедно във викторианска Англия. Също така усещала, че са се срещали и преди, в някое прераждане, в което той е бил неин син.

Започнали да излизат, но не всичко било гладко. Нанси, дъщерята на Мери, не одобрявала

връзката им, а и двамата често спорели. При едно от поредните си скарвания решили да не се виждат повече. Но раздялата им траяла само няколко дни.

С течение на времето у Мери започнало да се загнездва убеждението, че всъщност продължават връзката, която са имали в Англия през ХГХ век. Смятала, че тогава двамата са имали извънбрачни отношения. В съзнанието ѝ се появявали картини как Брайън, по онова време проповедник, ѝ обещава да напусне жена си и да отплават заедно за Америка, където да започнат нов живот. Ала не се явил на уречената среща и Мери напразно чакала на пристанището. По онова време бил на тридесет и девет — горе долу на възрастта му в момента.

Интересното е, че по-късно той се консултирал с медиум във връзка с проекта, по който работел. Медиумът потвърдил някои от „спомените“ на Мери от миналите им прераждания. Не по-малко интригуващо е, че в сегашния си живот Брайън бил привлечен неудържимо от жена, която не можел да притежава, понеже била омъжена. И Брайън, и Мери имали чувството, че тя е преродената съпруга, на която някога изневерявал.

Година след първата им среща двамата заживели заедно и започнали да градят своята „доживотна връзка“. Дъщерята на Мери веднага се заела да прави почти всичко възможно, за да ги раздели. По думите на майка ѝ:

„Нанси постоянно се опитваше да го въвлече в битки за надмощие с надеждата да го прогони или аз да избира нея пред него. Вместо да попада в клопките ѝ, Брайън не ѝ обръщаше внимание. Никога не ме накара да се чувствам длъжна да застана на негова страна или да избирам между двама им, а ме насърчаваше да градя стабилни отношения с нея. Помагаше ми да видя положението през нейните очи и подкрепяше решенията ми. Никога не правеше опити да ми се налага във възпитанието ѝ. Като стоеше настрана и не пришпорваше нещата, той ми помогна да ѝ помогна. Не се разправяше директно с нея, което щеше да има опустошителен ефект, тъй като тя е голяма бунтарка и щеше да му се нахвърли с всичкия си гняв и враждебност. Вместо това ѝ даваше голяма подкрепа и с течение на годините тя започна да го цени и обича. Не съм сигурна каква може да е кармичната връзка между нас тримата, но съм сигурна, че е много силна. С Брайън се опитвахме да я приемаме съзнателно, с любов и разбиране, макар че невинаги успяхме. Голяма помощ в тези свои стремежи получихме от общите си духовни ценности, вярвания и житейска философия“.

Днес, десет години след началото на съвместния си живот, двамата смятат, че връзката им е по-силна отвсякога. Ходили са до Англия, Египет и Гърция — местата, където според тях са живели заедно в минали прераждания. И Брайън, и Мери са убедени, че е било предопределено да се преместят в университетското градче, за да се срещнат. Сигурни са, че „нямаше да се съберем, ако не бяхме живели заедно и преди. И двамата имахме нужда да израснем и стигнем до онзи етап от развитието си, в който ще сме готови да се справим с конфликтите, нуждите и възможностите, които ни даде нашата връзка“.

Тя го е научила да се отваря емоционално и да говори спокойно за чувствата си—нещо непривично за него. Като я гледал как работи с Нанси, той разбрал „какво всъщност е безусловната, непресъхваща любов“. Мери смята, че Брайън приема по-непредубедено другите и е в състояние да не обръща внимание на слабостите им. „Той ме научи да не бъда така отрицателно настроена и да не съдя околните, а да гледам на тях като на хора, които се опитват да израснат, и да им помагам в техните усилия“. Всеки от двамата е внесъл усещане за равновесие в живота на другия.

Според Брайън работата им като двойка е непрекъснат процес:

„Мисля, че безусловната ни любов се засили, след като видяхме по-тъмните, дразнещите и неприятните си страни. Въпреки че ги изпитахме на свой гръб, между нас има любов и ние приемаме тези свои особености като необходима част от цялото. Това е потвърждение, че вървим в правилната посока в духовното и емоционалното си израстване, но пътят ни още не е приключил“.

Мери е убедена, че и с първия си съпруг са били сродни души, но връзката им е била по-различна от тази, която сега има с Брайън:

„Смятам, че с първия ми съпруг също бяхме сродни души. Помагахме си да израснем в много отношения. Аз му помогнах да приеме болестта си и предстоящата смърт, както и свързаната с тях борба. От него пък научих какво е да помагаш някому да приеме трагедията - на физическо, емоционално и духовно ниво. Той ми показва и как да бъда всеотдайна, да поставям нуждите на другия над своите. Бях принудена да се развия като личност след смъртта му, защото останах сама и трябваше да го приема, да го преживея и отново да се изправя на крака.“

Ала част от мен се загуби в тази връзка. Нито веднъж не се почувствах като личност, със собствена цел, качества и слабости. Изцяло се отъждествявах със съпруга си, бях се сляла с него. Когато почина, бях съсипана и ми трябваша години, докато разбере коя съм, докато развия индивидуалността си. Ако не го бях постигнала, връзката ми с Брайън едва ли щеше да оцелее досега. Той не обича безволевите жени. Макар че е кротък, много добре знае кой е и какво иска. Мога да отнемам голяма част от времето му с моите изисквания, без да се разбунтува. Просто става по-мълчалив, хладен и самовглъбен. Реакцията му е абсолютно противоположна на онова, от което се

нуждая, за да се чувствам свързана с него. Докато първият ми съпруг насърчаваше и обичаше моята зависимост, Брайън би се задушавал от нея. Повечето ми познати смятат, че съм много силна и властна личност. Станах такава с течение на годините, но то не е в природата ми и част от мен винаги иска да се облекне на някого. Брайън обаче насърчаваше обратното".

Други двама души, Ед и Сюзън, още при първата си среща разбрали, че са намерили „истинската“ любов. Мъжът имал два неуспешни брака зад гърба си, а жената — един, и се смятала за „яростно независима“. И двамата имали деца. По думите му, той усетил, че за пръв път е с „правилната“ жена. Тя пък твърди, че чувствата ѝ към него са точно такива, каквито винаги е търсела.

Макар че между тях безспорно съществувало привличане, връзката им невинаги била идеална. Скоро след сватбата Сюзън решила да го напусне за един месец, за да преразгледа брака и посоката, в която се развива животът ѝ. Ед решил, че ще я обича и винаги ще е благодарен, задето са се събрали, независимо дали тя ще се върне при него. Така и станало. По-късно той се сблъскал с трудности в работата, с нерешени проблеми от минали връзки и с усещането, че губи посока, съпътствано с поддаване на алкохола. Едно от най-големите им предизвикателства било да намерят разрешение на проблема, че всеки искал да е на предна позиция в двучлениния им отбор.

Но любовта им устояла. Тълкованията от медиум гласели, че в някои свои предишни прераждания са били семейство, а в други — брат и сестра. Но каквито и да са били миналите им връзки, двамата очевидно запазили „обичта си един към друг и взаимната подкрепа в духовното си развитие“.

Сега, години след началото на връзката им, Ед се чувства по-пълноценен, а Сюзън най-сетне е добила усещане, че е посветена на един човек, и е изоставила някои от предишните си „защитни механизми“. Той е преодолял зависимостите си, а тя най-сетне смята, че може да се успокои. През годините всеки е помагал на другия в отношенията с децата му. Десетилетие след сватбата си, те продължават да се обичат и да се радват на своята взаимност.

Друга двойка, Боб и Даян Аарън, след повече от четиридесет години брак все още се чувстват непълноценни един без друг. По неговите думи той винаги е знаел, че ще се ожени за истинската си любов. Но когато срещнал Даян, не бил „особено впечатлен“. Намирал я за мила, привлекателна, интелигентна и приятна, но нямал намерение да се вижда с нея. Шест месеца по-късно двамата се срещнали „случайно“ и Боб решил все пак да я покани да излязат. След три месеца се сгодили, а след още шест се венчали.

Съвместният живот им донесъл голямо удовлетворение. Макар че общуването в брака не протичало съвсем гладко, между тях винаги имало „усещане за безусловна любов“. Станали родители на четири деца, чието отглеждане поначало предизвиква несъгласия и конфликти. Боб и Даян обаче успявали да се нагаждат и да бъдат единни. Тя казва: „Винаги съм показвала на децата си, че любовта към съпруга ми е на първо място и искам един ден и те да изпитват същото към своите половинки. В съвместния си живот се научихме да поставяме любовта пред необходимостта да доказваме правотата си“.

Макар да не е сигурна кога, Даян е убедена, че двамата с Боб са били заедно в много прераждания. „Ние наистина мислим като един. Усещането е за синхронност и спокойствие. Това не е първият, нито ще е последният ни живот заедно“. Сетне, размишлявайки върху връзката им, тя добавя: „Работихме добре съвместно, допълвахме се със способностите си, изпитвахме нужда да сме заедно и желание да споделяме и съпреживяваме духовното си развитие“.

Сред предизвикателствата през последните няколко години са как да приемат внезапните новини за хомосексуалността на сина им и за диагноза рак на Боб. Но дори и сега те посрещат трудностите с много разговори, молитви, безусловна любов и пълно взаимно посвещаване.

Колкото до различията, Боб отбелязва: „Различията като че ли допълват брака ни. Двамата можем да разрешим всеки проблем и да обмислим всяка възможност“. Двойката твърдо вярва, че посвещаването на духовността е здравата основа на връзката им.

Но не само мъж и жена могат да бъдат сродни души. Пам и Кристин имат връзка вече над десет години. Срещнали се на стълбите в службата си. Пам моментално усетила привличането помежду им и си казала: „Това е тя!“. Скоро след това двете започнали да излизат.

В началото на връзката им сънувала, че с Кристин са на някакво игрище. Изведнъж отнякъде се появила приливна вълна, която се насочила към тях. Точно преди да ги връхлети, двете се хванали за ръце. Когато водата отминала, видели, че стоят на същото място, все така хванати за ръце и с лице една към друга. Сънят се оказал пророчески. През първия уикенд заминали заедно (игрище), когато дошла вестта, че бащата на Кристин неочаквано е починал от инфаркт (приливна вълна). Момичетата прекратили почивката си и отпътували за дома на Кристин. Години по-късно Пам добавя: „Освен това сънят символизираше силната ни връзка—ние просто се хванахме за ръце и останахме така“.

Няколко месеца след първата им среща двете заживели заедно. Между тях съществувала дълбока привързаност и се разбирали чудесно. Често заявявали, че им е писано да са заедно. Въпреки това Пам все не можела да се отърси от страха, че може да загуби Кристин. Една нощ се събудила от

някакъв кошмар и известно време се чувствала объркана.

„Събудих се посред нощ, като се чудех кой ли лежи до мен. В главата ми веднага се появи мисълта: „Всичко е наред, това е А...“ Чувствах, че човекът до мен е мъж и името му започва с А. В съзнанието ми изплува образът на войник от Гражданската война (на страната на Севера) и останах с усещането, че двамата вероятно сме били заедно, може би като братя. Изведнъж се ядосах, задето в онзи живот той беше загинал петнадесет години преди мен“.

Пам осъзнала, че всъщност човекът, който лежи до нея, е Кристин. Сънят обаче им помогнал да си обяснят част от своята връзка, както и страха на Пам да не загуби Кристин.

Освен вероятното им прераждане по време на Гражданската война, двете смятат, че в друг минал живот може да са били близнаци и затова връзката им е толкова силна. Същото чувство било причина и да потискат донякъде личната си изява, защото никоя не искала да е много по-различна от другата. Що се отнася до трудностите, те смятат, че най-големите предизвикателства са били смъртта на бащите им и периодът, когато Пам се увлякла по друга жена. Двете са разрешили тези проблеми, защото държат да не загубят онова, което вече са намерили. Освен това са научили много една от друга. Пам казва:

„Кристин ми показва какво е търпение, упоритост и вярност. Аз обикновено съм неспокойна и неудовлетворена от ежедневието, докато Кристин го приема в движение и намира радост във всеки момент. Аз скачам от едно нещо на друго, а тя е склонна да се задълбочава. Колкото до това на какво аз съм я научила... може би, че в живота има златни, непланирани моменти, на които просто трябва да се оставим. Също така съм ѝ показала, че когато предполага най-доброто за хората, това позволява и на тях, и на нея да се променят и израстват“.

Кристин, от своя страна, казва:

„Личното ми развитие спечели много от приключенския дух на Пам и способността ѝ да вижда нещата от различен ъгъл, което се дължи на силно развитата ѝ интуиция. Тя обича да експериментира с нови неща — макар че това никога не продължава дълго. Аз пък съм склонна да се занимавам с нещо, докато не го усвоя професионално, а това отнема много от времето ми. Смятам, че в това отношение нашите енергии, взети заедно, ни помагат да намираме равновесието, докато се развиваме — всяка се научава да бъде малко повече като другата. Най-големият подарък, който всяка от нас е дала на другата, е постоянството. С каквито и предизвикателства да се сблъскаме (дори в отнoшенията си), ние оставаме неизменно заедно и се подкрепяме взаимно“.

Джон и Пеги Карлсън, друг случай от архивите на Кейси, се срещнали в колежа. Събрал ги интересът им към музиката. Родителите на Джон били християнски мисионери в Китай и той бил роден там, а Пеги израснала в малко градче в Мичиган. С тези предпоставки статистическата вероятност да се срещнат била астрономически малка, но то все пак се случило.

Докато Джон бил още малък, семейството му се върнало в Съединените щати и впоследствие той записал да учи богословие в масачузетски колеж. В един момент решил да прекъсне следването си, за да учи в колежа „Нортланд“ в Уисконсин. Горедолу по същото време Пеги била завършена пианистка и студентка в двегодишен колеж, когато хорът от „Нортланд“ дошъл една вечер да пее при тях. Пианистът обаче не се явил и тя била поканена да го замести. След концерта диригентът бил непреклонен, че я иска в „Нортланд“, и тя се прехвърлила там, като дори получила работа в администрацията на колежа. За пръв път видяла Джон на снимка:

„Един ден в офиса преглеждах картоните на приходящите студенти. Когато стигнах до този на Джон, спрях и се загледах в снимката му. Веднага разбрах, че ще се омъжа за него. Просто го знаех. Не го обичах, тъй като изобщо не го познавах. Просто по някакъв начин осъзнах, че ще е той“.

Срещнали се, когато се наложило да пеят заедно в хора. Всъщност трябвало да поработят доста, тъй като Джон имал затруднения в усвояването на своята партия. От този ден нататък музиката щяла да бъде важна част от съвместния им живот. Скоро след това се оженили. Преди сватбата майка му казала на Пеги: „Ако се омъжиш за сина ми, животът ти няма да е лесен, но и никога няма да е скучен“. Думите ѝ се оказали пророчески.

По онова време свежървата се занимавала с писателска дейност и била рецензирала биографията на Кейси „Има една река“ за едно методистко издателство. Така Джон и Пеги се запознали с работата на този забележителен човек и получили тълкования от него, които потвърждавали, че двамата са били заедно в много свои прераждания.

Джон имал чудесен глас. Тълкованието го насърчавало да го развие в пеенето и реториката, като се насочи в духовната област. Очевидно в някой минал живот той бил използвал музиката за сладострастни цели и сега лесно можел да се поддаде на подобни изкушения. Кейси казал, че целта на настоящото му прераждане е да довърши работата, която е започнал през раннохристиянските години в Лаодикея. Очевидно тогава преживял голяма част от смутовете, застрашавали устоите на църквата, но успял да запази вярата си. Тази сила на убежденията си бил запазил и сега.

Преди прераждането му в Лаодикея Джон бил подчинен на Исус, писаря Мойсей. През този си период на Земята бил много добре запознат със закона и имал дълбоко уважение към духовността.

Същевременно обаче бил склонен да набляга по-скоро на буквата на закона, отколкото на духа му. Освен това, когато се ядосвал, често избухвал и вземал прибързани решения. Кейси го съветвал да се научи на самообладание.

В египетското си възпитание Джон свирел по храмовете на инструменти като арфа и цимбал. Но вместо с музиката си да служи на другите, той я използвал, за да събужда похотливи страсти, и се обърнал към египетските „котли с плът“⁶. Така че във връзка с любовта му към музиката Кейси го предупреждавал: „Не й позволявай да те изкуши, както в дните ти в Египет...“ (3188-1). В настоящето тя трябвало да му бъде само хоби, което да подпомага духовните му стремления.

Пеги също подпомагала запазването на ранно-християнската църква в Лаодикея. По онова време тя пеела псалми, като вдъхновявала другите. В тълкованието се казвало, че за да запази хармонията и сплотеността в своя дом, трябва да използва същите свои музикални дарби. Колкото до връзката ѝ с Джон, Кейси я предупреждавал: „При всичките му дейности ще бъде трудно да го задържаш в правия път“ (5070-1). По времето на Исус Навин Пеги била една от сестрите на Раав, които приели в дома си шпионите, изпратени в Йерихон да сринат града. Исус и хората му я спасили заради добротата ѝ. След това била приета в юдейското племе и познала чудесата на Йехова. Преди това, по време на прераждането си в древен Египет, работела в един от храмовете, където подготвяла жените за майчинството.

Поради някои от предишните си занимания, сега на Пеги ѝ било трудно да добие самоуважение и увереност в собствените сили. В тълкованието ѝ се казвало да поработи върху стеснителността си. Една от главните ѝ цели в този живот била домът — да създаде благоприятна среда за отглеждането на децата си. Трябвало да използва любовта си към музиката във връзка с духовната работа на съпруга си. На няколко пъти тълкованието я предупреждавало, че ще ѝ е трудно да го държи в правия път. Освен това в миналото била използвала музикалната си дарба доста безсмислено в зала за танци. Така че, когато попитала дали определен университет е подходящото място да завърши магистърска си степен, ѝ било казано: „Ако там ще те научат как да изградиш дом, направи го; ако ще те научат как да забавляваш, забрави го“.

Още докато била в колежа, Пеги имала преживяване, което потвърждавало живота ѝ като сестра на Раав. Веднъж гледала филм за библейските героини Ноемин и Рут. Историята така я завладяла, че дълго не излизала от ума ѝ. Много след това се разплаквала, щом се сещала за нея. Отначало не разбирала защо изпитва такива дълбоки чувства, докато един ден в часа по религия не осъзнала, че щом е била една от сестрите на Раав, значи е била леля на Рут и е преживяла лично цялата история.

Джон и Пеги имали пет деца. От самото начало подходите им към тях силно се различавали. Джон бил възпитан много строго. Освен това като дете му давали много наставления и дълги списъци със задачи. Поради това с години изпитвал нужда да прави такива списъци за себе си, жена си и децата си, дори Пеги казала веднъж пред приятели: „До гуша ми е дошло от списъци!“. На всичкото отгоре бил много строг и избухлив. Пеги се отличавала с повече непринуденост и не смятала, че дисциплината е чак толкова важна. На моменти, когато децата били малки, тя чувствала нужда да ги защитава от неговите гневни изблици. С годините той се научил да бъде по-мек, а тя станала малко по-строга и организирана.

С времето Джон защитил различни научни степени и станал отличен преподавател, писател, църковен съветник и психотерапевт. Освен това бил добър оратор и вдъхновявал публиката си където и да отидел по света. Въпреки многобройните му таланти, точно както предсказал Кейси, на жена му често ѝ било трудно да го държи „в правия път“. Докато живеели в щата Ню Йорк, Джон преподавал в един хубав университет. Този период от съвместния им живот бил един от най-любимите за Пеги. Тя и децата били щастливи, а главата на семейството няколко години поред бил обявяван за най-добрия преподавател. Заради способността му да вдъхновява младите хора да се записват в религиозните факултети, деканът поискал от него да работи с първокурсниците. Джон обаче предпочитал да се занимава с по-сериозните специализанти и вместо да потърси компромис, един ден просто напуснал. Пеги се чувствала съсипана, защото трябвало да се разделят с университета, с дома и приятелите си, но Джон бил непреклонен.

По-късно съпругът ѝ бил преподавател в друго висше училище, тя и децата се установили и отново се чувствали щастливи, но Джон решил да напусне също толкова внезапно. Поискал да работи върху книга за университета, а от управата били решили, че той трябва да създаде факултета и програмата му. Джон отново не направил никакво усилие за компромис. Веднъж Пеги казала пред други хора: „Изпитвах истинско страхопочитание към него — когато кажеше нещо, то беше факт. И точка. Дори не си правех труда да го разпитвам“.

Колкото до личните им отношения, на два пъти Джон не бил особено удовлетворен от работата си. И в двата случая се бил увлякъл по друга жена. Отначало Пеги се чувствала опустошена и можела

⁶ Естествено, става дума за публични домове, но фразата е заимствана от Изход 16:3: „Израилтяните им казаха: По-добре да бяхме умрели от Господната ръка в египетската земя, когато седяхме около котлите с месо и ядохме хляб до ситост...“ — Б. пр

единствено да плаче. Първия път, когато се случило обаче, друг мъж проявил интерес към нея и тя казала на съпруга си: „Ако я искаш, можеш да я имаш. Но тогава и аз ще имам връзка с друг“. Още същия ден съпругът ѝ се отказал от увлечението си. Години по-късно историята се повторила и Пеги му заявила: „Бракът ни приключи — отстъпвам те на нея“. Джон пак се отказал от извънбрачната връзка. Веднъж Пеги споделила, че тези две случки са помогнали повече на самоуважението и увереността ѝ от всичко друго. От своя страна, въпреки изкушенията, Джон не можел да си представи да живее без нея.

Той пътувал много и искал съпругата му винаги да е с него. Околните ги смятали за неразделни. Джон все по-често споделял мислите си с нея. По-късно тя казала: „Никога не съм имала усещането, че той се отегчава да разговаря или да споделя с мен“.

През 70-те години двамата основали малък научноизследователски център с идеална цел, предназначен да подпомага църкви, пастори и отделни хора, работещи за духовността и религиозното образование. По думите на Пеги, с Джон стигнали до убеждението, че „съпругът и съпругата трябва да направят нещо заедно; нещо, в което да бъдат екип. То трябва да е извън децата и съвместния живот, да е в служба на другите“. Такова било тяхното отношение и любовта им към музиката — тя играела важна роля в целия им съвместен живот чрез хоровете, църквите и образователните програми, в които двамата вземали участие. С течение на времето Джон и Пеги започнали да чувстват, че връзката им е много важна, нещо като „договор“, одобрен от Бога. И по силата на този договор всеки имал да научи много от другия. Пеги твърди:

„Жалко, че не мога да помогна на младите двойки да осъзнаят, че хората не се събират по някаква случайност. Едно от трудните неща на партньорството е, че в повечето случаи привличаш човек, който е доста по-различен от теб. Отначало смяташ, че той не те уважава или си му безразличен, понеже не харесва същите неща като теб. Научи се да уважаваш, да цениш различията. Остава се другият да учи теб и никога не забравяй какъв късмет е да имаш партньор“.

В края на съвместния им живот, размишлявайки върху над петдесетгодишния им брак, Пеги казала:

„От Джон се научих на съзнателност. Иначе съм склонна да живея за момента. Приемам каквото ми поднася животът и давам каквото мога. През първата половина от живота си живях както дойде. Джон ме научи да бъда съзнателна. Помогна ми да оценя това качество. Да оценя чувствата и религиозните преживявания. Научих се да се наслаждавам на човешката топлина и на онова, което се случва в момента. Той ми помогна да разбере, че човек може да има голямо влияние върху положението си в живота. Аз пък го научих да се отпуска. Да се доверява. Да разчита на човека до себе си. Да вярва, че Бог ще ни осигури всичко, от което се нуждаем. Той винаги е имал онова наследено от Депресията мислене: „Утре може да няма какво да ям, така че най-добре днес да се натъпча“. Освен това смяташе, че вещите втора употреба са най-доброто, което можем да имаме“.

На смъртното си легло Джон вдигнал поглед към жена си, уловил я за ръката и казал:

— Пеги, не се боя от смъртта, но не искам да те напускам. Не искам да те загубя.

Пеги само му се усмихнала и отвърнала:

— Виж, ти си роден в Китай, а аз — в едно затънтено кътче на Мичиган и все пак успяхме да се намерим. Не се тревожи, пак ще се срещнем.

Трета глава

Сродните души като роднини

Всяка ситуация в живота на хората е като моментна композиция на калейдоскоп, а озовалите се в нея група души са като яркоцветните парченца стъкло — отношенията между тях образуват фигурата. След това калейдоскопът се разклаща... и с едно движение на китката се образува нова фигура, нова комбинация от елементи. После отново и отново, като всеки път се получава нещо различно... това винаги носи някакво значение и в него винаги има динамика и цел...

Джина Серминара, Д.Ф. Много животи, много любви

През 1930 г. родителите на седемнадесетгодишната Уенди я довели в болницата „Кейси“ с тежко физическо заболяване (275-1). Диагнозата била ерозия на ябълката на бедрената кост вследствие на рак на тазобедрената става. Лекарите заявили, че болестта е нелечима. Следвайки съветите от тълкованието, Уенди успяла да се излекува и доживяла до осемдесетгодишна възраст. Интересното в този случай на сродни души било, че осем души от близките на момичето получили тълкования, от които ставало ясно как фамилията е била свързана в различни роднински отношения от хиляди години. Очевидно членове от семейството имали различни връзки в серия от прераждалия, сред които в древен Египет, Елада, Персия, Рим, Германия и Америка в годините на първите заселници. Буквално стотици страници тълкования и документация описват в детайли въплъщенията на тези хора, връзките както между тях, така и с други, по-далечни роднини в настоящето

Обсъждайки отношенията им на сродни души, Кейси заявил, че голяма част от сегашното семейство е живяло заедно в древен Рим. През този период някои от тях били последователи на раннохристиянска секта — някои продължавали работата на апостол Петър, други се интересували повече от делата на Павел. Неколцина пък били отговорни за част от преследванията на християни. В онзи живот била заложена настоящата им семейна динамика. Според тълкованията бащата [378] Франц бил свързан тогава „с мнозина от онези, които сега са в дома му, и с техните отношения, със съдействието между тях, а спънките са необходими за развитието на всички свързани по този начин в настоящето" (378-12).

Именно заради римското си прераждане Уенди заболяла от рак на костите сега. Станало ясно, че по времето на Нерон тя обичала да гледа битки и мъчения на християни на арената. За да изпита лично физическите страдания на жертвите, с които някога се забавлявала, на душевно ниво тя си била избрала тази болест. Когато попитала защо е трябвало да изчака 2000 години за това, Кейси й отговорил: „защото „преди не е имало възможност!" (275-25). Нужните предпоставки за създаването на тази ситуация се появили едва в това й прераждане.

Освен римското, семейството имало много други прераждания и минали ситуации, които оказвали влияние върху настоящите им чувства, дарби и възгледи. Ето кратко обобщение на някои от предишните им връзки.

В древен Египет Уенди и настоящата й сестра Кейт [276] се запознали в храмовете. Кейт пристигнала от друга страна, за да види чудесата на Египет, Уенди пък била учителка в храма и двете станали близки приятелки. По онова време и двете притежавали музикални дарби, с които подпомагали духовното извисяване на другите. В настоящия си живот те също имали талант за музика и Кейси им предложил да работят съответно с флейта и арфа. С годините това негово прозрение се потвърдило. Момичетата станали известни концертиращи изпълнителки, като през 70-те години още продължавали да се появяват пред публика.

Също през египетския период майката на Уенди, Лорейн [255], се намирала във „войнствата" и имала връзка с един мъж. Макар че работели заедно, поради различните си идеи двамата често се карали. За да могат двете души да разрешат проблемите си, сега мъжът се бил преродил като Бен [452], сина на Лорейн — лютерански проповедник с възгледи, съвсем различни от тези на майка му. Лорейн му предложила да си направи тълкование, но идеята му се сторила ужасна, понеже категорично отказвал да приеме, че съществува прераждане. Изобщо не се интересувал от вярванията или философията на майка си. По-късно тя попитала Кейси как е най-добре да се държи със сина си и й било отговорено: „С *любяща* търпимост, с любяща близост, да си готова винаги да откликнеш, когато трябва или можеш да му окажеш някаква помощ" (255-12).

Накрая, тъй като Бен страдал от алергии и сенна хрема, Лорейн настояла да му направи здравно тълкование. Макар и неохотно, Бен се съгласил, понеже нищо друго не можело да му помогне. Когато тълкованието пристигнало, той спазил дадените указания и за негова изненада се почувствал толкова добре, че решил да се запознае с останалата информация от тълкованията за семейството, а накрая помолил Кейси да направи едно и за неговите прераждания. Не след дълго лютеранският проповедник станал запален почитател на майчината си философия и различията между двамата изчезнали. Лорейн писала, че всичко това я прави „много щастлива. Търпението ми бе възнаградено. Бяха нужни само две години, докато го убедя".

В тълкованието се казвало, че Франц и Лорейн са били женени и преди. Освен че сега бил глава на семейство, той помагал на почти всичките си роднини и по време на живота им в древен Египет. Понастоящем бил преуспял търговец, но трябвало да се сблъска със ситуация, създадена по време на прераждането му в Германия, когато се поддал на съмнения, страхове и отчаяние. Станало ясно, че бил стигнал етап от живота си, в който просто се предал. Същите тези чувства и страхове трябвало да се повторят в настоящия му живот, за да бъдат преодолени.

Въпреки финансовите си успехи, по време на Депресията Франц загубил милиони долари и почти всичко, което притежавал. Това го довело до отчаяние и дори до мисъл за самоубийство. Тъй като не знаел какво да прави, той изчезнал, без да се обади на семейството или приятелите си, и просто заскитал из страната. Никой не знаел къде е или какво прави. На помощ му се притекли същите хора, които му помогнали в миналото — с молитвите, с надеждата и несекващата си любов. След дълги размисления от негова страна и много молитви и притеснения от семейството му, през септември 1934-а Франц най-сетне се завърнал у дома. Скоро след това писал на Кейси:

„Преди около пет месеца положението ми изглеждаше безнадеждно, така се бях оплел, че не виждах как ще се измъкна. Сега, благодарение на [многого четене]... и дълбокото разбиране и любов от страна на добрата ми съпруга, всичко се промени. Истинско чудо е да наблюдаваме как Бог разгръща пред мен величествен, чуден план за щастлива нова кариера и всичко това — само благодарение на духовната наука и молитви. Почти всеки ден се случва нещо ново, което ни приближава до целта да създадем щастлив дом, в който да мога да се занимавам активно с бизнес, да прилагам принципите, които приех, след като бях насочен по пътя на правилното мислене... Ако от

самото начало знаех онова, което зная днес, всичко щеше да бъде различно. Живеех в рая на глупците и трябваше да бъда здравата разтърсен, за да пречистя душата си..." (случай 378-50, доклади).

Франц очевидно е преодолел страховете си от миналото и това му е помогнало да израсне. Същото можело да се каже за Уенди и рака на костите ѝ или за антагонизма между Лорейн и Бен. И други членове на семейството имали трудни връзки и ситуации, които в крайна сметка ги довели до необходимите поуки. Точно както се казвало в тълкованието, цялото семейство било събрано с определена цел. По този начин всеки от тях получавал възможност да се развива, да израства и да стане по-добър човек.

Според тълкованията на Едгар Кейси между земните прераждалия душата обмисля всичко научно, както и онова, което ѝ предстои да научи в непрекъснатия процес на развитие. След като прецени положението си, тя решава с какви неща трябва да се сблъска при следващото си прераждане и изчаква момента и географското положение, които ще ѝ дадат най-добри възможности за планираните събития. Душата избира онези, с които е била свързана и преди. Така се създава бъдещото семейство. Лична завършеност се постига, когато душата усвои всички уроци на израстването и личностната трансформация.

Когато едно шестнадесетгодишно момиче попитало: „С каква цел съм избрала родителите си за това прераждане?“, Кейси ѝ отговорил: „Заради просветление — както на теб, така и на родителите ти“ (2632-1). На друга девойка казал, че е имала връзка с родителите си в не едно прераждане:

„Не е случайно, значи, че същността е избрала да дойде в средата или в дома, в който се е родила сега; сегашните дейности и връзки водят до осъзнаване, че нужното за този живот може да бъде намерено там. Тъй че същността е поела задължение, също и онези около нея, а изпълнението на задачите им ще подпомогне постигането на целта“. (2571-1)

Когато момичето попитало: „С каква цел съм се родила при сегашните си родители?“, той заявил: „За да се поучиш от опита им и да им помагаш в техните проблеми“.

Петнадесетгодишно момче пък се интересувало защо е избрало да дойде на Земята по това време и защо е предпочело именно това семейство. Отговорът гласял, че въпросното семейство ще бъде за него идеалната среда, в която да намери себе си. Баща му бил морски капитан, а майка му — изключително грижовна и любяща жена. Тази среда щяла по някакъв начин да го подготви да служи на другите с вродените си лидерски способности:

„Същността може да им е в помощ, както те могат да помогнат на същността и така да се допълват взаимно. Целта на това прераждане е да осигури на същността възможностите, от които тя се нуждае - да се себеизразява, да помага на другите“ (984-1).

По-късно се оказало, че момчето [984] наистина е роден водач. Завършил офицерско училище и станал капитан. След като напуснал армията, се изявявал като в други поприща, включително като главен инженер в пристанищната администрация на Мериленд.

Когато попитала за близначката си, една тридесет и три годишна жена научила, че със сестра ѝ са си създали връзка на духовно ниво, толкова дълбока и силна, че двете имали „много близки отношения“ практически във всяко свое прераждане на Земята (1789-7). Жената, художничка по образование, била много чувствителна и емоционална натура. В последното си прераждане заради убежденията ѝ я подложили на мъчение чрез потапяне във вода. Оттогава имала избухлив нрав и желание да си „върне“ на онези, които са се отнесли така жестоко с нея. По време на прераждането си във Франция била ученичка на Рубенс — именно през онзи период добила художничката си дарба. В живота си в Персия била скулптор и развила силен интерес към въпросите на духовността. В древноегипетското си възплъщение пък украсявала храмове и дворци. И във всички тези прераждалия била в близки отношения от различен характер с близначката си в настоящето.

Връзките между сродни души се проявяват по всевъзможни начини във времето, но се запазват въпреки разнообразието, независимо дали са положителни или отрицателни.

Една шестдесет и четири годишна жена искала да разбере какви отношения е имала с баща си, с когото в този живот се чувствала много близка. Кейси ѝ отговорил, че по време на живота им в Персия той е бил неин чичо, който я е отгледал. В светите земи бил баща на нейни приятели, а тя отишла да живее в дома им. В последното ѝ прераждане, което било в древна Грузия, двамата били големи приятели (3356-1).

През 1941 г. в тълкованието на едно единадесетгодишно момиченце се казвало, че някога е била шпионин в Палестина и често ѝ се е налагало да „проверява“ подвизите на днешния си баща. В този живот, макар и в много приятелски отношения, двамата често изпитвали необходимост взаимно да оспорват действията си именно поради тогавашните си отношения (2572-1).

От гледна точка на Кейси, семейните връзки се образуват въз основа на минали отношения, били те положителни или отрицателни. В настоящето те имат за цел да дадат на всеки член от фамилията възможност да постигне още нещо на душевно ниво. От тълкованията става ясно, че когато една двойка очаква дете, различни души обмислят варианта да живеят с тези родители. Те преценяват и вероятните преживявания, които съпрузите могат да им осигурят. Независимо дали двойката изглежда

прекрасна, или сурова в очите на околните, душата взема решение да стане част от конкретното семейство само ако то ще ѝ осигури необходимата програма. С други думи, ние сами избираме родителите си.⁷

Вероятно идеята, че душата може сама да си избере болезнени или дори насилствени семейни отношения, за някои е непонятна. Душата обаче мисли само за възможностите, които ще получи от дадена ситуация, а не от спецификата на самата ситуация. Например, ако притежава силна състрадателност и вроден талант за съветник-психолог, тя може би ще избере родител-насилник, за да преживее този проблем и да го реши. След това, когато порасне, ще може по-добре да помага на други хора да се справят с подобни ситуации. На душевно ниво ние си избираме такова положение в живота, което най-добре ще ни позволи да се учим и да постигнем целите на настоящото си прераждане. А дали съответните поуки ще бъдат извлечени, зависи единствено от свободната ни воля.

Ето един подходящ пример от архивите на Кейси. През 1942 г. тридесет и седем годишната Мати получила тълкование на живота си. Макар душата ѝ да притежавала много качества, в едно от предишните си прераждания тя се била възползвала преднамерено от Анджела. С това почти разрушила живота ѝ и Анджела натрупала много гняв и неприязън към нея, вероятно без да забелязва, че трудностите ѝ дават шанс да си извлече поука. За да могат да решат проблемите помежду си, сега Анджела била избрала да се роди като дъщеря на Мати, но сляпа и с умствена изостаналост. Като нейна майка, Мати трябвало да се научи на обич и грижа за същата онази душа, на която някога навредила. Когато попитала Кейси как да се справи с трудностите, той ѝ отговорил: „Не се самосъжалявай, а хвали Бога, защото ти е дал да срещнеш себе си и да видиш любовта Му, великодушното Му на Земята" (2796-1). От много случаи в архивите му става ясно, че връзките между сродни души често носят известно количество гняв, враждебност и неприязън, върху които и двамата трябва да поработят.

В тълкованието за здравето на тридесет и шест годишна жена се казвало, че страда и от невроза. Проблемите се дължали на нейната себичност, а също така на омразата и враждебността, които таяла към някои членове от семейството си. Никога не ѝ бил разкрит източникът на този антагонизъм, но ставало ясно, че тя и роднините ѝ определено не се разбират. Кейси я съветвал да започне с премахването на гнева от живота си: „Помни: ако не се научим да обичаме поне нещичко от онези, които са били или са наши врагове, значи не сме започнали да мислим правилно". Жената очевидно не възприела това, защото по-късно му писала:

„Що се отнася до живота ми, много ме е яд, че съм най-голямата в семейството; в ранна възраст много ме потискаха и нищо не ми даваха да правя. Винаги ми се напомняше, че съм най-голямата и давам лош пример. Явно семейството ми така ме е стъпкало, че на моменти не ми се живее. Струва ми се, че няма за какво. Прекалено съм привързана към тях. Обожавам ги и правя всичко възможно да им се харесам, но винаги се провалям. Аз съм [тази], която винаги получава най-лошото, било то компания или семейство — все мен ме „режат", все аз греша. От двадесет години работя в една и съща фабрика и нямам никакви проблеми с колегите си, а у дома е толкова трудно" (Случай 3254-1, доклади).

Тридесет и четири годишна домакиня поискала да разбере защо се е родила в семейство, с което „никога нищо общо не съм имала". Кейси ѝ отговорил: „Била си отчуждена от тях и в предишния си живот. Дървото остава там, където падне. Такъв е законът".

На въпроса за нещастното си детство получила следното обяснение: „Щастието е състояние на съзнанието. Още не си открила себе си, нито връзката си с проявите на съзидателните сили в материалния свят (2982-1).

Една двадесет и осем годишна жена попитала Едгар Кейси дали ще е добре да поиска попечителството над малката си дъщеря, която останала при бившия ѝ съпруг. Била омъжена повторно и не знаела дали за детето ще е удачно да заживее при нея. По думите на Кейси причината за настоящата ситуация била в предишен живот, където двете с дъщеря ѝ били сестри, но не се разбирали. Сега майката имала възможност да вземе съзнателно решение дали да имат близки отношения — нещо, за което Кейси отбелязал: „Можеш... Но искаш ли?" (3573-1).

От неговите архиви става ясно, че връзките между сродни души в семейството са дълъг процес на усвояване на знания. Понякога те имат положителен, друг път отрицателен характер. Нерядко се случва миналите влияния да съдържат елементи и от двете. Например един баща [2385] открил, че изпитва едновременно обич и завист към малкия си син [1990]. С израстването на момчето съперничеството им се засилвало и между тях често се настанявала враждебност. Миналите им връзки включвали прераждания, в които двамата били другари, а в едно от тях — отново баща и син. Днешното съперничество обаче датирало от живота им в пуританска Америка. През този период момчето било много близко със сестра си (днешната му майка). Тя се омъжила за човек, когото то смятало за пропаднал и недостоеен. Този човек бил настоящият баща. Интересното тук е, че работата го отвела в същия град, където някога се появило съперничеството между тях. Според записаната в

⁷ Изборът на семейна среда е разгледан по-подробно в глава „Зачатие и привличане на душите". — Б. а.

архивите информация за развитието на нещата след тълкованието, по-късно бащата и синът оправили отношенията си.

Да вземем и един съвременен пример. Гейл изпитвала голяма привързаност към сина си Лари, докато бил бебе. Когато го раждала, тя наблюдавала всичко в поставеното в родилната зала огледало. Подобно на много майки, за нея това било „най-вълнуващото, най-изпълващото събитие в живота ми до момента“. Ала когато Лари станал на пет-шест години, започнала да изпитва към него смесени чувства: „Открих, че на моменти не само не го обичам, но го и мразя“. Тази враждебност продължила с години, Гейл се чувствала ужасно и започнала да отправя молитви за прошка. Накрая в сънищата ѝ се появили два спомена от минали прераждания, които ѝ помогнали да разбере откъде идва тази нейна „омраза“ и да се освободи от нея.

По думите ѝ Лари имал един навик, от който „направо настръхвах“. Често, докато се хранели, той я поглеждал, щраквал с пръсти и ѝ казвал да му донесе това или онова. Макар че страшно се ядосвала, майка му ставала пряко волята си и изпълнявала желанието му. Това продължило няколко години, докато момчето не навършило осемнадесет. Точно тогава Гейл сънувала сън, в който синът ѝ бил номад и я отвеждал като пленница в своя град в пустинята. Там я затворил в харема си и тя станала неговата „фаворитка“. Макар и пленница, с течение на времето го обикнала, макар че „мразех да ходя при него, когато ме викаше“. Тъй като Гейл и синът ѝ вече били разговаряли за преражданията, тя му разказала за съня си. От този ден нататък Лари се отказал от навика си да ѝ шрака с пръсти.

Влияние от друг минал живот се проявявало всеки път, когато приготвяла вечерята, а Лари ѝ се пречкал в кухнята. Веднъж, тъкмо режела месото, той така я ядосал, че му казала: „Иде ми да взема този нож и да те скалпирам!“ По-късно видяла насън как синът ѝ я скалпира на бойно поле в Монголия. След като разбрала откъде идват, тя успяла да се освободи от неприятните чувства.

Освен преражданията, в които са се породили тези отрицателни отношения, Гейл е убедена, че с Лари са имали и множество положителни, например в Египет и в Америка, където двамата са били индианци. Веднъж, по време на екскурзия в Египет, тя изпитала отчаяна нужда синът ѝ да е с нея. В един от храмовете „копнежът“ ѝ станал „толкова силен, че просто се превих на две“.

Колкото до живота им като индианци, Гейл още от ранна възраст обичала да язди и дори имала кон като ученичка в гимназията. Едно от любимите ѝ неща била ездата без седло. След като се задомила и родила децата си, нито тя, нито те имали възможност да яздят. Но когато Лари поотраснал, го завела в едно ранчо, където имало коне. Там момчето грабнало въже и хукнало да гони „дивите коне“ наоколо. Малко по-късно изненадал всички, като се появил яхнал кон без юзди и седло, само с въжения клуп около шията на животното. Очевидно можел и да го направлява само с бедра и прасци—старо индианско умение.

С течение на времето Гейл се научила да вярва на усета си и да разговаря открито със сина си за всичко. Днес между тях съществува разбиране и безусловна любов. Гейл казва: „С годините ставахме все по-внимателни един към друг, помагаме си във всякакви ситуации и вече изпитваме дълбока, несекваща обич“. Макар да живеят на повече от хиляда и петстотин километра разстояние, връзката между тях все още е силна. Лари сякаш знае кога да ѝ се обади, тя също.

Тълкованията на Кейси сочат, че не само рождените, но и осиновените деца избират родителите си. Независимо от кого ще бъде родена физически, душата очевидно може да избира и при кого ще се озове по-късно, за да извлече необходимите уроци.

На осиновителите на десетмесечно момченце било казано, че едно от най-значимите прераждания на сина им било в Египет, където работел като тълкувател на закона. В този период тримата се познавали и били близки. Били заедно и в Персия. По време на египетското прераждане приятел на момчето [3346] бил човек, който понастоящем му станал по-голям брат, осиновен от същото семейство. В тълкованието се казвало, че двете момчета нарочно са избрали да бъдат братя, за да се научат взаимно на някои неща и да станат по-добри хора.

Четиридесет и девет годишна жена разбрала от Кейси, че се е грижила за осиновеното си дете и по време на прераждането им в Палестина. Затова сега момчето било с нея и двамата можели да създадат „единство в целите“ си (2787-1). В друг случай родителите на осиновено тригодишно момченце научили, че синът им е знаел предварително, че „биологичните му родители“ ще се откажат от него веднага след раждането. Очевидно осиновителите били привлекли тази душа в семейството си поради средата, която можели да ѝ осигурят, както и заради общите им интереси; тримата се били прераждали заедно и преди (3340-1).

През 1944 г. едно семейство попитало Кейси дали е препоръчително да кажат на порасналата си дъщеря, че е осиновена. Той отговорил, че могат, стига същевременно да подчертаят дълбокото усещане за свързаност, което душата все още изпитва към тях. Напомнил им, че рождените родители могат да избират децата си само на душевно ниво, докато осиновителите — и на физическо. Или казано с езика на тълкованието, „една майка, един баща не могат да избират кой ще им се роди, освен духовно. При осиновяването изборът може да е и духовен, и материален“ (3673-1).

Двадесет и девет годишен мъж попитал защо е бил разделен от родителите си на толкова ранна

възраст. Кейси му казал, че така си е избрал на душевно ниво — за да се получи точното съчетание на нещата, от което се нуждае в настоящото си прераждане (2301-1).

Друг съвременен пример: Доти и Каръл били „като сестри“ в продължение на половин век. Всъщност били братовчедки, но на осемгодишна възраст Доти останала сираче и отишла да живее със семейството на леля си (сестра на майка ѝ). По онова време Каръл била на четири години. По-късно тя отбелязала: „Двете сме братовчедки, но се смятаме за сестри; така ни третират и останалите роднини. Вече петдесет години споделяме мислите, сънищата и страховете си, разменяме си дрехите и се смеем заедно“.

Да живее с леля си, в началото било не по-малка травма за Доти, отколкото загубата на двамата ѝ родители. Трябвало да напусне приятелите и останалите си роднини във Вирджиния и да отиде у леля си и чичо си във Флорида. Както можело да се очаква, била изпълнена с опасения и страх. Каръл пък се чувствала въодушевена: „Радвах се, че ще имам сестра, с която да делия стаята си“. Въпреки разликите във възрастта, възгледите, характерите и предпочитанията, двете момичета бързо се сприятелили и им било много приятно да бъдат заедно. Не след дълго Доти започнала да се чувства, все едно е родена в това семейство. Макар че имала и брат, Каръл била по-близка с нея, отколкото с него.

Несъгласията между тях били малко и редки. Сплотеността им изглеждала необяснима. В пубертета двете се защитавали една друга от приятели, роднини и родители даже когато било по-лесно да не го правят. В резултат за простъпки на едната наказвали и двете. Често си правели номера и много се смеели. Каръл си спомня: „Понякога сутрин си приготвях дрехите за училище и отивах до банята, а когато се връщах — тъй като тя хващаше по-ранен автобус — откривах, че е заминала с моите дрехи“.

Колкото до миналите им прераждания, Каръл често сънувала, че с Доти живеят в Доминиканската република, в боядисана в пастелен цвят къща на върха на хълм с изглед към бледозелените води. Сега братовчедките са убедени, че в някой предишен живот са живели заедно в тропиците. Макар да са бели, вярват, че някога са били тъмнокожи. Дори в настоящето двете обичат „калипсо-музиката, Хари Белафонте и тропическите храни“. Доти си пада по лудите, ярки цветове и бижута. Двете жени обичат да слушат разказите на познати от Ямайка и Доминиканската република за живота „у дома“.

Най-голямата им семейна трагедия била, когато бащата на Каръл се самоубил на четиридесет и девет годишна възраст. Тя разказва:

„Смъртта на баща ми беше голям удар и за двете ни. Бяхме много близки с него. Именно той ни водеше навсякъде, изслушваше ни, когато разправяхме как са минали срещите ни, и не си лягаше, докато не се приберем у дома. Наистина ни разбираше. Макар да беше много строг по отношение на дисциплината, той винаги ни се притичваше на помощ, дори когато не можеше да направи нищо, освен да поговори с нас... все още си мислим колко много ни липсва“.

Тази смърт потресла двете момичета, но с общи усилия—разговори, споделяне на чувствата и обсъждане на всичко, което им се е искало да му кажат или да направят заедно с него, успели да се съвземат. Макар да живеят далеч една от друга, те продължават да посрещат изпитанията по същия начин — заедно.

Разбирането и връзката помежду им са помогнали на двете жени да преживеят много от най-тежките периоди в живота си. Те споделят: „В повечето случаи просто *знаем*, че трябва да се чуем по телефона. Често се шегуваме, че сме направили голямо вложение в „Ма Бел“, особено в критични периоди“. По ирония на съдбата, като дете Доти напуснала Вирджиния, за да живее във Флорида, а от четиридесет години насам Каръл се е установила във Вирджиния, докато Доти останала във Флорида.

И двете са се научили взаимно на съпричастност и безусловно приятелство. Въпреки заетостта си, винаги имат време една за друга — да се изслушат, да споделят и просто да бъдат заедно. Каръл пояснява:

„Тази връзка ни поддържа. Сега ни разделят много километри, но разговаряме поне веднъж седмично, обикновено два пъти. Винаги си помагаме. Доти си прави списъчета с нещата, които непременно иска да ми каже. Най-големият ни въпрос сега е кога и къде да се установим след пенсионирането си, за да бъдем максимално близо една до друга...“

С годините връзката ни се разви, но и в много отношения си остана същата. В живота ни имаше един период, когато бяхме много заети с отглеждането на децата си и не общувахме особено често, но чувството не отмираще. Досега никоя от нас не е имала с друг човек връзка, в която да съществува толкова близост и разбиране. Все едно наистина се познаваме от векове“.

Четвърта глава

Сродните души като приятели

*Нищо не става случайно. Приятелствата са само **подновяване** на предишни цели, предишни идеали. Защото, както се казва, „нищо ново под слънцето“... Последната ябълка не носи ли в себе си поне частица от първата, създадена на света?*

За приятелката си от детството Лорън Тина казва: „Беше най-добрата ми приятелка. Тя беше първият човек, с когото се чувствах спокойна. Бях много срамежлива, а тя — по-общителна“. По онова време двете били в шести клас и живеели на половин миля една от друга. Макар че всеки ден се виждали в училище, разбрали, че са съседки, едва в последните седмици на шести клас. Излезли да разхождат кучетата си, Тина имала коли, а Лорън — шнауцер. Тина си спомня: „Видяхме се и започнахме разговор за кучетата. И двете обичахме животните. Решихме от този ден нататък да сме приятелки“.

През цялото лято Тина и Лорън се „мотаели“ заедно. Водели си общ дневник, в който всяка записвала впечатленията си. Четяли заедно. Слушали заедно музика. Заедно играели и рисували. Не се разделяли дори в почивните дни—тогава преспивали ту у едната, ту у другата. Така всяка станала почти член от семейството на приятелката си. „В неделя редувахме църквите, тя беше презвитерианка, а аз съм католичка и когато аз ходехе в нейната, после трябваше да отида и в моята. Струваше ми се странно, на нея не ѝ се налагаше повторно посещение на църква. Спомням си, че се питах защо посещението ми в техния храм не се брои“.

През цялото лято двете били неразделни. Когато дошла есента, а заедно с нея и учебната година, приятелството им продължило, макар да били много разочаровани, че програмата не предвижда общи часове за двата класа. Имали обаче доста възможности да учат заедно и по думите на Тина, „тя беше по-добра от мен по всичко, освен по математика“. В училище постоянно си пишели бележници, а освен това им се паднало да работят съвместно в училищната библиотека, което се считало за голяма привилегия.

Съчинявали заедно стихотворения и записвали обещания в общия си дневник: „Обещавам си да попитам онзи сладур, когото видях в църквата, как се казва и в кое училище учи“. Всъщност на този етап нямали връзки с момчета, само от време на време си падали по някого, но това никога не стигало по-далеч. Често отивали до реката в близката гора и сядали на един огромен, надвиснал над водата дънер. „Седяхме и разговаряхме там с часове“. Постоянно префасонирали спалните си, така че да наподобяват апартамент на Мери Тайлър Мур. И двете били скаутки, така че и на лагери ходели заедно. Тина си спомня:

„Тя беше може би първият човек, който поиска да се сприятели с мен, и ме хареса такава, каквато бях. Едва когато срещнах Лорън, почувствах че имам съюзник. Тя ме защитаваше, когато ми се подиграваха или ме наричаха „дунда“. Винаги съм я приемала и обичала. Просто умирахме да сме заедно, без значение какво ще правим. С часове лежахме по гръб, гледахме облаците в небето и ги оприличавахме на разни неща. По онова време не го знаехме, но и двете бяхме много задълбочени духовно и разговорите ни сигурно биха озадачили околните. Беше едно от онези сигурни приятелства, в които спокойно можеш да кажеш на другия: „ти си най-добрият ми приятел“.

Тази дружба била стабилизиращ фактор в живота им цели две и половина години, докато бащата на Лорън не бил изпратен на Западното крайбрежие. Учебната година приближавала и двете знаели, че Лорън ще се мести. Затова се договорили никога да не си казват „сбогом“, а само „довиждане“. Тина си спомня, че когато дошъл моментът на заминаването, тя казала „довиждане“, но вътрешно ѝ идело да зариде. В дневника ѝ на тази дата, 30 май 1975 г., били записани само три думи: „Лорън замина, плаках“. Дори и сега тя казва: „Беше адски болезнено да я гледам как заминава; истински ужас. Все едно едната от нас умираше“. В края на същата учебна година Лорън записала следното в годишника на Тина:

„Страшно съжالياвам, че те напускам. През изминалите две и половина години имахме толкова хубави моменти... Съзнаваш ли колко километри съм изминала до вас и обратно, през гората, по плажа, нагоре по някое дърво (и после надолу)... Хрумвало ли ти е някога колко пъти сме се правили на откачени? Колко пъти не сме се засрамвали, когато е трябвало? Наистина не смятам, че мога да кажа „сбогом"... Още отсега виждам писмата, които ще си пишем. Вероятно ще трябва да пращам моите в големи, дебели, огромни пликосе, защото няма да се събират в обикновените. Колко жалко, че няма да можем просто да прецапаме половината миля между къщите ни! Е, въпреки това винаги ще си останем най-големите приятелки...“

Точно както обещала, Лорън ѝ пишела постоянно. Тина признава, че никога не си е падала особено по писмата. Двете си обещали да си ходят на гости и със съвместни усилия на семействата им в края на девети клас Тина отишла на гости на Лорън. В края на единадесети Лорън ѝ върнала визитата. През 1981 г., когато Лорън щяла да се омъжва, Тина отлетяла за Калифорния, за да ѝ стане шаферка. Сватбата на Тина била пет години по-късно и Лорън изиграла същата роля. Двете останали приятелки, като контактували само по телефона и с писма още десет години, до смъртта на Лорън.

„Иска ми се да не беше умирала; толкова ми е трудно да мисля за нея сега — въздъхва Тина. — С нея ми беше абсолютно спокойно. През всичките години на приятелството ни тя сякаш беше по-голямата, а аз — по-малката. Винаги вървеше пред мен — омъжи се първа, първа започна да се занимава с изкуство.“

Тя беше водачът, а аз я следвах охотно. Каквото и да се случваше в живота ни, нашите отношения не трепваха".

След смъртта на приятелката си Тина се подложила на хипнотична регресия, която потвърдила, че двете са сродни души — видяла се преродена в Шотландия като малката сестра на Лорън.

„И тогава тя беше водещата в отношенията ни. Беше по-голяма, а аз—по-малка. Видях как седя до нея, натруфена с копчета и дантели, и много им се радвах. Мисля, че съм прекарала много време около нея или просто съм я следвала по петите където и да отиде. Исках да бъда там. Животът ни беше пълен с работа, но простичък. С годините всяка от нас тръгна по обичайния път: омъжихме се, родихме деца, но винаги се борехме рамо до рамо с живота".

По-късно шотландското им прераждане било потвърдено от медиум, който заявил, че тогава двете са били заедно до края на живота си. После добавил, че тяхното приятелство се е градило цели 8000 години, като през този период са били в различни отношения. С течение на вековете осъзнали, че любовта е по-силна от времето. Разбира се, Лорън и Тина не винаги са били заедно — всяка се е прераждала и отделно от другата, — но в осем живота са имали много близки отношения. В Италия например са били приятелки и се занимавали със сценични изкуства, а в Египет работили заедно в един от храмовете.

Друго от преражданията им било в Женева, като сестри и приятелки. Те прекарвали много време заедно и си водели общ дневник. Тогавашният им баща сега бил баща на Тина. През живота си в Женева двете били неразделни — разказвали си разни неща, пишели стихове и обичали да разсъждават върху впечатленията си. Притежавали сходни дарби, стремежи и умения. Тогава животът им бил далеч по-ясен, прост и лесен.

Всичко това звучало познато на Тина и ѝ помогнало да си обясни връзката, която има с Лорън дори и сега:

„От Лорън се научих на обич; където и да отидехме, каквото и да ни се случваше, чувствата ни една към друга оставаха непроменени. До самата ѝ смърт тя беше човекът, с когото се познавах от най-дълго време. Когато разбрах, че е мъртва, не я почувствах по-малко близка. Когато се премести, обичта ми не намаля. Сякаш връзката ни беше вечна, независимо от събитията. Лорън ме научи, че любовта надхвърля времето".

От тълкованията на Едгар Кейси става ясно, че силата, която мотивира душите във времето и пространството, е именно любовта. Той е вярвал, че именно любовта е земното проявление на Твореца, защото „Бог е любов!" (1579-1). При приятелствата тази любов вдъхновява човек да помага на другия в житейските изпитания. Част от наследството на душата като духовно същество е да усети връзката си със Създателя посредством отношенията си с други хора. Кейси е бил убеден, че всички души в крайна сметка ще осъзнаят истинската връзка помежду си и Бог. През 1936 г. той казва на един петдесетгодишен писател:

„Оттам необходимостта да създаваме не само земни приятелства, земна любов, а по-скоро онова, което е тяхната истинска основа, да създаваме условията, които *подпомагат* любовта в отношенията помежду ни. С други думи, любовта не е възвеличаване на *егото* или възвеличаване на онзи, комуто е дарена, нейната цел е на Земята да се възвеличават съзидателните сили, които я пораждат" (1096-1).

Изключително религиозна шестдесет и една годишна жена се интересувала къде е започнала връзката ѝ с нейна много скъпа приятелка. От дълги години двете споделяли едни и същи „религиозни идеали". В тълкованието се казвало, че те са подпомагали една раннохристиянска секта по времето на преследванията. Силата на религиозното им убеждение се запазила и досега, заедно с вярата, че всяка от тях ще получи през живота си всичката помощ, която ѝ е необходима (5025-1).

Двадесет и три годишен мъж попитал с кои хора от обкръжението си е имал най-близки отношения в миналото. Кейси му отговорил простичко: „Онези, с които имаш най-активни отношения в настоящето" (3545-1). Тридесет и пет годишна домакиня пък поискала да разбере откъде произлиза близостта с най-добрата ѝ приятелка. Според Кейси в прераждането ѝ преди настоящето тази приятелка е била нейна дъщеря (808-18).

Млада жена, която често имала проблеми с приятелите си, научила от него, че често я разбират погрешно, което внася напрежение и разногласия в отношенията им. Той я посъветвал винаги да полага усилия и да изяснява тези ситуации, защото приятелите никога не са прекалено много. След това добавил: „Защото любовта — също както приятелството — нараства, когато обсипваш другите с нея..." (951-4).

Една учителка попитала Кейси каква е причината за отчуждението ѝ с бивша приятелка. Той отговорил, че двете повтарят момент, който са преживели стотици години преди това във Франция. Съветът му бил да поправят онова, което някога са пренебрегнали, защото „никой няма толкова много приятели, че да си позволи да загуби дори един" (3234-1).

Тридесет и осем годишен държавен чиновник поискал да знае как да изглади някои несъгласия със свой приятел и получил следния отговор:

„Когато има съгласие, връзките ви могат да бъдат укрепени. Има ли раздор, не се мъчете да се убеждавате в искрената си загриженост. Този *подход* ще заздравя приятелството взаимно. Когато единият стане зависим от другия по *какъвто и до било* начин, скоро загубва своята жизненост, своята сила. Тъй се градят приятелствата" (622-7).

Тридесет и девет годишна жена пожелала да научи нещо повече за миналите си връзки с колега, с когото понастоящем били много близки. В тълкованието се казвало, че при последното си прераждане тя е живяла в Ню Йорк по време на неговото основаване. Тогава имала подчертана способност да привлича мъжете, като винаги държала неколцина „в резерв" — черта на характера, с която и днес можело да злоупотреби. В онова прераждане сегашният ѝ приятел бил един от любовниците ѝ (1935-2).

Шарън, управителка на салон за красота, научила от Кейси, че с приятелката ѝ Лоти са се познавали в не едно минало прераждане — в някои като съпернички, в други като много близки приятелки. Тези две крайности били най-добре изразени по време на едновременните им прераждания съответно в колониален Кънектикът и Палестина. В американското си въплъщение двете не се разбирали. Тогава Шарън усилено защитавала свободата на мисълта и се-беизразяването—идеи, които били чужди на Лоти по онова време. В светите земи обаче двете често помагали на хора, изпаднали в нужда. Желанието да служат на другите те пренесли и в настоящия си живот (1825-1).

През 1924 г. едно деветнадесетгодишно момиче попитало с кой от сегашните си познати е имала близки отношения по време на прераждането си във Франция. Кейси споменал две от приятелките ѝ — едната от местоработата, ѝ а другата от квартала, където живеела. По време на въпросния период със съседката били сестри и тогава тя била най-близкият ѝ човек, а колежката ѝ била монахиня. Момичето се сприятелило с нея и често търсело съветите ѝ, след като постъпило в манастир (288-5).

От тълкованието си, направено през 1943 г., нийоркски зъболекар открил, че по време на прераждането си като трапер имал в отношения с двамата си най-добри приятели. Единият му бил съдружник, а другият работел във факторията, където често носели събраните кожи за продан. Научил също така, че по онова време познавал секретарката и чистачката си. Някога двете жени често спорели с него и му опъвали нервите, точно както и в настоящия живот. Като цяло обаче, приятелството и отдавнашната им връзка била от голяма полза за фирмата (2772-5).

От архивите на Кейси става ясно, че всичките ни важни настоящи връзки се коренят в миналото. Явно на душевно ниво никога не срещаме значимите хора в живота си за пръв път.

Да разгледаме и един съвременен пример. Пат, мъж на средна възраст, работел в туристическия бизнес и често пътувал до Египет. С годините той завързал стабилно приятелство с египтянина Мохамед. Били горе-долу на една възраст и всеки от тях си имал собствен живот, семейство и приятели, но дружбата им се подновявала при всяка среща. Веднъж Мохамед казал на жена си: „Не зная защо винаги ми е толкова тъжно, когато Пат си отива". Също така по някаква причина изпитвал желание да се грижи за приятеля си и да му купува подаръци.

При едно от посещенията на американеца двамата се разхождали из местния базар и си говорели за света около тях. Пат се загледал във витрината на един магазин, където били подредени снимки на Египет в началото на двадесети век. Той отстъпил крачка назад, загледал се в избледнелите фотоси и усетил необяснимо желание да посочи нещо на Мохамед. Спонтанно се обърнал към него и извикал: „Ей, тате, ела да видиш това!" След тази случка двамата останали с дълбокото убеждение, че някога са били баща и син.

Ето и друг пример. Двама бизнесмени работели за една международна компания, всеки за своята страна — единият живеел в Япония, а другият в Съединените щати. Когато се срещнали, между тях веднага се създадо дълбоко приятелство, сякаш се познавали цял живот. След това се наричали съответно „моят японски брат" и „моят американски брат". Поради естеството на работата често имали възможност да си ходят на гости и всеки път очаквали с нетърпение да се видят отново.

Връзката помежду им била очевидна и японецът отишъл при медиум и го попитал дали не е познавал и преди своя „американски брат". Медиумът отговорил, че в свое предишно прераждане наистина са били братя и продавали килими в Средния изток. Невероятно, но скоро след това двамата бизнесмени били изпратени едновременно в командировка на едно и също място в Средния изток.

Ето какво си спомня една жена за началото на свое тридесетгодишно приятелство: „Първия път, когато я чух да говори, гласът ѝ сякаш отекна в душата ми и нещо в мен трепна". Двете, Бони и Джийн, се срещнали на лекция в рамките на курса, който Бони посещавала. Преподавателят представил Джийн като гостуващ лектор за деня, тя щяла да го замества. Отначало Бони се ядосала, тъй като била записала този курс точно заради него, заради опита и репутацията му. „Никак не се зарадвах", спомня си тя. Джийн заговорила и разочарованието на Бони се изпарило. „Разбрах, че искам да ме научи на всичко, което знае, но и нещо повече — исках да науча всичко за нея".

Джийн говорела и говорела, а усещането на Бони, че между тях съществува някаква връзка, се засилвало. Във въображението си вече се виждала как стои пред курса и преподават заедно. По онова време била съпруга и майка, без никакъв опит да застане пред аудитория, но тази перспектива

определено я въодушевявала.

След като лекцията приключила, двете се разговорили и се оказало, че имат много общи неща. Освен интереса им по темата, харесвали един и същи тип книги, едни и същи периоди от историята и всяка от тях в момента преживявала семейни предизвикателства и промени. Наскоро разведена, Джийн се мъчела да издържа сама трите си деца. Бони пък била с четири деца, отношенията със съпруга ѝ били трудни, имала проблеми с гърба и силното усещане, че нещо в живота ѝ липсва. В края на тази тяхна първа среща тя почувствала необходимост да установи трайни отношения с жената, която току-що била срещнала: „За пръв път изпитвах такова силно желание да завържа приятелство. Все едно нямах друг избор“.

Когато курсът свършил, Бони разбрала, че Джийн ще води друг, и веднага се записала в него. Времето минавало, а тя ходела на всичките ѝ лекции, като полагала големи усилия да се сприятелят. Джийн очевидно харесвала Бони, но се държала на разстояние, сякаш имала някакви опасения. Бони решила, че явно е прекалено заета с лекции и с децата си и няма време за нови приятелства. Направената по-късно регресия към минали прераждания показала, че в историята се таи нещо повече.

Преди приключването на курса Бони постъпила в болница за операция на гърба. По време на престоя си там сънувала, че купува стъклени чаши, на които били гравирани нейните инициали. Подарила ги на Джийн, но тя ѝ казала, че кухненските ѝ шкафове са претъпкани и няма място за тях. Според Бони това означавало, че приятелката ѝ няма как да я вмести в живота си. Сънят много я разстроил, тъй като тя все още имала огромно желание да се сприятелят.

Един ден Джийн ѝ дошла на свиждане. След като поговорили малко, Бони решила да ѝ разкаже съня си, като се престори, че не разбира значението му. Другата я изслушала, усмихнала се и казала само: „Интересно“. В последвалата пауза Бони се почувствала неудобно, но няколко секунди по-късно Джийн казала: „Ще излизам с неколцина приятели. Искаш ли да дойдеш с нас?“ В този момент Бони разбрала, че незнайно защо, приятелката ѝ все пак е решила да „направи място“ за нея. Не след дълго двете жени станали много близки и започнали да работят заедно върху организирането на курсове за възрастни.

Няколко години след началото на приятелството им Бони се подложила на регресия, която изяснила връзката им и първоначалното колебание на Джийн. По време на връщането назад двете се появявали в различни роли: учител-ученик, учител-учител и пр. В едно от тези прераждания станала злополука и Бони непряко причинила смъртта на Джийн. Това обяснявало само отчасти колебанието на Джийн.

Бони видяла сцени и от друг живот¹, в който двете обучавали новопосветени и тя преценила погрешно действията на „колежката си“. Сметнала, че Джийн проповядва своите собствени убеждения, а не духовните истини. Трябвало да вземе решение:

„Имах три варианта: да кажа на Джийн какво мисля и да ѝ дам възможност да ми обясни какво става; да уведомя върховния учител за подозренията си или да си премълча. Премълчах си и ме изгониха, тъй като се бях провалила в поставеното ми изпитание...“

По-късно Бони щяла да има и „видение наяве“ как в древността двете с Джийн се занимават с просветителство. Преживяването потвърдило, че тя има какво да сподели с другите, и я накарало да разбере защо изпитва такава нужда да преподава заедно с Джийн.

Оттогава зад гърба на Бони са останали стотици курсове и семинари. Освен колежки, двете станали и големи приятелки. Макар да признават, че от време на време имат някои различия, магията на съвместната им работа продължава. Бони отбелязва: „Обединената ни творческа мисъл е вдъхновение за нас. Единственото, което остана непроменено в отношенията ни през годините, е, че се приемаме и обичаме безусловно“.

Когато Бони преживяла тежък развод, Джийн ѝ давала кураж и я подпомагала със средства. След това Бони се почувствала съсипана и не искала нищо, освен да се изолира от външния свят. Приятелката ѝ обаче постоянно я връщала към него под претекст, че няма кой да изнася лекции или да води семинарите.

Но връзката им е пълна и с радости и смях. Бони обяснява:

„През годините, докато работехме заедно и организирахме курсове, семинари и проекти, сме се смели и забавлявали като деца. Приятелството ни остана неизменно — в лични трудности и предизвикателства, в големи радости и вълнения. Подкрепяхме се и се защитавахме една друга. Никога не ни омръзна да работим заедно или просто да разговаряме. Между нас съществува изключително разбирателство, което другите често забелязват и ни завиждат за него. За мен лично тази дружба е един от главните ми източници на жизнени сили. Наричам я трансцендентална връзка, изпълнена с любов и доверие, които надхвърлят границите на този живот“.

Като последен пример от тълкованията на Кейси ще дам този с Ранди, седемнадесетгодишен първокурсник, комуто било казано, че е бил в близки отношения с Гас — един от най-добрите си приятели в колежа, поне в четири прераждания (78-1). Понастоящем момчетата често разговаряли за

философия и сравнителна религия. Обичали да учат или просто да се мотаят заедно, освен това често се защитавали взаимно в спор с други приятели или колеги. Очевидно родството на душите им от миналото оказвало огромно влияние върху сегашния им живот.

В последното им прераждане двамата били монаси в Англия и прекарвали много часове в изследвания и дълбок размисъл. Оттогава датирала любовта им към размишленията и съзерцанието. В прераждането си по време на кръстоносните походи Ранди бил щитоносец и загинал, защитавайки командващия своя град, прероден в Гас. Оттогава двамата изпитвали нужда да защитават принципите и приятелството си на всяка цена. В едно по-ранно прераждане проповядвали заедно като християнски мисионери и загинали мъченически заради вярата си. Въпреки тази смърт, те все още изпитвали непресъхващо желание да изучават, обсъждат и споделят с другите духовните истини.

По време на прераждането им в древен Египет Ранди бил по-малкият брат на Гас. Макар че отначало двамата често се карали и били противници при политическите размирици в страната, по-късно Ранди променил убежденията си и станал верен съюзник и помощник на брат си. От този си живот двамата се научили да не бързат с преценките и критиките към другите, а да оставят фактите сами да говорят за себе си.

През следващите няколко години двамата си останали най-добри приятели. Ала както често става при приятелствата между сродни души, обстоятелствата ги разделили. Всеки от тях тръгнал в различна посока, за да постигне индивидуалните си цели (а заедно с това професионални промени, бракове, премествания и деца), но близо двадесет и пет години продължавали да си пишат. После, в един момент загубили връзка. В архивите на Кейси няма никаква информация за Ранди след 1949 г., но се знае, че Гас е починал някъде в началото на 80-те. И все пак връзката им не е приключила. В някой бъдещ момент пътищата им във времето и пространството неизбежно ще се пресекат и те отново ще подновят отношенията си.

Пета глава

Групи сродни души и цикълът на прераждането

...трябва да ни е ясно, че в момента, в който срещнем човек, с когото сме свързани, ролята на съдбата приключва и ние сме оставени на себе си. Всичко, което произлиза от взаимоотношенията ни в предишните прераждания, трябва да бъде разрешено в този живот (или дори следващите). В състояние сме да действаме съгласно свободната си воля, защото на този етап от историческото си развитие в будния си живот ние не сме запознати с подробностите около предишните си отношения и това ни позволява да стигаме до абсолютно нови прозрения, основани на начина, по който се възприемаме такива, каквито сме сега.

Рудолф Щайнер, Човекът и светът в светлината на антропософията

Тълкованията на Кейси потвърждават, че връзката между двама души, както и връзките в едно семейство могат да бъдат духовни. Но от тях става ясно и че душите могат да бъдат привлечени и в по-големи групи. Тези групи от сродни души в повечето случаи се проявяват, когато отделни личности се събират, за да сътворят нещо голямо — например учителите в един университет; хората, които се обединяват около обща кауза; политиците, лидерите и народът на една държава. Макар че тези групи изглеждат второстепенни в сравнение с индивидуалните уроци на душата, те могат да окажат огромно влияние върху своите членове, както и върху световната общност.

В едно тълкование (3976-29), направено през 1944 г. по време на Втората световна война, Кейси дава няколко примера за групи сродни души, които са родени в определени страни и ще имат важно влияние върху останалия свят. Според него, „макар че ще минат години, докато това стане...“, един ден комунизмът ще рухне, защото в стремежа си към свобода душите нарочно са избирали да се родят в Русия.⁸ Като друга голяма група Кейси посочва Китай и обяснява, че много души са се родили там с единствената цел да постигнат религиозна свобода в страната. Разбира се, резултатът щял да дойде „след много време според човешките представи“, но бил убеден, че в далечно бъдеще Китай ще стане „люлка“ на индивидуалната духовност.

Освен тези положителни примери, очевидно някои групи души се събират и с отрицателни цели, каквито са религиозните и расовите конфликти и предразсъдъци. Душата носи подобни негативни модели на поведение, докато не си извлече необходимите поуки и не се трансформира. Тълкованията недвусмислено сочат, че колкото и време да отнеме, накрая всеки ще бъде подпомогнат да ги преодолее.

Групите сродни души в рамките на цикъла от прераждания излизат наяве и в много от жизнените тълкования, направени за хора, лично свързани с Едгар Кейси. Когато правел тълкование за миналите прераждания на даден човек, Кейси многократно повтарял, че черпи само от онези негови животи, които имат най-силно влияние върху настоящия. С други думи, той не споменавал всичките

⁸ В оригинала изречението звучи също толкова незавършено. — Б. пр.

прераждания на човека, а само важните за настоящия му личен цикъл. Въпреки големия брой хора, тясно свързани с работата му, обикновено се оказвало, че те са били свързани с него и в миналото. Самият Кейси бил много впечатлен от сложната мрежа на взаимоотношения между него и мнозина други и казал, че ако някой намери време да събере цялата информация за многократните събирания на всички тези хора, „каква книга ще се получи само..." (случай 951-4, доклади).

В жизнените тълкования, които е правел за себе си (294-8 и други), той често споменава за две свои прераждания, които оказвали особено голямо влияние върху настоящето: едното в древен Египет, а другото — в древна Персия. В Египет бил висш жрец, който разпространявал духовни истини из цялата страна, а в Персия — номад, който основал град, превърнал се впоследствие във важен лечебен център. Очевидно много хора били повлияни от неговата работа във въпросните два периода, защото голям брой от тях били събрани около него и сега. Тази групова връзка между сродни души за пръв път излязла наяве през 1928 г.

През тази година Кейси направил няколко тълкования, описващи целта на основаната от него организация за изучаване и документиране на работата му.⁹ Първоначално създадено като образователно заведение със собствена управа, персонал и заинтересовани членове из цялата страна, целта ѝ била да разпространява информацията от тълкованията на Кейси и да разкрива практическото ѝ приложение в живота на хората. Докато правел тълкование за един от членовете на организацията, той казал нещо неочаквано — че асоциацията нямало да привлече, нито ще заинтригува някого, „освен онези, които са градили първите ѝ основи в земята, сега известна като Египет" (254-[^]2). По-късни тълкования потвърдили, че настоящата им работа е просто продължение на започнатата преди хиляди години от същите души.

Настоящото им общо желание да бъдат част от едно образователно сдружение обаче не бил единственият им стремеж, съхранен оттогава. Кейси съобщил, че мнозина от тях в миналото са се противопоставяли един на друг, дори са враждували, понеже не са могли да постигнат съгласие по отношение на работата. По тази причина на душевно ниво те отново щели да преживеят подобни спречквания, разногласия и ядове, които трябвало да бъдат посрещнати и преодолени. Тълкованието им напомняло да работят заедно и да се научат на сътрудничество, понеже „паянтова къща права не стои".

До смъртта на Кейси неговата организация обединила няколко по-малки групи с конкретни цели и функции. Сред дейностите им било основаването на болница, университет, групи за изследователска работа и за духовни обсъждания. Когато през 1931 г. асоциацията основала и общоцърковна молитвена група, поредица от тълкования посочили как много от същите тези хора са участвали в подобно формиране в египетския период: „Така положихме основите на молитвената група" (281-42, 281-43 и други).

Освен това от тълкованията ставало ясно, че тези хора са живели заедно и са имали различни взаимоотношения, някои положителни, други отрицателни, но като общност в повечето случаи са се стремили към общото благо. Кейси предсказал, че ако сега работят в сътрудничество, накрая групата ще има възможност да се моли заедно с „хиляди други" (294-127). Макар че до 70-те години всички първоначални членове починали или се пръснали, самата молитвена група е продължила дейността си до 1998 г. и разпространявала месечен списък с молитви на около 4000 души по целия свят.

Колкото до прераждането му в Персия, в едно от тълкованията на Кейси се казва: „Откриваме, че на това земно ниво, на различни места има много хора, свързани с тази същност в момента" (294-8). През следващите двадесет години се оказало, че връщането на мнозина в групата е предсказано точно, ако може да се съди по големия брой тълкования от същия период, в които се обсъжда значимостта на персийското им прераждане. През 1948 г., три години след смъртта на Кейси, неговата секретарка Гладис Дейвис направила списък с не по-малко от петдесет души, от чиито тълкования личало, че са били свързани с неговата работа както в Персия, така и в Египет (случай 294-153, доклади).

Един от най-удивителните примери за човек, привлечен в някогашната си духовна група, е описан в книгата на Джонатан Кот „Търсене на Ом Сети", публикувана през 1987 г. В нея се разказва за Дороти Ийди, която се почувствала напълно погълната от живота на древните египтяни, въпреки че е англичанка. По някакъв начин спомените за предишната група от сродни души ѝ повлияли до такава степен, че за нея миналото станало по-важно от настоящето.

Родена на 16 януари 1904 г. в Англия, отначало Дороти била дете като всички други. На тригодишна възраст обаче паднала по стълбите и не успели да я свестят. Майка ѝ повикала семейния лекар, който я прегледал и обявил, че е починала от мозъчно сътресение. Момиченцето било положено на леглото си, а семейство и роднини се събрали да го оплакват в друго помещение в къщата.

⁹ Отначало организацията носела името Асоциация на националните изследователи (АНИ), но през 1931 г. била разпусната и отново създадена, този път под името Асоциация за изследвания и просветление (АИП). Последната продължава да служи като международен щаб, занимаващ се с работата на Едгар Кейси и до днес. — Б. а.

За тяхна най-голяма изненада и радост, един час по-късно го заварили да си играе в стаята. На пръв поглед всичко изглеждало нормално. Но скоро след това детето започнало постоянно да разправя как сънувало някакъв огромен храм с величествени колони, заобиколен с красиви градини. Освен това често я заварвали да плаче без особена причина. Когато майка ѝ се опитвала да я утеши и я питала какво има, Дороти неизменно отговаряла през сълзи, че иска да си отиде „у дома“. Когато я уверявали, че вече си е у дома, тя още повече се разплаквала и заявявала, че не знае къде е домът ѝ, но иска да бъде там.

Когато станала на четири, родителите ѝ я завели в Британския музей. Тя изглеждала отегчена и вглъбена в себе си, но само докато стигнали от египетските галерии. Когато ги зърнала, Дороти била абсолютно прехласната—тичала от място на място с разширени от радост очи, целувала краката на статуите и оглеждала въодушевено експонатите. Когато родителите ѝ настояли да продължат нататък, тя отказала да се помръдне. Объркани, те я оставили сама и продължили да разглеждат музея. След половин час се върнали да я вземат, но Дороти отново не искала да напусне залата. Когато майка ѝ я вдигнала на ръце, тя извикала: „Оставете ме... това е моят народ!“.

По-късно същата година ѝ подарили детска илюстрирана енциклопедия. В нея имало снимка на Розетския камък, която я очаровала. Тъй като я съзерцавала много често, майка ѝ ѝ казала, че на камъка са изписани букви, които не могат да бъдат разчетени. Дороти отвърнала, че е знаела този език, но просто го е забравила.

На седемгодишна възраст, докато разлиствала някои от списанията на баща си, тя се натъкнала на фотос на древен египетски храм. За нейно удивление това бил съшият храм, който често сънувала като дете — храмът на Сети I от Абидос, фараон от деветнадесетата династия. Всъщност били снимани археологическите разкопки, а не монументалната сграда от сънищата ѝ, но Дороти веднага я разпознала. Преизпълнена с радост, тя изтичала при баща си, показала му фотографията и извикала: „Това е моят дом! Ето къде живеех!“.

Скоро след това ѝ попаднала снимка на изключително добре запазената мумия на Сети I. Дороти развълнувано обяснила на баща си, че е познавала този човек и той бил изключително добър и любезен. Вече докаран до полуда, таткото креснал, че няма как да го е познавала, защото той е мъртъв от три хиляди години. Като чула това, Дороти избягала ридайки в стаята си.

Несъмнено, родителите ѝ смятали, че тя ще надрасне „фантазиите си за Египет“. Но този ден така и не дошъл. Когато станала на десет, Дороти привлякла вниманието на сър Ъ. А. Уолъс Бъдж, известен британски египтолог, който забелязал, че момиченцето често посещава музея. По нейно настояване той започнал да ѝ помага в „припомнянето“ на йероглифните символи. Не след дълго Дороти станала толкова добра в тази област, че можела да превежда откъси от „Египетската книга на мъртвите“.

Сънищата за Египет станали още по-ясни и Дороти започнала да се вижда в тях като младо египетско момиче. Друг път пък имала чувството, че се намира в подземна зала и е заобиколена с вода. Няма как да знае, но археолозите вече били открили доказателства за наличието на голяма подземна зала, пълна с вода, в средата на която имало малко островче.

Сънищата ѝ ставали все по-подробни—кошмари, в които Дороти се наричала Бентрешит и била бита с пръчка от висш жрец със сурово лице. Той явно не одобрявал някоя нейна постъпка. По-късно щяла да научи, че пътищата на Бентрешит и Сети I случайно се кръстосали, двамата се влюбили и имали връзка.

От края на пубертета до втората половина на двадесетте си години Дороти имала чувството, че просто изчаква времето, когато ще може да се завърне в Египет. На двадесет и седем годишна възраст си намерила работа в едно египетско списание, чрез което срещнала и се омъжила за младеж от по-богатата средна класа на Кайро. През 1933 г. най-сетне се качила на кораб за Порт Саид, където щял да я чака годеникът ѝ. Когато слязла на сушата, тя коленичила, целунала пръстта и се заклела никога повече да не напусне родната си страна. Била на двадесет и девет години и имала чувството, че едва сега се е прибрала у дома. Крайната ѝ цел бил храмът на Сети в Абидос, но поне била в Египет.

Бракът ѝ се оказал труден от самото начало. Тя копнеела за древната земя, за паметниците, за едно по-простичко време. Съпругът ѝ обаче обичал модерния свят. Искал да бъде близо до средните и висшите класи и да има до себе си съпруга, а не египтоложка. След като им се родил син, който Дороти настояла да кръстят Сети, двамата се развели.

Младата жена си намерила работа към египетското Министерство на древните паметници. Станала чертожничка на обекта с голямата пирамида и сфинкса. Копнеела да отиде в Абидос, но на този етап се задоволявала да помага на египтолозите на платото Гиза. Околните я смятали за малко ексцентрична на моменти, но иначе я уважавали като учен. Има няколко труда по египтология, съавтор е в други, а освен това е написала множество статии, есета и коментари.

По стар египетски обичай я наричали Ом Сети — по името на сина ѝ. Направила няколко едномесечни пътувания до Абидос, но успяла да се премести там едва през 1956 г., на петдесет и две годишна възраст. През следващите двадесет и пет години—до 1981 г., когато починала, успяла да

възстанови голяма част от някогашното великолепие на града.

Привързаността на Дороти Ийди към миналото няма никакво обяснение в настоящето и би могла да идва само от дълбините на душата ѝ.

Един съвременен пример за група сродни души, отново събрани заедно, е историята на четирима души, които накрая се посветили на театъра и в служба на хората. Всичко започнало с Том—директор на академия по сценични изкуства. През 1987 г., докато подготвял програмата за предстоящия сезон, той назначил Катлийн за режисьор. Най-интересното е, че я наел, „без да ѝ види очите“, въз основа на предишната ѝ работа, образованието и сценичния ѝ опит. След назначаването си организираща прослушване за пиесата „Добрият доктор“ и била силно впечатлена от една жена на име Лори. Затова пренаписала една от мъжките роли, за да може да я включи в състава. От този ден нататък тримата щели да работят заедно върху много пиеси.

През юли същата година Катлийн започнала работа на пълен работен ден в един дом за лица с умствена изостаналост. В свободното си време продължавала да изпълнява ангажиментите си към театъра, както и да поддържа контакт с Лори и Том. Тримата били станали много близки приятели. По-късно същата година, когато му останало повече време, Том също започнал работа в дома. На следващата година пък Лори решила да се запише в училище за медицински сестри и отишла да работи при останалите двама, за да спечели допълнителни пари за обучението си. Въпреки че имали семейства и били много заети, тримата продължили да работят заедно на двете места.

През 1989 г. в дома се освободило едно място и Лори препоръчала Джанет, своя колежка от сестринското училище, с която се била сприятелила. Малко след като новата започнала работа, Том я помолил да приеме роля в „Амадеус“, последната им постановка. От този ден нататък станали четирима — били предани приятели, колеги, помагачи на умствено изостаналите да „живеят възможно най-нормално“, и личности, дълбоко отдадени на театъра и сценичните изкуства.

Разбира се, помежду им от време на време възниквали спорове и дори завист. Това, че са свързани сродни души, не означава, че между тях няма да има никакви проблеми. Първият се появил, когато според Катлийн и Лори Том правел всичко, за да подкрепя и защитава Джанет, сякаш изпитва необходимост „да се грижи за нея“. Но каквито и разногласия да имали, четиримата продължавали да поддържат близки отношения, работели и играели заедно. Да поработват в театъра, започнали и неколцина от умствено изостаналите обитатели на дома, след като Том взел разрешение от социалните служби с цел да подпомогне интегрирането им в обществото.

По-късно Катлийн отишла при медиум, за да попита дали групата им е била свързана и в минали прераждания. Така узнала, че независимо от груповата връзка (която включвала и други хора от театъра, както и някои от живеещите в дома), четиримата са имали отделни прераждания един с друг. Например Катлийн и Лори имали един живот заедно като индианки, а трима от четиримата били семейство в Египет. Но събрани всички заедно, означавало, че работата им е от голямо значение. Съвместните им усилия можело да бъдат проследени в Атлантида, Гърция и Англия.

В Атлантида четиримата се занимавали с лечение, изкуства, използване на интуитивните способности и разпространяване на духовни истини. Тогава с най-голям интерес лекували и помагали на хората да черпят от творческите си дарби. Същата група била събрана и в Гърция, когато сами пишели и изпълнявали пиесите си. Имали солидно обучение по сценични и музикални изкуства и много от постановките им третирали връзката на човечеството с боговете, други имали за тема философията, динамиката на свободната воля и съдбата. Целта им била с помощта на изкуството да образуват своята публика.

Последното им групово прераждане било в Лондон през XIX век. Родена в бедно семейство, тогава Катлийн едва свързвала двата края. Понякога нищетата я принуждавала да проституира. Накрая един търговец се съжалил над нея и я взел да слугува в къщата му. За съжаление подбудите му не били морални — той я изнасилил и после започнал да я принуждава да прави любов с него винаги когато пожелал. Тя обаче успяла да се измъкне и не след дълго си намерила работа като слугиня на почтен богат благородник, в настоящето Том.

Търговецът обаче бил бесен, задето го напуснала, и използвал връзките си, за да я вкара за двадесетина дни в лудница като морално пропаднала жена. Но новият ѝ работодател направил нужното, за да я освободи, тъй като изпитвал състрадание към нея.

По този начин Том и Катлийн се запознали с мизерните условия в приютите и ужасното отношение към хората там. Несретниците били натъпквани в помещенията без оглед на умствените, емоционалните и физическите им недъзи и никой не го било грижа за тяхното лечение или благополучие. Тормозът във всичките му форми бил нещо обикновено. Някои от пациентите били затваряни в клетки; други лежали голи сред собствените си екскременти. Това било падение, каквото нито Том, нито Катлийн си представяли, че може да съществува. От този ден двамата се заклели да направят нещо по въпроса.

Благородникът превърнал част от имението си в приют, в който хората с душевни и физически недъзи можели да „живеят възможно най-нормално“, а Катлийн започнала работа там. На пациентите

били осигурявани свеж въздух, чисти дрехи и добра храна. Освен това получавали подходящо медицинско лечение. С течение на времето някои от тях, които иначе щели да останат затворени до края на живота си, били излекувани и изписани. Към нашите двама герои се присъединила и Лори, чиято дъщеря била пратена в лудница. Когато видяла ужасните условия в държавното заведение, Лори я прибрала и я завела в приюта на Том. Негова дъщеря в онова прераждане била Джанет, която щяла да продължи делото му. На тази връзка помежду им се дължала настоящата му подкрепа и привързаност към нея.

След като научила тези неща, всичко вече изглеждало смислено на Катлийн, но най-интересен ѝ бил фактът, че трима от четиримата са имали в предишни прераждания роднини, по една или друга причина изпратени в заведения за душевно болни. Групата отново била събрана, за да цери, да твори и да помага на хората в неравностойно положение. По-късно двама от тях щели да разширят дейността си с умствено изостаналите. Също както през XIX век, Том щял да превърне част от фермата си в дом, където хората с душевни заболявания да водят нормален живот, а Лори щяла да стане сестра в психиатрична болница.

От тълкованията на Едгар Кейси разбираме, че на душите е предопределено да се събират в групи и да се занимават с дейности, които са започнали в предишни животи. Някои от тези групи са имали полезно влияние; други далеч не. Но както Кейси е казал, единственото сигурно е, че „*никой* близък човек не става част от твоя живот, ако няма възможност да ти помогне да развиеш у себе си онова, което смяташ за свой идеал" (1581-2). С други думи, каквото и да се е случило в миналото, всичките ни настоящи връзки могат да станат полезни за нас, ако никога не забравяме висшата цел на земните си прераждания — да следваме закона за любовта.

Шеста глава

Предизвикателства в отношенията между сродни души

Съвършен свят ще има едва когато ражданията в него постепенно започнат да прилагат поуците, добити в минали прераждания, вместо да започват от нулата.

Лесли Д. Уедърхед, Д.Ф. Факти на прераждането

Каквито и да са житейските факти, от тълкованията на Едгар Кейси става ясно, че душата привлича към себе си онези трудности и условия, които ще ѝ осигурят най-добра възможност да „срещне себе си". Затова във всяка връзка има някакви предизвикателства. Кейси е смятал, че тези проблеми не идват отвън, а човек участва в планирането на житейския си път. Няма такова нещо като „жертва", освен ако индивидът не избере да се държи като такъв, а всички трудности могат да ни окажат голяма помощ в духовното израстване и личностната трансформация.

През 1939 г. Кейси бил изправен пред един интересен случай на „любовен триъгълник", който чудесно илюстрира динамиката на трима души, получили възможност да срещнат себе си. Ставало дума за четиридесет и девет годишна жена на име Мей, която дошла със съпруга си Хауърд и любовницата му, за да получат тълкование за създалата се ситуация. Тя казала на Кейси, че мъжът ѝ и другата са толкова влюбени, че не знаят какво да правят. Хауърд бил импотентен и Мей знаела, че увлечението им не е от физическо естество, но плачела и нямала никаква представа как да проумее станалото и да се справи с него.

По-раншни тълкования били показали, че семейството е имало поне три общи прераждания — в Палестина, Египет и Персия. В Персия Мей използвала влиянието и себичността си, за да се поставя над околните. Очевидно през същия този период Хауърд бил доста разпуснат сексуално и обичал да се заобикаля с „прекалено много съпруги" (289-9). Според тълкованието именно на персийското прераждане се дължала настоящата ситуация в живота им. Очевидно днешната му приятелка някога била една от неговите съпруги, а Мей по някакъв начин използвала положението си, за да ѝ навреди. В резултат сега и тримата „срещали себе си".

Кейси им казал, че Хауърд и Мей „са си необходими, понеже си помагат". Колкото до връзката с другата жена, съпругът бил посъветван да направи от нея „нещо красиво, а не грозно!" (413-11). В Персия той обичал и двете и любовта му към тях продължила на душевно ниво. Сега обаче трябвало да бъде съобразена с конкретните обстоятелства. Като бъдеща стратегия им се препоръчвало постоянно да си задават въпросите: „Какво би казал Бог? Какво биха казали децата ти? Какво би казал съседът ти?".

Според тълкованието създалата се ситуация била много поучителна и би могла да се превърне в „трамплин" за развитието и на тримата, независимо че на пръв поглед изглеждала като безизходица. На всеки било напомнено да не забравя за чувствата на другите: „Живей и постъпвай към другия така, както би искал да постъпи той с теб, ако местата ви бяха разменени". Кейси ги съветвал да не се обвиняват и да не се съдят един друг — трябвало да посрещат всичко ставащо с безусловна любов.

Мей направила всичко възможно да следва съветите. След известно време се заинтересувала

как се справя със ситуацията. Кейси ѝ отговорил: „Малцина постигат такъв напредък, такъв скок дори в проявяването на любов и търпение" (413-13). Тълкованието завършвало с обнадеждаващи думи: „Дръж се здраво за тази вяра, защото приближава денят, когато в живота ти ще дойдат повече спокойствие, повече хармония, повече щастие".

Скоро след това съпругът и приятелката му се разделили и станало възможно семейният живот да бъде подновен. Няколко години по-късно Хауърд заболял от сърце, но жена му продължила да се грижи за него и да го обича. Може би най-важното тук е, че тя успяла да се отърси от егоизма си на душевно ниво и се научила на истинска, безусловна любов. Хауърд починал през 1968 г. В докладите не се споменава повече за другата жена. Мей обаче живяла дълго и плодотворно, подкрепяна от семейство и приятели. Починала през 1991 г. на забележителните 101 години. Друго семейно предизвикателство ни представя случаят с тридесет и една годишна жена и съпруга ѝ, които поискали общо тълкование за трудните си отношения. Бракът бил втори и за двамата и те се интересували как да преодолеят някои от проблемите си. Освен другите им разногласия, между съпруга и доведения му син съществувала постоянна вражда. Кейси казал на семейството, че не са се събрали случайно, а заради материалното, умственото и духовното развитие на тримата. Насърчил ги да използват тази възможност. Имало много основания да останат заедно и само едно, за да се разделят — егоизмът. Когато жената попитала: „Защо се чувстваме така неуютно един с друг?", той отговорил:

„Те всички са решили, че не ги е грижа и не искат да бъдат заедно; но ако анализират съществуващите между тях проблеми и се опитат — *наистина* се опитат—да ги разрешат честно, ситуацията ще бъде овладяна и неприязънта им ще изчезне" (263-18).

Съпрузите искали да знаят какво да направят, за да се чувстват наистина женени. Съветът бил: „Обединете целите си". На въпроса: „Защо ни е толкова трудно да постигнем съгласие за каквото и да било?", Кейси отговорил: „Всеки търси различията, а не онова, в което *можете* да сте единодушни!" Освен да се погледнат един друг по различен начин, двамата били посъветвани да намерят някаква дейност, хоби или развлечение, с което да им е приятно да се занимават заедно. Колкото до отношенията между тримата, било подчертано, че всеки трябва да се научи да „*смалява недостатъците и да увеличава добродетелите!*" Накрая Кейси им препоръчал „така да живеят, така да се отнасят един с друг, че този им живот — тук и сега — да си струва".

Но трудностите между тях продължили и през 1944 г. двамата се разделили. Раздялата обаче била краткотрайна и те скоро се събрали. Според докладите не само решили да направят втори опит, но и отношенията между мъжа и доведения му син се подобрили. След време приятелите им забелязали, че „се справят чудесно". Семейният им живот станал пример за мнозина. Връзката им продължила чак до юли 1963 г., когато жената починала. През 1967 г. съпругът бил покосен от инфаркт, а синът заявил, че той му бил станал „истински баща" във всяко отношение.

Като друг пример за триъгълник в отношенията може да се даде следният случай. В рамките на две и половина години един тридесет и четири годишен нюйоркски адвокат [2052] си направил няколко тълкования относно връзките си с две жени: съпругата и приятелката си, към която изпитвал отчаяно влечение. Той казал: „Обичам ги и двете, но по различен начин и не искам да нараня никоя от тях".

Кейси му казал, че положението е идентично с онова, което преживял като член на еврейско племе по времето на Мойсей. Тогава [2052] бил женен за сегашната си съпруга, но го хванали да прелюбодейства с настоящата си приятелка. Прелюбодейството обаче се наказвало със смърт и двамата били екзекутирани незабавно. Сега ситуацията се повтаряла и Кейси го посъветвал да преодолее увлечението си по приятелката, за да изпълни неспазения някога дълг към жена си. Освен това заявил, че към любовницата си той изпитва единствено страст и желание за удоволствия, докато брачната му връзка притежавала далеч по-голям потенциал: „*Има* възможности в този съюз *двамата* да си помагат *истински*" (2052-2).

Въпреки съветите от двете тълкования, през 1941 г. мъжът избягал от жена си, получил развод в Мексико (който е невалиден в Ню Йорк) и се оженил за приятелката си. Няколко месеца по-късно се почувствал виновен и се върнал при истинската си съпруга. След още няколко месеца я напуснал отново и пак заживял с другата жена. През април 1942 г., напълно объркан [2052], помолил за трето тълкование, за да разбере какво да прави с цялата тази бъркотия. Попитал също дали понякога се препоръчва развод.

В третото тълкование Кейси напомнил на [2052], че влечението към втората му съпруга се основава главно на страст и желание за удоволствия. За нея щяло да бъде далеч по-добре, ако я напусне и я остави да си намери друг партньор. Също така му било припомнено, че е „унизил" първата си жена в миналото и сега го прави отново. Ако продължавал в същия дух, щял да принизи както двете жени, така и себе си и да добие „постоянно съзнание за грях". Сериозно му се препоръчвало да следва правилния курс на действие.

Макар да имало случаи, когато тълкованията препоръчвали развод по редица причини, тук създамата се ситуация не била такава. В най-общи линии някои от основателните причини за развод били: (1) когато индивидът е застрашен физически, умствено или духовно, ако остане с другия; (2)

когато двама души са свършили абсолютно всичко, върху което е трябвало да работят заедно; или (3) когато единият е научил необходимите уроци, а другият решително отказва да го направи.

През януари 1946 г. [2052] съобщил на фондация „Кейси“ как се развили събитията: събрал се с втората си съпруга и им се родило дете. После вината го завладяла и се върнал при първата, но помирението им не траяло дълго. Вече бил убеден, че никога не е обичал истински нито едната, нито другата, разбира се, и те вече не искали да имат нищо общо с него.

Господин [2052] пишел, че е в голяма депресия и е емоционално нестабилен. Освен това смятал, че през лятото на 1945 г. най-сетне е намерил истинската си сродна душа. Тя го пробудила духовно за истинското значение на любовта. Макар че тогава бил на тридесет и девет, а тя само на двадесет и една, „връзката беше свършена и за двамата и ние бяхме напълно заплени един от друг. Имахме еднакви емоционални интереси в музиката, литературата и изкуството. На света не би могло да има други двама души, които да се обичат повече“. За съжаление жената била омъжена за друг, а [2052] така и не бил направил опит да получи законен развод. Въпреки това през следващите няколко месеца двамата продължили връзката си. На Коледа брачните им половинки най-сетне се съгласили на развод. Тогава обаче ги сполетяла трагедия — същия ден младата жена получила диабетен пристъп и след седемдесет и два часа починала. Всичко това оставило [2052] „така самотен и емоционално опустошен, че загубих интерес към живота“. Една от причините да пише на фондацията била, за да попита дали тази болка не е следствие от досегашните му решения. Също така се чудел къде да намери жена, която да му напомня за току-що загубеното момиче — любовта на живота му.

Джина Серминара от фондацията го посъветвала в писмо да забрави тази идея и да започне да служи на другите, да култивира в себе си всеотдайна любов, вместо да търси нова жена. Освен това му изпратила информация от тълкованията, засягаща целта на живота му, и го насърчила да бъде себеотрицателен. През август същата година [2052] отново им писал. Този път ги уведомявал, че е постигнал голям напредък в лекуването на душевните си рани и искал да благодари на Джина за информацията, която му изпратила: „Това ми помогна много да обогатя живота си, да приключа с егоизма си и желанието за задоволяване на низки страсти, на които явно съм станал жертва“. Мъжът продължил да проявява интерес към организацията на Кейси до 60-те години, но в архивите няма информация дали се е оженил отново.

Интересен пример за възмездие заради действия в минало прераждане е историята на г-н [953]. Според Кейси някога [953] живял в древен Египет и осъдил на изгнание един мъж, който изоставил жена си и избягал с друга. Той очевидно приложил буквата на закона, без да се замисли за възможните причини за тази ситуация. Принуден да напусне родината си, осъденият бил просто съсипан.

Сега драмата се повтаряла. Въпреки лошия им брак, съпругата на [953] отказвала да му даде развод. Оставен без избор, той я напуснал и заживял с друга жена, която му родила двама синове. [953] я обичал много и искал да се ожени за нея, но така и не успял да го направи. Всичко това му донесло много болка и горчивина, но било възмездие заради това, че несправедливо е наказал човека.

През август 1942 г. една жена попитала какви са били миналите ѝ взаимоотношения с неин приятел. В тълкованието се казвало, че двамата са били другари в живота няколко пъти, но най-силна е била връзката им в Индия. По онова време жената постигнала голям духовен напредък поради способността си да помага на другите, но и загубила много, защото обичала да си „угажда“. Колкото до връзката с нейния приятел, двамата имали разногласия по много въпроси, но избрали да работят заедно, понеже „подобна връзка в настоящето ще им се отрази много добре“. В случай обаче че не се съобразявали един с друг, всеки от тях можел да се превърне в „препъникамък“ в живота на другия. Според следващите доклади в рамките на седем години двамата успели да се оженият и да се разведат (2800-2).

Млад мъж разбрал от тълкованието си, че със съпругата му са живели заедно в няколко предишни прераждания. В последното тя била гувернантката му, в друг живот двамата били женени, но така и не се научили да работят заедно. Със сегашното прераждане им се давал втори шанс. Кейси казал: „Те не са постигали успех в предишните си връзки“. За да израснат духовно, трябвало „да го направят сега...“ Според следващите доклади двамата се научили да работят заедно и отгледали „три прекрасни дъщери“ (2167-1).

През 1937 г. [1483] поискала да разбере защо приятелят ѝ не бърза да ѝ предложи брак. Между двамата съществувало безспорно привличане и тя отчаяно искала да се омъжи за него, но той [1173] като че ли се колебаел. Кейси проследил връзката им до две прераждания, когато тя била омъжена за най-добрия му приятел и дълго време изневерявала на съпруга си с [1173]. Очевидно копнежът по сегашния ѝ приятел се дължал не на любов, а на желанието да го притежава, което я преследвало още от онова прераждане. Затова Кейси деликатно ѝ намекнал, че има много жени, с които нейният приятел би бил по-щастлив в този живот, както и много други мъже, с които тя би имала по-успешен брак.

Седмица по-късно двамата поискали общо тълкование, като отново искали да проучат възможността за брак. Кейси повторил, че между тях определено има привличане, както и пориви, идващи от миналото, върху които сега трябва да порботят. Сетне напомнил на жената, че трябва да

преодолее желанието да се налага и да притежава [1173]. На мъжа казал, че най-силният му порив от миналото прераждане е не за дом и брак с [1483], а вътрешното усещане, че в нейния живот липсва нещо и тя има нужда от някой, който да я защитава. Накрая заявил и на двамата, че ако се оженят, „това ще стане *бреме* за всеки от тях" (1173-11).

Разяснил им, че се поддават на поведенчески модели, създадени в друг живот: „Всеки от тях се е сблъскал със себе си! С никой друг, освен със себе си!". Макар че имали свободата да избират какво да правят в настоящата ситуация, Кейси посъветвал жената да преодолее желанието за „отдаване на страсти", а мъжа — порива „да се жертва". Когато [1173] попитал какъв вид отношения би трябвало да създадат помежду си в настоящето, получил следния отговор: „Приятелство". Двойката последвала съвета му и не се оженили.

Пример за успешно преодоляване на трудности, които водят началото си от минал живот, е историята на Алиша и Джеймс. Двамата се запознали през 50-те години, той бил двадесет и четири годишен шофьор на камион, а тя била на двадесет и работела във фабрика за хартия. От самото начало между тях сякаш имало някакви нерешени проблеми. Алиша разказва, че видяла Джеймс, когато по време на сутрешната си почивка отишла в кафенето:

„Той влезе да си купи чаша кафе, докато разтоварвах камиона му. Познах го, беше брат на една моя съученичка от гимназията. Много добре си спомням, че страшно ме хвана яд на него. Бях на двадесет години и не исках да се омъжвам, а просто *знаех*, че ще го направя, и то точно за този човек. Не бях готова за брак. Помня, че направо ми кипеше отвътре, докато седяхме в кафенето".

По-късно Джеймс ѝ се обадил да я покани на среща. Въпреки предчувствията си, Алиша се съгласила. Ядът ѝ се подновил на втората среща, когато той ѝ споменал, че преди е работил за чичо ѝ Франк. Всъщност точните му думи били: „Никога не съм си помислял, че един ден с Франк ще станем роднини!". Това направо разярило Алиша. На всичкото отгоре майка ѝ не била особено въодушевена, че се среща с мъж, когото смятала за неподходяща партия. Двете започнали постоянно да се карат за това. После се случило нещо, което допълнително усложнило ситуацията: момичето забременяло.

Независимо от кавгите тя имала дълбока емоционална връзка с майка си и сега не знаела какво да прави. Опасявала се да не би майка ѝ да се откаже от нея. Джеймс я умолявал да се оженят, но Алиша се страхувала. Не смеела и да каже на майка си, че е бременна. Не знаела към кого да се обърне и заминала при сестра си и зет си в Пуерто Рико, за да обмисли нещата. Когато след няколко месеца се върнала у дома, разказала на родителите си какво се е случило. Те настояли да я изпратят в дома за самотни майки към Армията на спасението, за да роди детето и да го остави за осиновяване, като „никога и никому не разправя за това".

Алиша не се осмелявала да направи друго и изпълнила желанието на родителите си да постъпи в дома. Скоро след това получила тежка анемия и лекарите я преместили в болница, за да установят причината. Сякаш за да докаже, че гневът ѝ не е стихнал, майка ѝ заявила, че причината за анемията не е важна и ако умре от кръвозагуба при раждането, това щяло да бъде „божие дело" и „истинска благословия". Казала на дъщеря си, че предпочита да я види „мъртва, отколкото с извънбрачно дете". Но Алиша се възстановила и родила здраво момиченце. Майка ѝ обаче отказала дори да го види.

Още щом родила детето, младата жена разбрала, че не може да се откаже от него. Тя се обадила на Джеймс и двамата решили да заживеят заедно като семейство. После се оженили и след няколко години им се родила дъщеря. Бащата на Алиша обикнал Джеймс и му било приятно да бъдат заедно, но майка ѝ не омекнала до края на живота си.

Десетина години след сватбата Алиша сънувала ясен сън, който показвал, че в предишен живот връзката ѝ с Джеймс е приключила внезапно по време на Гражданската война в Америка:

„Бяхме на юг, Гражданската война беше започнала. Намирахме се в голямо красиво имение, свиреше оркестър с много цигулки и хората танцуваха валс. Аз стоях досами къщата с някакъв младеж. Когато вдигнах поглед към него, се изненадах колко различно е изглеждал Джеймс в онзи живот, но знаех, че е той. Беше съвсем младо момче, а му предстоеше да отиде на война. Беше облечен в униформа и носеше пушка или сабя, не съм сигурна. Аз пък бях пременена с разкошна бална рокля. Реших да прекосим тичешком моравата, да прескочим живия плет и да избягаме в гората. Отначало той се слиса, но после се озърна да види дали не ни гледа някой и хукна след мен. В съня си почувствах, че скоро след това е отишъл на война и е загинал съвсем млад. Разбрах, че сега сме се преродили заедно, за да довършим брака си".

През целия си съвместен живот Алиша и Джеймс изпитвали особен интерес към периода на Гражданската война.

Години по-късно Алиша отишла при медиум, който ѝ казал, че в предишен живот е била изоставена от родителите си и е забременяла извънбрачно. Тогава бременността ѝ причинила много мъка и ядове. В стремежа си да получи опрощение, тя станала много религиозна, но не успяла да си прости напълно. Така че сега било особено важно да постигне това.

В първите години на брака си с Джеймс Алиша имала сериозни здравословни проблеми, които я направили гневна и раздразнителна. Тя често се ядосвала и с повод и без повод нападала съпруга си,

неговите чувства обаче оставали непроменени. Безусловната му любов към нея и децата им най-сетне ѝ помогнала да обикне себе си.

Размишлявайки върху сегашния си живот, Алиша съзнава, че е имала възможност и да не се събере с Джеймс. Разбира се, това е щяло да бъде грешка. Друг интересен факт е, че веднага след раждането си първата им дъщеря заболяла тежко от дизентерия. Алиша казва: „Неведнъж съм се питала дали душата ѝ нямаше да напусне този свят, ако беше разбрала, че няма да бъде заедно с Джеймс и мен. Вечно ще съм благодарна на Твореца, че вземем решението да станем семейство”.

След близо четиридесет години брак двамата са научили много един от друг. Тя е доста емоционална и чувствителна; той пък е обективен и внимателен. Алиша обича да контактува с всякакви хора, а на него му е напълно достатъчно да бъде сам или със семейството си. Според нея съпругът ѝ притежава някаква вътрешна сила. Той сякаш винаги е в мир със себе си. Приема се такъв, какъвто е, с всичките си достойнства и недостатъци. Неговият пример ѝ помогнал да разбере доста за себе си. Тя вярва, че двамата заедно са се научили да постигнат „равновесие“ в съвместния им живот.

През целия си брак те са се отнасяли крайно отговорно към децата и са споделяли едни и същи семейни ценности. Така дъщерите им са отраснали в любов, грижа, подкрепа и доверие:

Докато отглеждахме двете си момичета, посрещяхме всички предизвикателства в атмосфера на пълно доверие. Каквото и да се случеше, им вярвахме, че са направили всичко възможно, и ги подкрепяхме във всяко начинание. Дъщерите ни израснаха във време, когато за младите хора съществуват много изкушения — наркотици, алкохол, секс и така нататък. Когато пораснаха, веднъж ги попитахме как успяха да устоят на всичко това. Двете отговориха в един глас, че са знаели какво доверие им имаме и просто не са искали да ни разочароват”.

Дори след като децата пораснали, Джеймс и Алиша продължили да ги даряват с любовта и подкрепата си. Наскоро след неуспешен брак малката е преминала през тежък развод. Сега е самотна майка с три деца, но родителите ѝ са отложили плановете си за пенсиониране и пътувания, за да ѝ помагат. Денем гледат внуците си, но не смятат това за бреме: „И двамата сме убедени, че Бог ни е благословил с тези три душички”.

Те и досега се уважават и се възхищават един от друг. Приятелите и роднините им ги наричат „сиамски близнаци”. Двамата са отличен пример за дълбока отдаденост на семейството. Някои вярват, че бракът им сякаш е „предопределен свише”. Алиша смята, че връзката с Джеймс е „най-големият дар” в живота ѝ, с него е разбрала какво точно означава сродна душа:

„Той е моят земен ангел, вездесъщият ми закрилник. Той е най-големият ми духовен учител и източник на подкрепа. Връзката между сродни души е нерушима и незаменяема. Тя е вътрешното съзнание, че този човек е изпратен нарочно в живота ти, за да се обичате, да преживявате всичко заедно и да споделяте. Пътят не винаги е гладък, но такава връзка остава непохватима каквото и да се случи. Тя ви помага да откриете и да закрепите или да промените поведенческите модели в живота си. Вадите си поуки и израствате духовно. Според мен важно е не какво се случва в живота ти, а как ще решиш да се справиш с него”.

Друг пример от архивите на Кейси за предизвикателства в отношенията между сродни души можем да намерим в историята на две жени, които се запознали през 1932 г. в колежа, когато ги разпределили в една стая в общежитието. И двете се чувствали самотни и отчаяно копнеели да се омъжат и да имат деца. Едната — [369], преди това имала нещастна връзка с мъж, която от няколко години буксувала. Другата — [1922], често се чувствала виновна за душевното състояние на съквартирантката си. Според едно от направените им тълкования често са имали връзка в минали прераждания и сега можели взаимно да си бъдат много полезни. Били окуражени да използват приятелството си, като си помагат „всяка да постигне собствените си цели”. Възможно било както да си въздействат положително, така и да злоупотребят с отношенията си, т.е. имали шанс или да използват родството на душите си, за да се подпомагат, или да си пречат и да се спъват взаимно в житейския си път.

В следващите двадесет години двете жени редовно уведомявали фондация „Кейси” за това как се развива животът им. След краткото си съжителство в колежа се разделили с цел да си намерят съпрузи, но продължили да си пишат и често си ходели на гости. Според сведенията от архивите, когато едната откривала щастие в обещаваща връзка, другата се отдръпвала натъжена, защото приятелката ѝ най-сетне си била намерила някого, а тя не. През 30-те години Гладис Дейвис е написала в една от бележките си към техните писма:

„Може би г-ца [1922] би се омъжила, ако г-ца [369] не се чувстваше толкова самотна и нещастна. Поради това на г-ца [1922] не ѝ дава сърце да излиза на срещи — не иска приятелката ѝ да страда” (случай 1922-1, докладна папка).

След няколко години приятели започнали да ги предупреждават, че тази взаимна зависимост им вреди. Някои се чудели дали двете не са с хомосексуални наклонности, но жените твърдели, че не изпитват плътско привличане, връзката им била „умствена и емоционална”. Но каквато и да била основата на техните взаимоотношения, скоро за всички станало очевидно, че не са в състояние да взимат

решения независимо една от друга. И сякаш това не било достатъчно, г-ца [369] често общувала с един мъж, с когото някога имала връзка. Още била увлечена по него, но се страхувала да поднови отношенията им. Това ѝ причинило силна тревожност и депресия и тя се подложила на „префронтална лобектомия“ с надеждата да се освободи от страховете си.

Двете жени останали приятелки и прекарвали много време заедно, въпреки че понякога живеели отделно. Общото им нещастие, че не могат да си намерят другари в живота, продължило. В един момент и двете се прирастили към алкохола и транквилизаторите. Години по-късно, когато г-ца [369] се омъжила за доста по-млад от нея мъж, г-ца [1922] така се разстроила, че здравето ѝ се влошило и се наложило да се върне при родителите си. След време съпругът на [369] се преместил в друг град и трябвало тя също да замине, но направо се разкъсвала между него и приятелката си и накрая се самоубила.

След смъртта ѝ [1922] признала, че тя винаги ще ѝ липсва, но при така стеклите се обстоятелства може би било „за добро“. В архивите на Кейси няма друга информация по случая. Тази история показва как двете жени са злоупотребили с връзката си на сродни души и всяка е спъвала развитието на другата, вместо да ѝ помага, каквато била целта.

При Треиси и Майкъл най-голямото предизвикателство били проблемите в общуването. Макар че между тях веднага „пламнала искра“, още от самото начало двамата спорели за какво ли не. Било нещо съвсем обичайно да се карат по пет-шест пъти седмично. Дърлели се на какви ли не теми — от това дали да останат заедно, или да се разделят, до сметки, пари и различните им стилове на общуване. През първите няколко години всички смятали, че връзката им едва ли ще просъществува дълго. Ала въпреки непрестанните разправи, двамата сякаш били неразривно свързани.

След като се оженили, по настояване на Треиси тръгнали на индивидуална и обща терапия, за да се научат да общуват помежду си. Освен всичко останало, Майкъл трябвало да се научи да бъде по-открит и да споделя чувствата си. Било добре също да престане с пословичната си независимост и да наблегне на сътрудничеството със съпругата си. В добавка към проблемите ѝ със самоуважението, от своя страна, Треиси се държала така, сякаш Майкъл има пълна власт върху живота и на двамата. Всеки от тях трябвало да се научи да възприема другия като „равен“. След неколкмесечна терапия кавгите им чувствително намалели. Макар че все още се карат два-три пъти седмично, и двамата усещат разликата.

Като част от терапията жената се подложила на няколко сеанса хипнотична регресия, при която разбрала за няколко техни общи прераждания. Те били обсъждани и по-късно, когато заради взаимоотношенията си семейството отишло при медиум. В едно от общите им прераждания двамата били членове на голямо номадско племе. Майкъл бил бащата, а Треиси—негов син. Периодът се отличавал с множество политически размирици и промени. Бащата предпочитал да стои кротко и да изчаква, като само се молел Бог да се погрижи за всичко. Синът пък решил да поеме нещата в свои ръце и взел участие в революцията. Макар че подходите им били коренно различни, промените в обществото засягали и двамата.

От медиума разбрали, че и двамата са взели погрешни решения, тъй като задачата им още тогава е била да се научат да се сработват. Трябвало само да си задават въпроса: „Проблемите ни не са ли едни и същи и в крайна сметка нима целта ни не е еднаква?“ Баща и син можели да се стремят към нея заедно, вместо да се отчуждават поради различните си реакции. А всъщност племето се нуждаело от „революция“, която да мобилизира обществото като народ, социално и политически.

Проблемът с общуването между двамата се повторил и в Англия, където Майкъл и Треиси били семейство. Тогава той имал склонността да бъде рязък, а тя обикновено си премълчавала. Родителите ѝ били оставили 600-годишно имение, което със сватбата станало „собственост“ на Майкъл. След време той го ипотекирал без знанието на жена си. В резултат на провалени търговски сделки и неразумни финансови спекулации имението било загубено. Така отново се сблъскали със същия проблем, но никой от тях не желаел да работи върху разрешаването му. Вместо това се отчуждавали все повече.

В настоящето връзката на Майкъл и Треиси, както и общуването между тях, продължават да се подобряват. Те са решили много от проблемите си и са открили, че когато се стремят заедно към дадена цел, нещата вървят гладко. Например много двойки имат спорове, когато си строят къща, но Майкъл и Треиси обсъждали всичко от началото до края и нито веднъж не се скарали. Това начинание изисквало много време и пари. Седем години по-късно двамата открили, че във връзката им всичко „се получава най-добре, когато работим заедно и общуваме като равни“, вместо някой от тях да е „шефът“.

От тълкованието си една жена научила, че семейните проблеми, които дъщеря ѝ преживява в момента, може да ѝ са много полезни. Точните думи на Кейси били: „Хората не се срещат случайно. Те са си *необходими*, макар не винаги да използват духовно възможностите“ (2751-1). Жената била посъветвана да не се бърка в отношенията на младите и да не съди никого. Вместо да решава проблемите на дъщеря си, каквото било първоначалното ѝ намерение, тя била насърчена да ѝ помага, доколкото може, без да се замесва лично. По-късно семейството се развело.

На друга двойка Кейси казал, че най-добрата възможност за лично развитие се е появила в живота им, когато са се запознали. По онова време жената — [934], току-що била приключила нещастния си първи брак. Мъжът — [391], изпитвал силно привличане към нея и много искал да се ожени. Освен другите им минали връзки, тълкованието проследило корените на това привличане до едно тяхно прераждане в Гърция. Скоро след това двамата се оженили и им се родило дете.

Въпреки чувствата им, бракът им за съжаление бил труден от самото начало. И двамата имали силни, непреклонни характери. Само два месеца след сватбата се разделили. В тълкованието, което си направили тогава, Кейси им казал, че биха могли да работят заедно. Очевидно били задължени един на друг от минали прераждания. И двамата трябвало да се научат, че е добре да бъдат не тъй твърдоглави и по-склонни на компромиси: „Всеки трябва да допълва другия. Това може да се осъществи, но с общи усилия. Ако са разделени или отчуждени, няма да се получи“ (398-8). Казал им също, че всеки от тях трябва да изиграе много важна роля в отглеждането на сина им.

Въпреки съветите, през следващите десет години двойката се разделяла и събирала поне пет пъти, като два пъти се женили и развеждали. Накрая окончателно прекратили брака си и си намерили други партньори, с които по-късно също се развели. В резултат синът им имал много неспокойно детство. Две десетилетия по-късно, размишлявайки върху живота си, [934] отбелязала, че ако на младини е притежавала сегашната си разсъдливост, със сигурност е щяла да положи повече усилия за брака си с [391].

Да завършим със следния пример: един мъж се влюбил и оженил за жена, която била с двадесет години по-млада от него. За нея това било първи брак, а за него — втори. Двамата изглеждали щастливи, но след десет години жената се почувствала неловко от факта, че от време на време несъзнателно нарича съпруга си „татко“. Естествено, всеки път, когато това се случвало, се ужасявала от себе си. За мъжа това било още едно напомняне за разликата във възрастта им. С течение на времето бракът им се превърнал по-скоро в дружба и те се разделили като приятели.

Без да знае всичко това, по-късно един медиум казал на мъжа, че бившата му съпруга действително е била негова дъщеря в тяхно общо прераждане като индианци. Тогава двамата били много близки. За съжаление, преди още да влезе в пубертета, тя се разболяла и умряла. Когато медиумът отбелязал, че момичето е починало на дванадесетгодишна възраст — точно колкото траял и бракът им, човекът потръпнал.

Седма глава **Души-близнаци**

Помислих, че цял живот съм търсил тази жена. Казах си: ето, това е моята мисия, да бъда с нея. Но грешах. Да я намеря, не беше целта на живота ми, а нещо задължително. Защото, когато я намерих, животът ми започна.

Ричард Бах, Мост през вечността

Една от най-сложните и погрешно разбирани теми от материалите на Кейси е тази за души-близнаци. Хората често използват този термин в смисъл, че двама души са половинките на една душа и трябва да се намерят, за да се получи едно цяло. Въоръжени с това схващане, клиентите на Едгар Кейси винаги са питали как да намерят „другата си половина“, своята душа-близнак, и дали това не е сегашният им партньор. В някои случаи същите тези хора са използвали термините „лъчи-близнаци“ или „пламъчета-близнаци“, за да опишат едно и също.

Двадесет и седем годишна жена узнала, че е имала общи прераждания със съпруга си в Египет и Перу по времето на инките, и се заинтересувала дали са души-близнаци. Кейси отвърнал: „Да са еднакви души, не. Няма две листа на дървото или две тревички в поляната, които да са еднакви“ (3285-2). След това в тълкованието обаче се казвало, че със съпруга ѝ са духовни другари и могат да се допълват взаимно всеки път, когато работят за обща цел. Словосъчетанието „единство на целите“ дава най-добра представа за разбирането на Кейси за души-близнаци.

Тълкованията му сочат, че отношенията между такива души не са задължително сексуални или романтични — главното в тях са общите цели и идеали. Душите-близнаци се събират, за да свършат някаква важна обща работа. В повечето случаи те не са романтична двойка, а двама души, събрани в общата си цел. Тълкованията често посочват души-близнаци, които в живота са родители и деца. Веднъж например той е заявил, че Исус от Назарет и майка му Мария са души-близнаци (5749-8 и други). По различни начини, когато се съберат заедно, душите-близнаци си помагат в постигането на общата им житейска мисия.

Макар главното в техните отношения да е работата, понякога те се прераждат и като семейни двойки. Колкото до това дали душите-близнаци са двете половини на едно цяло, от тълкованията става ясно, че всяка душа е отделно цяло, но е дълбоко свързана със своя Създател. Тази взаимовръзка е толкова важен елемент от същността на душата, че тя в крайна сметка представлява

индивидуализирана част от едно цяло. Най-общо казано, връзката между две души-близнаци не е по-добра или по-важна от връзката между сродни души. Първите обаче упражняват уникално и постоянно влияние една върху друга в много от преражданията си на Земята. Духовните истории на Едгар Кейси и някой от най-близките му хора са интересен пример за това явление.

Може да се каже, че работата, която се превърна в завет на Едгар Кейси, е плод на усилията главно на четирима души: самия него, съпругата му Гъртруд, секретарката му Гладис Дейвис и най-големия му син Хю Лин. Те са се събрали в този живот, за да създадат организация, която впоследствие става международна и прави много за просветлението на обществото по въпроси като холистичното здраве, прераждането, сънищата, духовността и свръхсетивните способности.

С годините тълкованията потвърдили, че четиримата са се прераждали много пъти като души, свързани помежду си, както и с много други хора. Като семейство Едгар и Гъртруд са имали дълбока връзка, която е била очевидна за всичките им познати. През целия си живот Кейси е сънувал сънища, показващи неизбежността на техния брак, както и че двамата са щели да умрат доста по-рано, ако не бяха станали съпрузи.¹⁰ През 1942 г. Едгар Кейси пише следното посвещение на жена си: „Когато съм с теб, Божиите обещания винаги изглеждат по-сигурни — ти наистина си моя опора в този живот“. Тълкованията потвърждават, че той има душа-близнак, която много ще му помогне в неговата работа за този живот. Оказва се обаче, че тази душа-близнак е не Гъртруд, а Гладис Дейвис. Оказало се също така, че души-близнаци са Хю Лин и майка му.

В някои отношения е невъзможно да се различи дали една връзка е между сродни души или души-близнаци. И в двата случая има трайна връзка между две личности. Тя е на духовно ниво и може да помогне много на двете страни в духовното им развитие. Още по-важно според Кейси е, че не е нужно тези връзки да се търсят—те неизбежно се случват. Главната разлика се състои в това, че сродните души се събират, за да си помогнат в духовното развитие, а душите-близнаци—за да свършат заедно някаква работа или да се обединят за постигането на обща цел.

За да демонстрирам начините, по които се събират сродните души и душите-близнаци, ето кратък преглед на миналите прераждания на четирима души, които имат големи заслуги в работата на Едгар Кейси.

Хю Лин Кейси бил интелигентен човек, питаещ дълбока любов и почит към делото на Исус. Той основал много сериозни организации и структури, занимавал се с умствена дейност, чувствал се най-добре на открито, сред природата, и умее да общува с хората. Някои от преражданията, оказали най-силно влияние върху сегашния му живот, били като един от първите фараони на Египет; съвременник, последовател и мисионер на Исус; баварски воин кръстоносец и монах в Англия (341-1 и други). Като дете той често говорел за желанието си да отиде като мисионер в Китай. Това желание отчасти се дължало на някогашното му изключително ползотворно прераждане в тази страна; по онова време бил много близък с настоящата си съпруга Сали. Родството на душите им можело да се проследи и до Палестина, където двамата били брат и сестра.

Гъртруд Кейси притежавала вродени дарби в живописата и балета. Докато Едгар Кейси работел като фотограф, тя се справяла много изкусно с оцветяването и ретуширането на снимките. Макар че никога не била виждала балет, още като дете, а и по-късно често ходела в гората и танцувала с часове, представяйки си, че го прави пред публика. Подобно на сина си Хю Лин, тя имала силен ум. Преражданията, които оказвали най-голямо влияние върху сегашния ѝ живот, били на красива танцьорка в Египет, осиновено дете на персийски номад-лечител, дъщеря на елински философ и дама от френския кралски двор по времето на Луи IV и Луи XV (538-5 и други).

На Гладис Дейвис било казано, че едно от най-ценните ѝ качества е способността да превръща всяко препятствие в трамплин за духовно развитие. Тя притежавала силна вяра и вродено желание да направи „добро на много хора“ (288-1). В най-значимите си прераждания била дъщеря на висш египетски жрец, съпруга и помощница на персийски номад-предводител и млада майка на незаконно дете във френския кралски двор по времето на Луи XV (288-6 и други).

Според тълкованията Едгар Кейси бил склонен към крайности. Главният му източник на стабилност била неговата духовност и интересът му към духовното развитие. Като душа му било писано да донесе просветление на много хора, в качеството си на медиум да им помага с полезна информация и да даде на човечеството много знания за лечителските изкуства. Най-значимите му минали прераждания били на висш жрец в Египет; персийски номад-лечител; съвременник, последовател и мисионер на Исус; незаконородено дете по времето на Луи XV; американски трапер и скитник през XVIII век (294-8 и други).

Два от важните периоди и за четиримата били в Египет и в светите земи по времето на Исус. В първия случай били преродени четиримата, докато във втория Гладис и Гъртруд останали в отвъдното като „духовни наставници“ на своите души-близнаци.

В Персия Гъртруд била осиновена от лечител и съпругата му, преродени сега в Едгар Кейси и

¹⁰ Повече подробности за връзката между Гъртруд и Едгар Кейси са дадени в първа глава. — Б. а.

Гладис Дейвис. В настоящето ролите били разменени — след като била наета като секретарка, Гладис се нанесла у семейство Кейси и станала тяхна „осиновена дъщеря“. В Персия душите-близнаци Гладис и Едгар били родени с цел да основат център за лечение, образование и духовно просветление—дело, наподобяващо АИП през XX век.

Френското прераждане на Едгар като незаконородения син на Гладис било твърде кратко. Той бил убит в съвсем ранна възраст поради възможността да претендира за трона. Същите отношения, но с разменени роли душите имали и в Египет, където Дейвис била дъщеря на Едгар и Гъртруд. Според тълкованията най-голямо влияние върху четиримата било общото им прераждане в Египет.

Тогава Едгар Кейси бил висш жрец, който помагал на хората да разберат много духовни и вселенски истини. Хю Лин пък бил владетел, натоварен с отговорността да сплоти своя многонационален народ. Дватамата били влюбени в красива танцьорка. И тази танцьорка била бъдещата Гъртруд Кейси. По-късно тя и Едгар заживели заедно и им се родило дете, сегашната Гладис Дейвис. Бесен от ревност, Хю Лин изпратил жреца и танцьорката в изгнание, но задържал детето при себе си, за да му напомня за изгубената любов.

Разбира се, всички тези минали отношения имали различни влияния върху днешния им живот. В ранна възраст Хю Лин изпитвал ревност и неприязън към баща си. Поради общото им прераждане в Палестина обаче двамата изпитвали силна любов и почит към делото на Исус. Гладис на моменти се разкъсвала между братската любов и неприязънта си към Хю Лин, а Гъртруд се отнасяла с него не толкова строго като баща му. Освен това тя и Едгар често се чувствали като родители на Гладис.

Очевидно връзките между сродни души се състоят от много минали влияния и пориви, върху които трябва да се работи в настоящето. По тази причина тълкованията на Кейси често напомняли на хората, че „...истинското рождено право на отделната същност е волята. Следователно никой порив, никое обстоятелство, никое условие не е по-силно от волята на индивида" (2272-1). Макар че миналите прераждания оказват влияние върху настоящето под формата на подсъзнателни спомени, всеки човек си запазва свободата да решава как ще се справи с тях. Чудесен пример за това е Хю Лин, който в Египет прокудил Едгар Кейси и прекъснал работата му, но сега посветил целия си живот, за да не се загуби бащиното му дело.

Колкото до днешните отношения на душите-близнаци Гладис Дейвис и Едгар Кейси, както и Гъртруд Кейси и сина ѝ Хю Лин, на всеки от тях било напомнено, че са се събрали за осъществяването на „една цел“. За връзката между Гладис и Едгар в едно тълкование се казва:

„Запомнете, деца мои: *единство* в целите, единство в духа, единство на умовете при всяко общуване на телата (защото душите в крайна сметка са едно) и в подхода ви към всеки индивид; нека целта ви е събуждане на най-доброто у всеки човек и покажете му, че обединяването на силите е най-доброто нещо на този свят" (288-19).

Сякаш за да потвърди вечността на връзката между душите-близнаци, друго тълкование отбелязва, че двамата работят заедно, откакто „утринните звезди са запели, а шепотът на ветровете е донесъл вестта за идването на човека" (294-8).

На Гъртруд и Хю Лин пък било казано:

„Емоциите пораждат много тесни връзки, както личи и от едно египетско пребиваване, не само като майка и син, а още по-близки: в знанията, в разбирането на нещата, в безпристрастността — защото те са едно, когато се обърнат в една посока" (538-59).

През целия си живот Едгар Кейси давал на хората точна и полезна интуитивна информация. Тя помогнала на мнозина да разберат по-добре себе си и да вземат дейно участие в развитието на своя живот. Очевидно една от целите е била *самата* информация. В същия ред на мисли една от основните цели в живота на Гладис Дейвис била да записва и класифицира тази информация. Преди нейното назначаване за секретарка (през 1923 г.), тълкованията му, правени от 1901 г., невинаги са били записвани и съхранявани за бъдещите поколения. Близко 95% от архивираните във фондация „Едгар Кейси“ тълкования са записани от Гладис.

Освен че подкрепяла съпруга си и внасяла равновесие в живота му, Гъртруд ръководела и процеса, при който той правел тълкованията. В тази своя роля тя оказвала стабилизиращо влияние, така както и в семейството. По същия начин Хю Лин Кейси станал стабилизиращ фактор в развитието на бащината си организация.

През януари 1945 г., когато Едгар Кейси починал, активните членове на АИП били около 300. По онова време единствената публикувана книга по темата била „Има една река“ на Том Съгрю. Тя видяла бял свят благодарение главно на Хю Лин, който сериозно се ангажирал с идеята. През май 1944 г., когато АИП била само групичка отдадени последователи, свързани лично с Едгар Кейси, синът нахвърлял на хартия как вижда бъдещето на организацията. Писани още докато участвал във Втората световна война, целите на асоциацията звучали на пръв поглед нереалистично. Те включвали списание, непрекъснати програми от лекции и конференции, форуми с участници от цялата страна, книги за всеки аспект на информацията от тълкованията, една от най-добрите библиотеки на света, индексирани на всички материали от тълкованията по теми и извличане на практически сведения от

тях.

През юли 1982 г., когато Хю Лин почина, тези цели вече бяха осъществени. АИП вече имаше голяма централа, стана международна организация с десетки хиляди членове по целия свят и беше издала буквално стотици книги и други материали за живота и делото на баща му. Макар темата да се обсъжда рядко, Хю Лин не пропускаше да подчертае важната роля, която майка му изиграла в неговото възпитание и в живота на баща му. Към края на живота ѝ, когато се разболяла, той бил в чужбина и ѝ писал писмо, в което изразил чувствата си по следния начин:

„Много държа да знаеш колко е забавно да съм твой син. Много пъти те виждах да се бориш с проблеми, пред които други биха се огънали, а ти се издигаше над тях и (най-важното) увличаше хората със себе си. С Едгар Евънс [по-малкият брат на Хю Лин] никога няма да забравим това. Малцина са имали възможност да ползват знанията от толкова много прераждания — не показно, та да го видят хората, а в моментите, когато най-много имахме нужда. Никога няма да забравя нещата, които научих. Не съм чувал за такава себеотрицателна любов към две човешки същества, каквато ти винаги си показвала към Едгар Евънс и мен. И това няма да забравя. Мога да изброявам безкрайно.

Изпитвам гордост, когато си мисля за теб. Съзнанието, че си готова да минеш през вратата към отвъдното, ме радва дълбоко. В живота ти имаше толкова красота, че възможността да отидеш при татко не ме натъжава. Тук ти го държеше за ръката в трудни моменти, понякога за двете ръце, и не съм изненадан, че и сега може да има нужда от теб.

Постепенно разбрахме кармата по начина, по който някога сме я обяснявали на другите. Животът ти ни огряваше с толкова много изящество и красота, че не бих позволил себичните ми желания да развалят този период на очакване и радостно нетърпение.

Единствено се моля да не страдаш, скъпа моя. Убеден съм, че съзнаваш колко много те обичам и винаги ще те обичам.

ХюЛин (Случай 538-9, доклади)

Гъртруд починала на 1 април 1945 г., Великден, в седем сутринта, без да прочете писмото, написано два дни преди това. Гладис Дейвис починала през февруари 1986 г.; тя последна от четиримата напуснала делото на живота им. Със сигурност връзката им като сродни души или души-близнаци ще продължи и в бъдеще. Те неведнъж ще се събират, за да си помагат духовно и да работят върху следващите си цели.

Осма глава

Същност на самотата

Животът ми, какъвто го живях, често ми приличаше на история без начало и край. Имах чувството, че е някакъв исторически фрагмент, извадка, на която предходният и последващият текст липсват... Ясно бих могъл да си представя, че съм живял в по-ранни векове, че там съм се сблъсквал с въпроси, които са останали без отговор: че е трябвало да се родя отново, защото не съм могъл да изпълня мисията, за която съм бил предназначен. Когато умра, ще ме последват делата ми (поне така си представям). Ще нося със себе си това, което съм създал. Междуременно обаче въпросът е в това, че в края на живота си няма да застана с празни ръце.

Карл Юнг, Спомени, сънища, размисли

Сред най-удивителните неща в тълкованията за самотни хора, които търсели приятелство, другарство или брак, е, че Кейси никога не им е казал къде да намерят такава връзка. Информацията засяга единствено онова, което тези хора е трябвало да свършат в периода на самотата си. Често тя била необходима на човека за духовното му израстване и изцеление, а също така му давала възможност да протегне ръка на някой в по-неизгодно положение. На хората, които страдали от самотата си, било казвано да открият неповторимите дарби и способности на душата си и да намерят начин да бъдат полезни на другите. Кейси е вярвал, че ако положи усилия в тези насоки, човек неизбежно ще си намери другари.

Двадесет и девет годишна разведена жена се тревожела например ще успее ли някога да се омъжи отново и искала да разбере дали вече не е срещнала бъдещия си съпруг. Кейси я посъветвал да не мисли толкова за брак, а да обърне внимание на умственото и физическото си здраве, както и на личните си постижения: „Първо да направи нещо със себе си! Да осмисли личните си отношения и начина, по който се проявява връзката ѝ с Божественото, и да си *намери* някакъв *идеал!*“ (5615-1).

От повторен брак се интересувала и тридесет и девет годишна вдовица. След смъртта на съпруга ѝ алкохолик тя се чувствала самотна и не знаела какво да прави. Разбира се, мислела главно за собствените си нужди — как да прогони самотата и да намери щастие. Кейси ѝ казал да смени подхода, когато намери сили за това:

„Направи нещо за някой друг! Направи живота му щастлив, стойностен и тогава може да преживееш тези неща! Издигни се до съзнанието, че ако искаш да имаш живот, ако искаш да имаш

приятели, ако искаш да срещнеш любовта, трябва да направиш тези неща. Защото получаваш само когато даваш" (1786-2).

През 1930 г. една четиридесети осем годишна жена, също вдовица, писала на Едгар Кейси с молба за помощ. Част от писмото ѝ гласяло:

„Овдовях преди петнадесет години и макар че съм доста заета, се чувствам самотна, копнея за другар. В живота ми има много мъже, но така и не срещам *подходящия*, когото да обичам достатъчно, за да се омъжа за него. Можете ли да ми кажете дали някога ще се омъжа отново? Това е въпросът, във връзка с който имам нужда от Вашата помощ. Ще направите ли това за мен? Надявам се скоро да ми пишете кога мога да очаквам тълкование..." (случай 1740-1, доклади).

По време на тълкованието Кейси отговорил, че самотата ѝ се дължи на няколко причини. Тя била „с прилична външност, физически привлекателна [и] изключително умна", но често избухвала, макар после да съжалявала за казаното. Притежавала таланти и способности, които имали нужда от изразяване и не ѝ давали мира отвътре. Обвинявала другите за нещастията си. Жената била посъветвана да обърне живота си в по-градивна посока, да използва по-положително способностите си, да се съсредоточи върху своите идеали, да поддържа добра физическа форма. Ако следвала тези насоки, всичко, от което се нуждаела в живота, щяло да дойде при нея, включително желаният партньор.

На въпроса: „Къде е човекът, за когото ще се омъжа, и как мога да го срещна?", една двадесет и четири годишна жена получила следния отговор: „Това трябва да стане като естествена последица от общуване в ежедневието. Когато подготвиш ума и тялото си за изграждане на дом и семейство, той ще се появи" (951-4). На един четиридесет и шест годишен мъж, който също търсел партньорка в живота, било напомнено, че трябва да поработи върху себе си. Кейси му поставил въпроса: „Щом не можеш да живееш в мир със себе си, как ще живееш с другите?" (5392-1).

Шестдесет и осем годишен професор, който твърде дълго живеел сам, се оплаквал, че в живота му липсват значими връзки и приятелства. Човекът питал как може да се поправи това. Кейси го посъветвал: „Давай от себе си така, че да *привлечеш* хората, които се нуждаят от онова, което можеш да им дадеш" (3056-1). „Постоянно поддържай оптимизма си и помагай на онези, които са в по-лошо положение от теб — те са милиони!" (1540-6). Така отговорил Кейси на четиридесет и пет годишна жена, която искала да разбере кои са „най-подходящите отдушници" за самотата ѝ.

Двадесет и шест годишна жена копнеела за съпруг и деца, но ѝ било казано, че били налице много други области, към които тя би могла да се насочи в момента—имала дарба на писател, учител, секретарка, вдъхновителка и дори проповедник. Кейси я насърчил да избере някое от тези поприща, докато се появи възможност за брак: „Използвай онова, което ти се дава сега, и Неговата благодат, Неговата милост, Неговата любов ще те държат далеч от страха от самотата, от отчаянието; ще ти донесат радост в служене на ближния" (945-1).

След като загубила семейството си във войната и останала сама с шестнадесетгодишната си дъщеря, една четиридесет и пет годишна жена изпитвала ужас от деня, в който и момичето ще я напусне. През 1944 г. тя писала на Едгар Кейси с молба за съвет как да пребори тези страхове:

„Като че ли всичко се свежда до едно: чувствам се много самотна и изпадам в отчаяние, когато си помисля, че само след няколко години няма да имам дори дъщеря си, за която да се грижа, да я наставлявам и да я обичам. Какво ми става? Получавам много комплименти, че съм привлекателна, дори чаровна, но в социално отношение съм кръгла нула. Разбира се, не съм в първа младост, а само младите момичета имат възможност да избират между множество партньори от противоположния пол. Мъжете, които познавам, до един са женени. Всички, които са се интересували от мен досега, са имали непочтени намерения. Имам чувството, че съм останка от отминала епоха — защото в днешната има само алкохол и разпуснатост. Но дълбоко в себе си зная, че постъпвам правилно, иначе бих загубила самоуважение, а просто не съм готова да платя такава висока цена, за да се харесвам на другите. Нима до края на живота си ще бъда сама и нещастна, а щастието винаги ще ме подминава? Има ли поне лъч надежда?" (случай 5728, доклади).

Кейси ѝ отговорил, че тя притежава много неща, които може да сподели с другите. Насърчил я да използва способността си да помага на околните да се отърсват от злободневните грижи. Подходяща идея било да събира малки групи хора, които заедно да изявяват таланта си, или да организира курсове по метафизика, тъй като имала вродена дарба да забавлява и да води разговор. Освен това притежавала мистично излъчване и знаела много за тайните на непознатото. Талантът ѝ да забавлява и вдъхновява другите идвал от едно нейно прераждане в Гърция. По време на живота си в светите земи пък се занимавала усилено с изследване на мистериите на живота. Когато жената попитала: „Как да запълня огромната празнина в живота си?", Кейси отговорил: „Чети посоченото и започни с онова, с което същността може да помогне в живота на другите и на себе си".

Млада жена пък узнала от Кейси, че периодите ѝ на съмнения, страхове и самота се дължат на това, че упорито потиска желанието си за себеизява. Тя била насърчена да престане да се подценява, да осъзнае, че единственият човек, който я спира, е тя самата, и да даде израз на талантите си (1968-

5). Макар че минали цели десет години, докато се омъжила и родила две деца, тя била много доволна и благодарна, че е изчакала, докато намери подходящия съпруг. Веднъж писала на Гладис Дейвис: „Убедени сме, че това ни накара да ценим брака си повече, отколкото ако се бяхме оженили на по-млада възраст“.

В случая с една петдесет и четири годишна домакиня тълкованията давали да се разбере, че чрез самотата собственото ѝ подсъзнание я подсеща да се обърне към себе си. По собствените ѝ думи тя често се чувствала самотна и недоразбрана. Кейси ѝ казал, че притежава писателски талант, особено в областта на разказите и книгите за подрастващи момичета. Той бил убеден, че ще престане да се чувства самотна, ако развие дарбите и способностите, които притежавала на душевно ниво, но още не е използвала (2992-1).

На друга жена също било казано, че самотата ѝ се дължи отчасти на това, че често потиска същността и способностите си. Това станало причина и за физически дисбаланс, който допълнително влошавал депресията ѝ и ѝ внушавал усещането, че е „откъсната от хората и самотна, че никой не го е грижа за нея и тя не се интересува от другите“ (3102-1). Освен препоръките във връзка с физическия проблем и съветите да намери физическо и умствено равновесие, Кейси ѝ напомнил, че „умът е строителят“ и мислите постоянно оказват въздействие върху душевното и физическото състояние на човека.

През май 1944 г. една жена му писала: „Чувствам се сама на този свят, на петдесет и пет съм и остарявам в самота, въпреки че отчаяно се нуждая от семейство, любов и другарство... Пред другите си слагам щастлива маска и съм солистка в един хор, където пея с вдъхновение, но дълбоко в сърцето си съм едно малко, самотно дете...“ (случай 5124-1, доклади). В тълкованието ѝ се казвало, че тя твърде често е потискала талантите, желанията и склонностите си, понеже се е водила по мнението на другите. Това възпрепятствало личното ѝ израстване. Ако започнела да се занимава с нещата, от които разбирала и които ѝ били интересни, щяла да срещне бъдещия си съпруг. Ако обаче продължавала да потиска чувствата си и да отбягва дейностите, с които наистина предпочитала да запълва времето си, щяла да остане сама до края на живота си.

В друг случай на тридесет и седем годишна домакиня било казано, че самотата в живота ѝ е резултат от това, че се чувства неразбрана и неценена „дори от онези, които са близки със същността“. Била насърчена да започне работа върху духовните си идеали и да култивира у себе си увереност, която щяла да ѝ помогне в себеизразяването (2170-1).

След като децата пораснали и напуснали дома, петдесетгодишната им майка се чувствала самотна. Всъщност тя поискала тълкование, за да разбере дали със съпруга ѝ трябва да се преместят в по-малка къща. Кейси ѝ казал, че една смяна на жилището може да ѝ се отрази добре, но за да се отърси от самотата, трябва да помага на другите. Освен да поддържа връзка с любимите си хора, тя била посъветвана да открие как да бъде от полза за познатите си (79-1).

Четиридесет и две годишна художничка пък получила тълкование, според което подсъзнателно отлагала да се омъжи, защото в много от предишните ѝ прераждания изборът на неподходящ партньор ѝ „донесъл объркване“. Кейси я насърчил да продължи да преподава на деца, а с времето щяла да се появи възможност за подходяща връзка. На въпроса ѝ какво да прави междуременно, когато се почувства самотна, ѝ било напомнено, че всъщност никога не е сама:

„И докато анализиращ себе си и проблемите си, не забравяй урока, който трябва да научиш тук и сега. Знай, че *никога* няма да си сама, ако се стремиш да бъдеш едно с Него. Защото Неговото обещание е: „Никак няма да те оставя — с тебе ще бъда винаги“. И ако често се ослушваш, може да чуеш в себе си онзи глас: „Аз съм, не бой се“ (2397-1).

Една жена искала да разбере защо често се чувства самотна и защо има толкова малко приятели и научила от тълкованието си, че не е изградила истинска близост с никого. Вместо да се среща с тях на светски събития или в ежедневието, трябвало да им засвидетелства същата любов, която търсела за себе си. Имало много хора с по-малко късмет от нея и тя можела много да им помогне. В замяна щяла да намери любовта (2401-1).

Един мъж твърдял, че стеснителността е може би най-големият му проблем. Той бил посъветван: „Отпусни се, като правиш нещо за другите!“ (5420-1). Когато попитал как да намери подходящото момиче, за което да се ожени, Кейси му отвърнал: „Постъпвай и живеи, както подобава на човек, който *заслужава* този идеал, и той *ще дойде*“.

Тридесет и шест годишна жена поискала тълкование, защото се чувствала много самотна и безразлична към живота. Тъй като не била доволна от работата си, тя искала да знае дали има начин да намери „някакво подобие на удовлетворяващ, плодотворен, дори щастлив живот...“ и дали би могла да се надява „на любов, брак и собствени деца“. Кейси ѝ казал, че е много приятна личност, въпреки склонността си понякога да се нервира от „съвсем незначителни неща“. Притежавала художествени, писателски и актьорски способности, които реализирала в радиопредавания. А в миналите си прераждания често развличала другите или се занимавала с деца.

В настоящето обаче не използвала добре творческите си способности. Кейси я посъветвал да си

намери работа, свързана с тези дейности, за да изразява себе си. Тълкованието я уверявало, че ако започне по-подходящи занимания, бъдещият партньор щял да я открие сам. Когато жената попитала кой е правилният курс на действие, Кейси отговорил:

„Моли се ежедневно същността да бъде насочвана към дейности и решения, които ще са от голяма полза не само за нея, но и за да стане светът по-добро място за другите" (5248-1).

Според тълкованията някои хора сами се изолирали от другите с погрешните си реакции, макар да не го правели съзнателно. Четиридесет и девет годишен мъж, работещ в търговията с обувки, поискал през 1936 г. например здравно тълкование за проблема с кръвообращението си (1238-3). След като получил нужната информация, човекът попитал: „Какво ми има, че така и не успявам да завържа трайно приятелство?". Кейси му отговорил, че притежава критичност и талант за консултант. По тази причина привличал мнозина, но когато го питали за мнението му, давал твърде сурови „оценки". Било му напомнено, че когато хората идват при него за помощ, не бива да се възгордява от знанията си, а да направи всичко възможно да им помогне.

Тридесет и една годишна художничка, която често се чувствала неценена, била насърчена да развие способността си да цени другите. Кейси ѝ казал, че каквото посее, това ще пожъне. Препоръчал ѝ следната молитва:

Господи, позволи ми да запълня мястото в живота на другите, което Ти си ми определил, за да разберат, че животът е от Теб и в Теб (1823-1).

Едгар Кейси често е разисквал динамиката на универсалния закон за привличане на подобното. По-просто казано, човек привлича това, което излъчва. И за да не страда от отрицателните последствия, трябва да се замисли повече за отношението си към другите, да им дава онова, което би искал да получи в замяна:

„Ако искаш да намериш хармония в живота си, създай я в живота на другите. Ако искаш да познаеш приятелството, дръж се приятелски. Ако искаш другите да говорят и мислят добро за теб, бъди мил с всички. Защото, както се отнасяш и с най-незначителния от своите приятели или близки, така се отнасяш и с най-добрите или с Бог, който е в теб" (2023-1).

Родителите на едно единадесетгодишно момиче научили от полученото тълкование, че тя ще се чувства най-добре в собствената си компания, което е голям дар, но трябва да я научат да бъде добра компания и за другите. Момиченцето имало твърде критични наклонности и ако не успеело да се освободи от тях, по-късно щяло да остане само. Тълкованието съветвало родителите да ѝ дадат следния ценен урок: „да не обръща голямо внимание на чуждите недостатъци, така както би искала и другите да не обръщат внимание на нейните" (2648-1).

На млада жена Кейси казал, че склонността ѝ да омаловажава себе си и способностите си ѝ носи много самота. Той я насърчил да си възвърне духовната вяра, която имала по време на прераждането си в Рим. Съсредоточаването в личната духовност и вяра щяло да ѝ донесе необходимата увереност, за да преодолее самотата (2803-2).

Един тридесетгодишен пилот научил от своето тълкование, че в повечето случаи е самотен, защото не смее да отдава любовта си. Той бил посъветван да внимава много как се отнася с околните, когато се чувства сам или е разстроен. Кейси му напомнил, че каквото отдава в емоционално отношение, това и ще получи:

„Ако искаш да имаш приятели, бъди дружелюбен. Ако искаш да имаш любов, обичай другите. Ако искаш да имаш надежда, проявявай я към ближния. Макар че може да има периоди, когато сякаш няма надежда, когато се чувстваш потиснат, не съди околните за това. Защото както прощаваш, така ще бъдеш простен; като се надяваш, работиш и проявяваш една или друга черта от характера си, ще бъдеш възнаграден — ако го правиш в духа на истината" (3184-1).

От своето тълкование счетоводителка разбрала, че е самотна заради бързия си и саркастичен ум. Тя толкова се страхувала от критики, че за да се предпази, често насочвала стрелите си към околните. Кейси ѝ казал, че трябва да пренасочи умствените си способности към култивирането и прилагането на нови възгледи за живота (5098-1). С малко повече упоритост и постоянство можела да промени реакциите си към хората, а с това и техните към нея, и никога повече да не остава самотна.

В някои случаи причината за самотата се крие в преживявания от минал живот. Такъв пример е една държавна служителка, която често се чувствала самотна дори да се намирала в претъпкана стая. Кейси ѝ казал, че част от тези чувства се дължат на прераждане по времето на кръстоносните походи (1183-1). Тогава семейството ѝ често я оставяло да се грижи сама за дома, докато те отсъствали. Тълкованията показвали, че когато чувствала същата самота, трябвало да я възприема като напомняне, че е време да се вгълби в себе си, и като възможност да потърси вътрешното си аз.

Тридесет и четири годишна жена, която постоянно се изолирала емоционално от света около себе си, се чувствала самотна в самата си същност и колкото повече хора имало наоколо, толкова по-самотна била. В тълкованието се казвало, че страхът да открие чувствата си идва от минал живот. Тогава останала с разбито сърце и се заклела „никога повече в материалния живот да не обича онези, които могат да я разочароват или да ѝ причинят сърдечни терзания" (1747-3). Кейси я посъветвал да

показва повече обич към другите и да започне да си създава приятелства. По този начин не само щяла да задоволи своята нужда от любов, но и да помага на онези, които изпитват същата потребност.

Тридесет и една годишна разведена жена узнала от Кейси, че причината да дружи с хора, които не ѝ допадат особено, е страхът ѝ да остане сама. Бившият ѝ съпруг бил „напълно неморален и безотговорен“ пастор, но опасенията ѝ не се дължали само на проваления брак. От тълкованието ставало ясно, че в последното си прераждане жената участвала в изследователска експедиция, но колегите ѝ я изоставили и се върнали в родината си. Страховете ѝ могли да бъдат преодолени със самоанализи и постоянство (958-3).

Един петдесет и три годишен мъж обичал хората и компаниите, но имал чувството, че те се отдръпват всеки път, когато направи опит да се сближи с тях. Често се случвало да е самотен дори сред тълпа и се затварял в себе си, защото усещал, че другите го изолират. Кейси му разяснил, че това се корени в негово прераждане като саксонец. По онова време той обичал всички да му се възхищават: „Там същността била почитана от ближните си—и ѝ харесвало! Но вместо да използва това, за да им служи по-добре, тя само му се наслаждавала и другите ѝ обърнали гръб!“ (3544-1).

Независимо дали самотата идва от минало прераждане, от детството или от физическо или душевно заболяване, тълкованията на Кейси предлагат един и същи подход за решаване на проблема. Например на една четиридесет и седем годишна жена било казано, че усещането за самота и потиснатост се дължи отчасти на проблеми с храносмилането. Освен че ѝ съобщил кои лекарства ще ѝ помогнат, той ѝ напомнил за могъщите способности на собствения ѝ ум. Посъветвал я да осъзнае връзката и единството си с останалата част от Творението. Всичко това заедно щяло да доведе до „по-добра физическа и умствена нагласа в рефлексите на цялото тяло“ (1100-34).

Човек със семейни проблеми попитал доколко детството е създавало у него способност за „нормален, щастлив брак“ и получил следния отговор:

„Толкова, колкото същността позволява. Защото, когато си бил дете, ти си мислил като дете, но сега, след като си станал мъж, добре ще е да оставиш детинщините и да не обвиняваш другите за тях. Защото всяка душа е същност— тяло, ум, душа. Тя ще използва волята си, за да приложи плодовете на духа върху околните условия и да се настрои на едни вълни с безкрайното. Ако се опита да злоупотребява с тях, ще си плати. Както е и при теб. Докато расте дървото, можеш да го насочваш и да му придаваш желаната форма. Така може да стане и с отделната същност, докато се обучава и израства. Тя има същите онези черти, но и своя индивидуалност...“ (4083-1).

Мъжът обаче продължил да разпитва в същия дух: „Има ли някакви преживявания в юношеска възраст, които са отнели способността на същността за нормален, щастлив брак?“. Отговорът бил: „Чети каквото е дадено. Всичките ти проблеми са в теб“. Накрая, когато попитал: „Психоаналитично погледнато, каква е емоционалната възраст на същността?“, Кейси отвърнал кратко: „Около два месеца“.

Родителите на едно момченце научили от тълкованието си, че синът им е склонен понякога да се чувства самотен. Кейси им препоръчал, когато тези моменти настъпят, детето да се обръща към музиката, която за него щяла да има особено значение (3203-1).

Тълкованията често препоръчвали на хората, които търсят партньор, добре да помислят какво точно искат. Ако ставало дума за някой, който да задоволи емоционалните или физическите им потребности, нямало да бъдат щастливи в брака. Най-подходящият партньор за семейство бил този, на когото да бъдат полезни и който също да им помогне. Според Кейси истинската любов не е просто емоция, а акт на отказване от себе си в служба на друг човек. Истинската любов е събиране на допълващи се части, които не са идентични. Това би позволило на двамата да изживеят един „по-полезен, по-пълноценен, по-... балансиран живот...“ (364-7).

Когато едно двадесетгодишно момиче се поинтересувало в коя област ще работи бъдещият ѝ съпруг, тълкованието отговорило: „Дали ще е уличен метач или президент, ти ще го познаеш! Не се избира по професия, а сърце откликва на сърцето и тяло на тялото“ (308-13).

Когато тридесет и осем годишен мъж попитал кога е препоръчително да се ожени, Кейси отвърнал: „Препоръчително е по всяко време, стига да намериш подходящия партньор!“. А отговорът на въпроса: „Срещнал ли съм вече подходящото момиче, за което впоследствие ще се оженя?“, бил: „Това зависи от теб. Вече си срещал някои, за които би могъл да се ожениш, но *искаш* ли?“. Сетне човекът помолил да му бъде разкрито името ѝ, но Кейси му казал, че това е решение, което сам трябва да вземе. Десет месеца по-късно човекът вече бил женен (622-7).

Ето и един последен пример. През 1943 г. една тридесет и седем годишна жена напуснала работата, която обичала, за да си намери съпруг. Приятелка ѝ била казала, че професията ѝ на детегледачка „не ѝ позволява да изявява талантите, които Създателят ѝ е дарил“. През май същата година жената поискала тълкование, като попитала дали е орисана да остане сама, или има шанс да се омъжи. Интересувала се още няма ли да е най-добре да напусне дома си в Ню Йорк.

Било ѝ отговорено, че до три години ще има възможност за голяма радост, ако се съсредоточи върху целта на живота си. Тя обаче не била да бъде просто бавачка, а трябвало да осъзнае значимост-

та си като „учител, другар, възпитател, като човек, който може да направлява не само духовното, но също така и умственото, и физическото тяло на детето..." (2988-2). Била посъветвана да остане в Ню Йорк. След тълкованието, което не решавало проблема ѝ със самотата, жената все пак изпитала облекчение, че не е нужно да се съсредоточава върху търсенето на съпруг, а може отново да се заеме с любимата си работа.

Месец по-късно случайно се сблъскала с бившия си работодател в един универсален магазин. Семейството така и не било успяло да намери жена на нейно място, така че настоятелно я помолили да се върне при тях. Тя писала на Едгар и Гъртруд Кейси за новата си нагласа: „И така, пак съм на старата си работа — която напуснах преди четири седмици, — но се върнах като нов човек, с радостен поглед върху живота и работата си".

В следващите няколко години не получили никаква вест от нея, но през 1958 г. тя написала на Гладис Дейвис писмо, част от което гласяло:

„Скъпа Гладис,

.. Стана ми много приятно, когато научих, че си ме „търсила"; само че аз изобщо не съм напускала Ню Йорк — та как бих могла? В тълкованието на Кейси се казваше, че ще намеря брачния си партньор именно в този град. И това трябваше да се случи през 1946 г., но ние се срещнахме 2 години по-късно. Все пак г-н Кейси се оказа прав—както обикновено. След време със съпруга ми разговаряхме за тълкованието и открихме, че през 1946 г. и *двамата* сме отказали работа, която е щяла да ни срещне. Виждате ли? Но както и да е, вече съм г-жа [2988]..." (случай 2988, доклади).

Кейси отново се бил справил.

Девета глава

Зачатие и привличане на душите

За обикновения мъж или жена да станат родители, означава да се превърнат в проводник за една душа, която ще обогати живота им или ще ги направи нещастни — в зависимост от нагласата им в момента. Това звучи страшно и онези, които не знаят нищо за кабала или отхвърлят идеята за прераждането, при създаването на потомство направо играят комар с живота.

Равин Филип С. Берг, Д.Ф. Директор на Международния изследователски център на Кабала

Едгар Кейси често е казвал на хората, че може би най-важната служба е съгласието им да станат родители на някоя идваща на Земята душа. Според него една от целите на душата е да създаде среда за дом, семейство и отглеждане на деца. В едно тълкование той отбелязва: „Защото няма по-голяма длъжност за същността от това да стане проводник, по който една душа да намери пътя си към материалния свят" (480-30).

Тълкованията потвърждават важната отговорност, с която родителите са натоварени. Според тях от родителите зависи какви точно души ще привлекат за свои деца. Разбира се, привличането на душите зависи от причинно-следствени фактори, като минали преживявания и потенциалната среда и възпитание, които майката и бащата могат да осигурят в настоящето. Техните идеали и цели в момента на зачеването, както и през целия период на бременността, са от голямо значение за това каква душа ще реши да се роди в семейството им. По тази причина Кейси често е казвал на бъдещите родители, че имат възможност да станат проводници за душа, която да донесе светлина, любов и надежда на Земята.

Техните мисли, чувства и постъпки създават такава вибрация или енергийно поле, че само определен тип души могат да дойдат на Земята чрез тях. В общи линии, те стават физически проводник, който прави възможно проявлението на душата; този проводник обаче трябва да е „настроен" на духовното развитие (и съответните нужди и уроци) на идващата душа. Кейси често е съветвал родителите, особено бъдещите майки, през цялата бременност да поддържат жизнерадостен, оптимистичен, одухотворен поглед върху живота, умът им да е изпълнен с вдъхновяващи образи и мисли, като в същото време не оставят на заден план духовния си живот.

Влиянието, което родителите могат да окажат в процеса на привличане на душа, е обяснено много добре на една двадесет и четири годишна бъдеща майка. Тя задала серия въпроси за бременността и за още нероденото си дете. Когато попитала какво отношение трябва да поддържа през следващите месеци, отговорът бил:

„Зависи какъв тип характер желае същността. Повече красота, музика—ако това е желаната характеристика; изкуство и други подобни. Ако пък искаш да бъде технически настроена, мисли за механика и работи с такива неща. И не се съмнявай, че това ще има въздействие, понеже впечатленията дават такава възможност.

Ето нещо, което всяка майка трябва да знае. Нейната собствена нагласа определя до голяма степен характера на душата, която ще реши да се въплъти чрез тези проводници в конкретния период.

Най-подходящото отношение е: „Ако ме обичаш и спазваш моите заповеди, и аз ще те обичам — както постъпваш с другите, така постъпваш и с мен“. Странно ли ви звучи това? Не е ли то в съгласие с Божия план за сътворението? Значи, ако във въпросните периоди се поддържа тази настройка, тя ще привлече съответния тип или характер душа, която търси изразяване" (2803-6).

Когато жената попитала: „Ще навреди ли на детето, ако работя извън дома?", Кейси ѝ напомнил каква важна роля играе тя за формиране на неговия характер по време на бременността:

„Зависи какъв тип личност се надяваш да ти се роди. Искаш да е обикновена, материално настроена, да мисли само за пари, за издигане в службата, за правене на това или онова? Не че външните прояви непременно ще бъдат такива, но такава ще е истинската вътрешна нагласа в душата на привлечената същност“.

На тридесет и четири годишна бъдеща майка Кейси казал, че отношението на всеки от двамата със съпруга ѝ ще бъде определящ фактор за природата, нагласата и характера на детето, което ще донесат на този свят (457-10). Затова ѝ препоръчал по време на бременността да чете някои пасажии от Библията, особено Второзаконие 30, глави четиринадесета до седемнадесета от Йоан и историята на Анна от Книгата на Самуила. Жената го попитала: „Не е ли майката по-близо до Бога, когато носи дете?“, и той ѝ отвърнал: „Ако се постави тъй! Ако ли не, това е просто физическо състояние“. В края на тълкованието ѝ напомнил, че душата, която ще дойде при тях, е Божие дете, чието отглеждане и възпитание са поверени на тях, „защото, запомни, душата, която идва на Земята, ти се дава назаем от Господа. И следите, целите, които оставиш в нея, са това, което накрая изпращаш към своя Създател“;

Двадесет и три годишна бременна жена поискала да разбере каква нагласа е най-добре да поддържа до раждането и била посъветвана: „Бъди щастлива и поддържай очакване за онзи характер и нрав, които желаеш в поколението; знай с цялата си душа—както е и с другарството, — че това е проводник, чрез който Божията любов се проявява на Земята. Не дълг или задължение, а възможност да бъдеш слугиня Богу" (2635-2).

През 1935 г. млада двойка получила потвърждение, че са заченали дете. Те били посъветвани да внимават с нагласите и постъпките си, както и с връзките и приятелствата, които завързват по време на бременността. Тъй като от тях зависело каква душа ще призоват на Земята, Кейси им казал постоянно да мислят за желанието си тяхното дете да стане проводник на надежда и благодат за хората (934-3). На друго семейство пък обяснил, че ако поддържат съответната нагласа, ще привлекат душа, която ще бъде проявление на Божията любов на Земята (575-1).

На една жена, която дошла за тълкование след раждането на сина си, Кейси казал, че двамата със съпруга ѝ са привлекли изключително дете поради прекрасното отношение, което са поддържали по време на бременността. Духовната история на бебето включвала някои важни минали прераждания, освен това то притежавало рядък музикален талант. Родителите били уверени, че синът им непременно ще стане велик музикант, стига да бъде възпитаван и насочван правилно (4098-1).

Кейси обаче пояснява, че нагласите на майката и бащата по време на бременността са от изключително значение, но останалите роднини също могат да въздействат върху избора на идващата душа. Едно семейство например се преместило да живее у лелята на жената, докато чакали бебето. След раждането на детето Кейси им казал, че това не е станало случайно, а заради общите им преживявания в техен минал живот в Персия. „Защото всяка душа, всяка същност *постоянно* среща себе си. И дано всяка душа разбере, че трудностите, които приписва на другите, са причинени най-вече от собствената ѝ същност. *Знай*, че в тях срещаш *своето его* (845-4).

Кейси често казвал на хората, че трябва да осигурят подходящи нагласи на децата си не само през бременността и детството, но и във формиращите личността юношески години. Непрестанно им напомнял за важната роля, която трябва да играе духовността в развитието на тяхното дете. Поради динамиката на свободната воля дори душа с голям потенциал би могла да се провали в някой живот, ако не ѝ се дадат подходящите духовни напътствия.

В един от случаите родителите на единадесетгодишно момче научили, че ако дадат на сина си духовната основа, за която копнее душата му, „постиженията на тази същност в това прераждане могат да са *велики!*“ (1700-1). Ако обаче през следващите няколко години пропуснели да култивират у него духовни принципи, той щял да стане твърде материално настроен, себичен и накрая щял да донесе в живота им много мъка.

Друга двойка поискала да разбере дали могат да направят нещо за умственото и физическото развитие на детето още преди да се е родило. Било им казано да се стремят към „съвършено сътрудничество“ помежду си и да не забравят правилните физически, умствени, морални и духовни нагласи. От тях зависело каква душа ще бъде привлечена, както и потенциалът ѝ за развитие (903-8).

Неведнъж Кейси е използвал притчи от Библията, за да илюстрира важната роля на родителите в бременността и привличането, включително историята на Анна и тази на Исак и Ребека.

Историята на Анна е разказана в Книгата на Самуила. Тъй като била безплодна и отчаяно желала дете, тя се молела горещо за син и обещала да го даде „Господу през всичките дни от живота

му".¹¹ Скоро след това вярата ѝ била възнаградена и тя забременяла. Очевидно през цялата бременност не е преставала да се уповава на Бога и когато синът ѝ се родил, го нарекла Самуил¹². Вярна на думата си, тя посветила живота му на Всевишния. Когато пораснал, Самуил станал първият еврейски пророк и владетел на страната си. Едгар Кейси смятал тази история за важна, понеже Анна е живяла във време, когато Земята се е нуждаела от „голямо духовно просветление" (5037-2) — време, което според него доста наподобявало неговото. Поради вярата си жената успяла да привлече на Земята велика душа, която била от голяма полза за цялото човечество.

От гледна точка на тълкованията, историята на Исак и Ребека по интересен начин онагледява възможността двамата родители да имат различни идеали и нагласи към детето, което очакват. Според Кейси тези различни желаниа са се породили при зачатие и са продължили през цялата бременност, в резултат на което „и двете нагласи са намерили израз". Ребека родила близнаци, Исав и Яков, които се различавали много един от друг. Исав, любимецът на баща си, бил „косматият" и обичал да ловува. Яков, любимецът на майка си, бил тих и внимателен, а впоследствие станал родоначалник и предводител на Израилевия народ. Ето какво казва Кейси за двамата братя:

„Макар заченати едновременно, родени едновременно, те са били разделени в целите, в надеждите си; единият държал на онова, което води до съгласие в тялото, ума и душата; другият задоволявал апетитите на физическото и умственото, без да ги съобразява с духовното... Мислиш ли, че единият е получил по-различно възпитание от другия? Възпитанието им е било едно, но реакциите им са създали физически характеристики, които са се различавали в своето проявление" (281-48).

Кейси съзнавал, че зачатие може да е изцяло плътско дело, но отбелязвал, че в него има много повече възможности. Тъй като нагласите и идеалите на родителите са много важни още от момента на зачатие, според него било най-добре хората да съзнават възможността да се превърнат в проводници за Божията любов и Божия дух на Земята. Без духовни идеали и висши ценности те като нищо можели да станат проводници на душа, която да желае хаос и дори унищожение на човечеството.

Това, че на едни родители могат да се спрат няколко души, е видно от примера с жена на име Телма. Двамата със съпруга ѝ гонели четиридесетте и имали две деца. След раждането на по-малкото те поне две години се опитвали да заченат трето, но без успех. Телма вече започвала да си мисли, че няма да имат други деца. Не след дълго обаче сънувала сън, който ѝ подсказал, че скоро ще получи „неочаквана пратка".

В съня седяла в тяхната дневна и отваряла изпратените ѝ пакети с коледни подаръци, но съзнавала, че не е Коледа. Отначало не помислила, че сънят има нещо общо с бебе. Все пак не била успяла да забременее за трети път. Скоро след това двамата със съпруга ѝ се молили и медитирали заедно, за да разберат дали ще могат да имат още едно дете. Няколко дни по-късно Телма открила, че е бременна. Тъй като знаела колко много набляга Кейси на мислите и нагласите по време на бременността, тя веднага се настроила към духовни мисли, вдъхновяващи четива, медитация и молитви, в които непрестанно повтаряла желанието им със съпруга ѝ да привлекат подходящата душа.

През цялата бременност сънувала един и същи сън, който очевидно се отнасял за брат ѝ. В действителния живот той често се чувствал потиснат — понякога дори дотам, че да мисли за самоубийство, и в съня ѝ я питал дали ще му позволи да дойде отново на този свят чрез нея, ако го направи. Отказала му и заявила, че вече работи с „пет същности", които са я харесали за майка, и още докато изричала тези думи, видяла пет фигури — на четирима мъже и една жена. Стояли до нея, само дето не можела да различи лицата им. Разбрала, че това са душите, привлечени от възможността да имат нея и съпруга ѝ за родители. Месеци по-късно, когато родила дъщеря, Телма нито за миг не се съмнявала, че тя е една от душите, които била видяла в съня си.

Едгар Кейси често съветвал родителите да обръщат внимание на сънищата си по време на бременността. Те можели да им дадат не само практическа информация за детето и неговия пол, за датата му на раждане и здравословното му състояние, но и да им помогнат в избора на име, както и да предоставят сведения за миналите прераждания на тази душа. През 1925 г. млада жена дошла при него да разтълкува съня ѝ и той ѝ казал, че според съня тя не е физически готова за бременност и трябва да се подготви или да вземе необходимите предпазни мерки. Жената не се вслушала в съвета му и след няколко седмици забременяла, но пометнала още в първите месеци (136-22). След малко повече от година обаче родила син.

В книгата си „Родени за живот" д-р Гладис Т. Макгари описва в същия дух сведенията, които сънищата могат да дадат, включително за здравето и миналите прераждания. Д-р Макгари е една от основателките на Американската асоциация за холистична медицина. Работила е като семеен лекар над петдесет години и неведнъж е имала случаи, когато сънищата са давали точна информация. Един мъж например сънувал, че някакъв човек с бяла престилка го среща в хотелско фойе и му подава

¹¹ Първа книга на царете 1:11; — Б. пр

¹² Изпросен от бога. — Б. пр

нещо (човекът знаел, че това е спиралата на жена му) с думите: „Съпругата ти е бременна". След като обсъдило съня, семейството решило, че е безсмислен, понеже жената използвала спирала от шест години без никакви проблеми. Ала сънят се оказал пророчески. Лекарите махнали спиралата минути преди раждането на тяхното дете следващата пролет.

В тълкованията се казва, че душата може до самото раждане да избира дали иска да се роди в дадена ситуация, следователно има разлика между момента на зачатие и момента на влизането ѝ в тялото. Очевидно тя може да променя решението си във всеки момент не само до раждането, но и 24 часа след него. Много преди въвеждането на този термин в медицината в поне едно тълкование се говори за синдрома на внезапната детска смърт. В конкретния случай Кейси заявил, че малко след раждането душата е решила да напусне този свят, тъй като била стигнала до заключението, че средата на родителите няма да ѝ бъде полезна и ще е по-добре „да не поддържа съзнание в материалния свят" (2390-2). И продължил, че решението за напускане на тялото понякога е възможно чак до тригодишна възраст.

През 1940 г. една тридесет и седемгодишна домакиня поискала да научи дали сама е избрала родителите си. Кейси ѝ отговорил: „По този въпрос може да се напише цяла дисертация" (2170). След това обяснил, че законите, които определят дали една душа ще дойде на Земята, са два — законът за причина и следствие и законът за привличането. Първият има отношение към паметта на душата и към поуките, връзките и опита, които си е изработила в миналото. Действието на закона за привличането е като на универсален магнит — под негово влияние душата е притеглена към условията, които ще ѝ осигурят желаните уроци. Вследствие на тези два закона жената била привлечена към своите родители, тъй като вече имали общи преживявания, а и те можели да ѝ осигурят подходяща среда.

Като последен пример ще дам този с едно семейство, което поискало съвет и наставления как да станат възможно най-добрите проводници за душа, която иска да се роди на този свят (341-48). Те били посъветвани да се обединят и да работят върху общото си желание. Кейси им казал, че най-удачно е да оставят Бог да изпълни целите си чрез тях: „Така ще ви се даде такава душа, която да съответства на способностите ви да дадете своя принос за човечеството, за света; ще станете проводници тъкмо на онази душа, която е необходима в настоящето". Нагласата, която всеки трябвало да поддържа, била: „Господи, използвай ме—тялото, ума, волята ми—като проводник за благодат на другите".

Тълкованието ги уверявало, че Бог познава техните качества и способности и ще им изпрати душа, която би имала полза от възпитанието, което са способни да ѝ дадат. Двата били посъветвани да постанат с молитвите и медитацията през цялата бременност, да не забравят истинските идеали и във всеки миг да са изпълнени с надежди и очаквания. Също така трябвало да живеят целенасочено, със съзнанието, че Бог ще работи с тях, ако му позволят. Съпрузите се поинтересували дали може да пожелаят дете от определен пол, но Кейси им казал, че ако наистина искат да окажат пълно съдействие, най-доброто желание било: „Господи, да бъде волята Ти".

Почти година по-късно им се родило момченце, а след време тълкованията потвърдили, че тримата са живели заедно и в предишни прераждания, а сега просто подновявали старите си връзки.

Десета глава

Създаване на връзки между сродни души

Не се сещам за двама души, които са в постоянна вражда, но вярвам в теорията за преражданията и живея с надеждата, че ако не в това, то поне в някой следващ живот ще успея да прегърна приятелски цялото човечество.

Махатма Ганди

През първата половина на ХХ век хора от всякакви прослойки и религии идвали при Едгар Кейси, за да получат съвет как да подобрят отношенията си със своите съпруги, приятели, семейства, колеги и дори врагове. Независимо за какъв тип връзка е ставало дума или каква е била продължителността на трудностите в отношенията (и дори от други прераждания), Кейси е посочвал едни и същи принципи за тяхното решаване. Според него създаването на душевно родство с всеки човек в живота ни е една от целите да бъдем на Земята.

Когато отношенията са крайно влошени, човек обикновено се пита: „Защо изобщо да си правя труда" и „Защо е толкова важно да се помирим с абсолютно всеки". С годините, търсейки отговори на същите тези въпроси, хората са открили много от причините, съдържащи се в тълкованията на Едгар Кейси:

- В крайна сметка всички връзки носят потенциал да бъдат значими и полезни, що се отнася до развитието на душата и личната трансформация.
- Чрез общуването с другите научаваме най-много за себе си.
- Взаимоотношенията ни се повтарят, докато не решим проблема, поради който се влошават.

- Като души, които търсят цялостност, нашата цел е да постигнем душевно родство с всеки човек, когото срещнем в живота си.

Да се замислим за момент за онзи човек, когото обичаме най-много, и да се запитаме какво е естеството на връзката ни с него. Като осмислим начина, по който го обичаме и го приемаме без всякакви условия, можем да си зададем въпроса какво всъщност усещаме. Вероятно става дума за пълна преданост, която ни кара да му желаем само най-доброто и да правим всичко възможно в тази насока. Следващата стъпка е да се запитаме кой вид любов поставя нуждите на другите над нашите. Ако успеем да добием представа за естеството и динамиката на този тип връзка, значи сме разбрали какво точно ще изпитваме един ден към всяка душа на Земята. Според тълкованията на Едгар Кейси развитието на всяка душа ще приключи едва, когато тя се научи да обича по този начин.

Но не бива мащабите на тази задача да ни съкрушават — според тълкованията има два фактора, които определят неизбежния ни успех. Първият е, че ние винаги привличаме точно онова, от което се нуждаем в момента, а вторият — че всяка душа носи в себе си елемент на съвършенство, който само чака да бъде пробуден от човешката воля. В крайна сметка, дали ще събудим своето съвършенство и дали ще си извлечем поука от всяка една ситуация, зависи само от нас и от това дали ще предпочетем да прилагаме най-доброто, на което сме способни. Кейси често е скастриял хората, които са го питали какво трябва да правят в живота си: „Това е повтаряно безброй пъти — *прилагай това*, което знаеш днес, утре ще ти се даде възможност за следващата стъпка. Защото то е стъпало след стъпало, поука след поука, малко тук и малко там!“ (826-11).

През годините, когато е правел тълкования, Едгар Кейси е разисквал няколко стъпки за установяване на родство между душите: (1) научи се да обичаш и разбираш себе си; (2) постави си духовен идеал, който да ти служи като пътеводна светлина; (3) започни да работиш в тази насока, като използваш максимално знанията си до момента; и (4) очаквай промяната, за да се промениш и ти самият.

Да обичат и разбират истински себе си, за някои хора е трудна задача. Поради възпитанието, личните съмнения, ниската самооценка или отрицателното влияние на част от околните, те имат чувството, че не са достойни да бъдат обичани и няма кой знае какво да споделят с другите. За съжаление този негативизъм поражда трудни за преодоляване поведенчески модели, тъй като те се самозахранват. Често хората с най-ниска самооценка имат властен родител, началник-тиранин, критикуваща съпруга или неуправляемо дете. Кейси често е казвал на такъв човек, че постоянно привлича хора със същото ниво на самооценка, тъй като „подобията се привличат“. Поуката тук е не да се отървем от подобни връзки, а постепенно да си изградим самоуважение, добра самооценка и обич към себе си.

Динамиката „подобията се привличат“ означава не само че всичко, което изразим в мислите и делата си, ни се връща, но също и че можем да видим собствените си слабости и достойнства у другите. Или най-просто казано, хората, на които откликваме емоционално, буквално изпълняват ролята на огледало. Според Кейси най-много ни вбесява човек, у когото виждаме тези свои недостатъци, с които сме пропуснали или изобщо отказваме да се занимаваме. И обратното — хората, от които истински се възхищаваме, притежават онова наше качество, което бихме могли да използваме. Може би ви е трудно да възприемете тази идея, но не забравяйте, че и най-големият ви враг си има най-добър приятел, а, от своя страна, вашият най-добър приятел също има врагове. Защо? Отговорът е свързан с личните ни възприятия и със склонността ни да виждаме у другите качества, които сами притежаваме.

Според тълкованията, когато откликнем емоционално (положително или отрицателно) на някого, можем да бъдем сигурни, че от него ще научим нещо повече за себе си. Ако искаме да разберем върху какво трябва да работим в духовен аспект, трябва само да огледаме хората, които ни подлудяват. Ако пък искаме да разберем кое свое качество можем да развием, вглеждаме се в онези, от които истински се възхищаваме. Проумявайки тази динамика, ще придобием съвсем ново отношение към цялото човечество. Кейси е вярвал, че когато осъзнаем истинската си индивидуалност, ще разберем, че сме дълбоко свързани един с друг, че Бог е нашият родител, а всички ние сме деца от едно и също семейство.

Според него втората важна стъпка в установяването на душевно родство е съзнателно да си изберем идеал. Най-простицко казано, идеалът е духовна подбуда или цел, която се превръща в основа на всичките ни постъпки. След като установим кой е най-добрият стремеж за нас, можем да го превърнем в база за поведенчески модели, различни от старите. Хората често откриват, че им е трудно да променят една продължителна проблемна връзка. Причината за това е, че лошото отношение и държане са се вкоренили дълбоко в тях и когато се сетят за същия този човек, веднага усещат обичайния яд или раздразнение — дори когато той не е наблизо.

Кейси смята, че вместо постоянно да *реагираме* на предишни преживявания, можем след установяването на идеал да *работим* върху дадена връзка, като с това насочим развитието ѝ в положителна посока. Например избрали сме великодушието за идеал. Тогава, вместо да действаме

според старите си поведенчески модели, ще си зададем въпроса: „Как би реагирал истински великодушният човек в такава ситуация?“, „Как се държи великодушният човек?“ или „Как щях да се държа, ако бях великодушен?“. След като изградим в ума си образа на великодушния (или на любящия, или на разбиращия) човек, оттам нататък остава само да постъпваме подобаващо. Когато човекът си набележи идеал и установи нови модели на поведение, те заемат мястото на предишните и постепенно започват да се задействат автоматично.

Третата стъпка в създаването на душевно родство е процесът на прилагане. Постигането му е съвсем просто: „Защото това не е някакво велико дело, не в някаква всеобхватна форма. Просто бъди добър, бъди внимателен, бъди кротък, бъди дълготърпелив, показвай братска обич...“ (793-2). Тълкованията сочат, че при мнозина между знание и прилагане съществува голяма разлика. Кейси е вярвал, че когато нещо не се прилага, то не може да бъде истински осъзнато и следователно не подпомага промяната на същността. С други думи, едно е знанието като най-обикновена информация, а друго е то да се прилага, защото това води до личностна трансформация.

Последната стъпка в преобразяването на отношенията ни с другите е просто да поддържаме нагласа на откритост и лично очакване. Кейси е насърчавал хората да очакват промяната, за да могат да я осъществят. Тълкованията винаги твърдят, че всички връзки могат да се преобразят, тъй като единственият, когото човек може да промени, е самият себе си. А когато той се промени, по закона за привличане на подобията ще промени и начина, по който хората му отговарят. С други думи, най-ефикасният начин да подобрим отношенията си с другите е да станем цялостни вътре в себе си. Аспекти от горните стъпки за създаване на родство между душите могат да се открият в много случаи от архивите на Кейси.

През 1941 г. двама младоженци дошли при него за съвет как да живеят и израстват заедно. Той им казал, че са били заедно и в минали прераждания, така че са способни да се допълват съвършено. Не бивало обаче да забравят, че във връзката им неизбежно ще има разногласия, и ги посъветвал: „Гледайте да не се сърдите един на друг по едно и също време“. За да работят заедно, трябвало да си намерят общи идеали и цели: „Подходът, начинът на мислене може да не са едни и същи, но целта, желанието, надеждите, благополучието на двамата трябва да бъдат каквито подобава за такъв съюз — единият да гледа за другия“ (341—48). Накрая ги насърчил да си бъдат „помощници“¹³ и винаги да поставят благополучието на другия над своето.

Една двадесетгодишна жена се тревожела, че поради семейни и религиозни различия между нея и годеника ѝ може да се появят разногласия. Кейси ѝ казал: „Запомни, ти се омъжваш за един човек, не за семейство и не за църква!“ Ако двамата с бъдещия ѝ съпруг поставели връзката си над своите семейства и положили искрени усилия да следват Божията воля в живота си, нямало да имат никакви проблеми. Освен да не забелязват много-много недостатъците, а да се съсредоточават в добродетелите на другия, на двойката било напомнено: „Отношенията ви трябва да са равнопоставени, не четиридесет на шестдесет, не двадесет на осемдесет, а *петдесет на петдесет* и всеки трябва да се приспособи към особеностите на другия“ (1722-1). Тълкованието им обещавало, че ако полагат всички усилия да създадат един хубав, радостен, стойностен и духовен съвместен живот, околните ще бъдат подтикнати да направят същото.

Тридесет и една годишна жена, която имала многобройни проблеми в отношенията си с роднини и приятели, била посъветвана да не забравя, че ако иска нещо от другите, трябва първо сама да им го даде. Освен това Кейси ѝ обяснил, че недостатъците, които вижда в околните, са отражение на нейните собствени и само тя може да внесе положителни промени в отношенията си с всички. Колкото до поддържането на подходяща нагласа и очакване, в тълкованието се казвало: „Недей все да си казваш: „Знам какво ще кажат и ще направят, но ще гледам да се справя възможно най-добре“. Забрави това! *Знай*, че с какъвто дух правиш нещата, в такъв дух реагират околните!“ (1688-9).

Джо и Кристин признават, че що се отнася до създаването на духовно родство в брака им, двамата най-сетне били на прав път. Били семейство от шест години, като и двамата били разведени по два пъти. Джо бил стигнал до заключението, че с предишните му съпруги също са били сродни души, но едва откакто е с Кристин, се променил достатъчно, за да е способен на здрава връзка, макар предишните му бракове да траяли над петнадесет години. И в двата имало и трудности, и хубави моменти:

„Преживяхме много предизвикателства и емоции. Научихме се да мразим, да прощаваме и отново да мразим, този път по-силно. Накрая и двата ми брака преминаха в безразличие на всички нива—което никак не е полезно. Карахме се за всичко. Всеки от нас превърна в своя цел да задоволява всяко желание, което изпълзеше от ума му. С Божията милост се разделихме и продължихме напред, но с всяка следваща връзка бях тласкан нагоре, за да намеря отговори на някои въпроси и да открия по-възвишена цел в живота“.

¹³ Употребена е думата *helpmeet* от Библията: „И Господ Бог каза: „Не е добре за човека да бъде сам; ще му създам подходящ помощник“ (Битие 2:18). - Б. пр

Понастоящем Кристин и Джо смятат, че приятелството и общият им интерес към духовното са двата най-силни стабилизиращи фактора в техния живот. Убедени, че връзката им е много по-отдавнашна, отколкото си спомнят, те си направили тълкования при медиум и научили, че са били заедно като брат и сестра в Италия и като семейство лечители по времето на Исус. В сегашния си живот пък се познавали тринадесет години, преди да се оженят. И за двамата настоящата връзка е процес на учене. Кристин казва:

„Вероятно от никой друг не съм научила толкова неща, колкото от Джо. Първото, което ми идва наум, е, че връзката ми с него ме направи по-добър човек. Преди бях малко отмъстителна, но откакто го срещнах, той е моята будна съвест. Действително с негова помощ станах по-добра. Също така той ме запозна с материалите на Едгар Кейси и ми представи живота в съвсем нова светлина. Не знаех дали съм успяла да го науча на нещо, но веднъж той заяви, че има усещането, че е срещнал себе си“.

Ето какво разказва тя за един от проблемите, които преодолели заедно. Синът ѝ от предишен брак живеел с баща си. И тя общувала с него, но не искала да има нищо общо с бившия си съпруг. С течение на времето сънувала, че трябва да общува с него и да му прости. Въпреки насърченията на Джо в тази насока, Кристин упорито отказвала да го направи. В даден момент получила писмо от адвокат, който я уведомявал, че бащата на момчето иска да промени правата ѝ за посещения и да я съди за издръжка на детето. Това я вбесило, още повече че той имал доста повече пари от нея и цялата тази идея ѝ се сторила просто абсурдна. Джо се опитал да я убеди, че трябва да се разбере с бившия си съпруг, преди да се е намесил съдът, но тя просто отказала да се занимава с това.

Когато делото влязло в съда, дори адвокатът на бившия съпруг се удивил, защото съдията се произнесъл в негова полза. Кристин била осъдена да плаща издръжка. Било ѝ трудно да проумее ситуацията, но Джо я убедил, че ще е най-добре да погледне на това като на част от обучението на нейната същност. През следващите девет месеца тя упорито се молела за себе си и бившия си съпруг, а Джо насърчавал двамата да започнат някакъв диалог. Когато дошло време в съда да се обсъждат разходите за колежа на детето, Кристин и бившият ѝ мъж вече се били разбрали и по думите на Джо напуснали залата с усмивка и ново отношение един към друг. Оттогава се опитват да си съдействат във всичко, свързано със сина им.

Що се отнася до онова, което е научил от съпругата си, Джо признава, че поради духовното им израстване двамата имат повече сходства, отколкото различия. Най-голямата им разлика е, че той е по-емоционален, а тя има рационален подход към почти всичко. Все пак всеки от тях се е научил да допълва емоционалния облик на другия. И което е най-важно, Джо смята, че Кристин изключително много му е помогнала да опознае себе си:

„През годините на съвместния ни живот тя ми показва много повече неща за самия мен, отколкото съм научил през предишните четиридесет и осем години. Най-сетне се виждам такъв, какъвто съм, особено онези дразнещи нещица, на които отдаваме толкова голямо значение във връзките си. Понякога ме боли да се виждам такъв, но съм ѝ благодарен, че се старее да бъде мое огледало. Кристин казва, че съм ѝ помогнал да се оправи с множество трудни ситуации и хора, като полага усилия да ги гледа откъм добрата им страна... За мен нашето приятелство с течение на времето се превърна в константа“.

През 1939 г. Едгар Кейси казал на двадесет и една годишен водопроводчик, че не е дошъл случайно на Земята, нито пък случайно е създал отношения със сегашните си приятели и колеги — за него това било средство за лична трансформация и израстване (2030-1). Колкото до това как да подобри отношенията си с тези хора, трябвало да открие начин да превърне общуването си с тях в „красиво преживяване“. Също така бил посъветван постоянно да си задава въпроса: „Какво мога да направя и какъв трябва да бъда за другите, та познанството или приятелството им с мен да ги направи по-добри, да им покаже защо са дошли на този свят“.

Тридесет и пет годишен счетоводител се интересувал дали — космически погледнато — дължи нещо на семейството си и ако да, какво. Кейси му отговорил, че човек има дълг към всеки член от семейството си, както и те към него. Най-общо казано, задължението било да усъвършенстват себе си и взаимоотношенията си, да живеят така, че възможността да бъдат заедно да ги направи по-добри хора. Колкото до осъществяването на тази задача, той трябвало да помни, че на света няма нищо по-силно от собствената му свободна воля (1432-1).

По същия начин двадесет и четири годишен мъж узнал, че притежава скрити способности „да сътвори много добро или много зло“ (633-2). Тъй като неизбежно щял да срещне себе си във всичките си отношения с околните, той бил насърчен да им оказва градивно влияние и да превърне спокойствието, хармонията, красотата и любовта в основни фактори в своя живот.

На родители, които поискали да научат кой е най-добрият начин да отгледат своя син, да направят живота му щастлив и полезен, Кейси казал, че най-градивното е да осигурят на детето духовна основа, която ще бъде с него до края на дните му. Посъветвал ги да бъдат верни на онова, което искат да възпитат у сина си, „никога да не правят нещата, които не желаят той да прави, и никога да не казват това, което не желаят той да казва“ (1551-2).

Фактът, че създаването на родство между душите е основна цел на земното ни пребиваване, е обяснен най-добре в тълкованието, направено през 1938 г. на един шестдесет и седем годишен мъж. Той бил уверен, че е на прав път, и получил следния съвет: „Не сещай умора в правенето на добрини“ (1598-1). Кейси му напомнил, че в човешките взаимоотношения има само един идеал и той е: „Обичай ближния като себе си“. Човекът попитал как да служи най-добре на хората и бил насърчен да дава светлина на онези, които седят на тъмно, да носи надежда на обезсърчените, да помага на заблудените. Ако правел тези неща както трябва—без да налага вижданията си на другите, но да им помага да открият значимото за себе си, — с негова помощ те щели да намерят себе си и да осъзнаят връзката си с Твореца.

Пример за себеоткриване в личните отношения е историята на Тим и Карл. Двамата са тридесетгодишни хомосексуалисти и са заедно от три години. Открили, че както сходствата, така и различията между тях им помагат в духовното развитие. Според Карл различията са им позволили да разширят гледищата си за живота. Положителните сходства им действали добре, но еднаквите отрицателни модели на поведение понякога ги поставяли пред големи предизвикателства. По думите на Карл, те си приличат в много отношения и все още успяват да се допълват взаимно:

„Тъй като става дума за еднородна любовна връзка, на пръв поглед в нея няма обмен на противоположности, допълване на Ин с Ян, на мъжки и женски енергии. Въпреки това ние се допълваме на нива, много по-дълбоки от физическото. В някои отношения умствените, емоционалните и духовните ни процеси протичат съвсем различно“.

Свързват ги любовта към новите знания, духовността и задушевните разговори. Тим смята, че от съвместния им живот е научил повече за любовта — не само към другия, но и към себе си. Той казва за връзката си:

„Карл е моето „спасително въже“ в моментите, когато съм полагал огромни усилия да запазя личната си цялост. Някои от най-силните му качества са тъкмо онези, които се опитвам да развия у себе си. В личните ни борби ту единият, ту другият се превръща в „скалата“, „опората“ и „огледалото“. Той ми напомня кой съм и какво съм всъщност, подкрепя ме, когато залитам, а трябва да надскоча себе си. Същевременно за мен не е важно какво съм научил от Карл, а какво съм научил за себе си от нашата връзка. Сега се виждам по-ясно. Започнах да осъзнавам някои свои схеми на поведение, които не харесвам, и да ги променям. Една от най-големите поуки, които извлякох, е, че мога да се открия напълно пред друга душа, без да загубя себе си или своята индивидуалност. Мога да се чувствам по-пълноценен и силен, като работя върху личното си развитие, но едновременно с това да съм дълбоко свързан с друг човек“.

През 1943 г. Едгар Кейси казал на една четиридесет и три годишна жена, че тя и съпругът ѝ са продължили връзката си оттам, откъдето са я прекъснали в предишното си прераждане в светите земи. Тъй като тогава не успявали да постигнат единодушие по който и да било въпрос, положението било запазено и в настоящето. Кейси я уверил, че могат да направят много, за да си помогнат взаимно. За да започнат преобразяването на връзката си, били посъветвани следното: „Работете заедно! Намерете онези неща, в които сте единодушни, и наблюдайте на тях повече, отколкото на разногласията си“ (2792-3).

Друга двойка била насърчена да осъзнае, че се допълват. Разбира се, те не били еднакви, нито пък мислели еднакво, но заедно можели да постигнат много в развитието си (1100-31).

Двадесет и три годишен проповедник бил окуражен да се превърне в проводник на благодат за другите. Ако извадел на преден план всичко най-добро, което можел да даде, той щял да бъде като „мая“ за ближните си. Кейси му казал да не съди никого—нико себе си, нито тях, — а да се пази „неопетнен“ от земните грижи. Ако положел усилия във всички тези насоки, славата на Създателя щяла да се прояви чрез него на Земята (3188-1).

Една жена, която имала трудни отношения с различни свои роднини, била насърчена да поработи върху обръщане на ситуацията: „Не чакай резултат за един ден, нито дори за седмица. Никой не може днес да сее, а утре да жъне. Хората жънат каквото са посели, но след като *посятото* узрее. Защото каквото посееш, такова и ще пожънеш“ (971-1). Кейси ѝ казал, че ако се опитва да постъпва правилно, с правилния дух, доброта и търпение, задължително ще постигне успех.

Тълкованието на четиридесет и шест годишна жена казвало, че в крайна сметка душата задържа само онова, което отдава. Предвид това, тя трябвало да внимава как се отнася с другите—колкото търпение, обич, доброта и нежност проявявала, толкова щяла и да получи в замяна (5259-1). На друга жена било обяснено, че в отношенията с майка ѝ са се появили напрежение и трудности, защото двете често не успявали да се разберат правилно. Трябвало да оставят разногласията настрана и да започнат отначало, като открият онези неща, по които били единодушни (2706-1).

Историята на Уейн и Рут, които са женени от почти петдесет години, е пример за двама души, успели да работят заедно. Отгледали две дъщери, професията им била една и съща, цял живот имали общи преживявания, пътували заедно и външните наблюдатели ги смятали за много привързани един към друг. Житейският им път ги превел през тридесетгодишна кариера във военноморския флот, през

любов към музиката, през преподавателска работа и административни отговорности в една организация с идеална цел и дори през двегодишна оскъдица по време на плаване с платноходка. И все пак съвместният им живот не е бил лесен в началото.

Макар че още при първата си среща усетили силно привличане, Уейн бил по-затворен, избягвал обществените контакти и изглеждал много вглъбен в музиката. Рут пък имала по-разнострани интереси, обичала да бъде сред хора и била много по-общителна. Въпреки различията в средата и характерите си, една година по-късно двамата се оженили. Според Рут по време на шестмесечния им годеж и през първите пет години след сватбата често имали разгорещени спорове и си казвали грозни неща. Освен свадите, първото им голямо предизвикателство било, че свекървата правела всичко възможно да съсипе брака им.

В началото моделите им на поведение също се различавали. Уейн винаги действал бавно и целенасочено. Бил абсолютен перфекционист и често настоявал да довършва нещата, дори когато нямало никаква нужда от това. Рут пък била склонна да си вади бързо заключения и да действа. По нейни думи заради тези различия двамата бързо стигнали до извода, че „трябва или да се научим да се спогаждаме, или да се разделим“. И започнали да разговарят, вместо да спорят.

Скоро Уейн осъзнал, че трябва да вземе решение коя връзка е по-важна за него — с майка му или с жена му. Избрал брака си. Също така двамата разбрали, че могат да се учат един от друг, и всеки започнал да смекчава крайностите в поведението си. Днес Рут и Уейн са убедени, че възможността да бъдат заедно ги е направила по-добри хора.

С течение на времето общуването им така се подобрило, че двете им дъщери разказват как в детството си вечер заспивали от гласовете на родителите си, които си „бъбрели“ от другата страна на стената, а сутрин се събуждали от същите звуци. Дори и сега двамата обичат да са заедно и да си говорят за любими неща:

„Общият ни интерес към духовното, красотата на природата, британските острови, Ориента и библейските истории е много силен. Привличат ни градинарството и работата с дърво. Обичам да слушам как Уейн свири на кларинет, а той все още се радва на организаторските ми способности“.

Рут вярва, че връзката между сродни души продължава в много прераждания, включващи различни типове отношения, и отбелязва: „Те си помагат взаимно в работата върху кармичните модели. Да се надяваме, че го правят по положителен начин“. Свързва ги кариерата във флота и любовта към ветроходството, имали са прераждане като братя и са работели заедно на голям кораб. В друго пък са били съпрузи и са живели в рибарско селище на британското крайбрежие през XIV век.

Демонстрирайки дълбоката им обич и свързаност един с друг, след тридесет години пътувания и местения от град на град, когато се пенсионира, Уейн казал на Рут: „Ти ме следва през последните тридесет години, през следващите тридесет е мой ред да те следвам“. Това обещание ги завело за две години на Бахамите, където работили духовни групи за личностна трансформация. В резултат на него те намерили и последната си професия на съдържатели на малко хотелче. Рут се усмихва и казва: „През последните четиридесет и три години правехме всичко възможно да се подкрепяме“.

В потвърждение на факта, че родството между душите се изгражда в течение на много прераждания, в тълкованието на двадесет и осем годишен адвокат, който мислел да се ожени, се казвало, че щастието не е нещо, което просто съществува, а е преживяване, което може да се създаде. Кейси обяснил на двойката, че ако решат да се оженят, трябва да живеят така, че винаги да могат да разчитат един на друг. Посъветвал ги да се държат така, че никога да не се разочароват взаимно. Ако живеели по този начин и поддържали подходяща нагласа и насоченост в духовното, те непременно щели да постигнат щастие, спокойствие и удовлетворение в брака си (939-1).

Мъж отишъл при Едгар Кейси за тълкование, защото семейните му отношения не били особено добри. Оплаквал се, че със съпругата му нямат почти нищо общо. Искал да разбере как между тях да се създаде дух на сътрудничество, обич и добра воля дори само заради децата. Кейси му задал въпроса: „Някога минавало ли ти е през ум какъв мъж би искал да имаш, ако беше на мястото на жена си“. Насърчил го да постъпва както би го правил в подобна ситуация и разногласията им щели да отшумят (3411-1).

Двадесет и една годишна художничка попитала дали не трябва да прекрати отношенията си с приятел, който имал много тежък характер. Кейси я посъветвал да не го прави, а да поработи върху връзката им, защото никой няма прекалено много приятели и всеки е важен сам по себе си (1828-1). На друг човек пък казал, че най-добрият начин да преобърне отношенията си с някого бил да не забелязва твърде недостатъците, а да се съсредоточава върху добродетелите му (2925-1).

На мъж, който искал да възстанови хармонията в семейството си, Кейси разяснил, че не бива да налага своето и да кара другите да мислят като него, защото човек може да промени единствено себе си. Посъветвал го да търси хармонията вътре в себе си, да не се опитва да променя другите или да ги обвинява за онова, което се случва в живота му. Хармонията липсвала в семейния му живот, защото *собствената* му хармония била разстроена. Ако успеел да промени себе си, и семейните му отношения щели да се оправят (4733-1).

Тридесет и шест годишна жена потърсила съвет по брачни проблеми. Тя научила, че вместо да прави опити да промени съпруга си според своята воля и критерии, трябва да постъпва с него така, както би искала той да постъпва с нея. Ако искала да му внуши духовните си истини, не трябвало постоянно да му натяква за тях, а да му ги демонстрира с личен пример. Когато жената попитала как да се справят с предизвикателствата във връзката си, например финансовите, била посъветвана да намери начин да обсъдят проблема „не в яд и гняв“, а така, че да го разрешат заедно (585-1).

Като последен пример от тълкованията на Едгар Кейси ще вземем този с една двадесет и три годишна жена, която дошла за съвет относно предстоящия си брак. В началото на тълкованието Кейси заявил, че желае да предостави информация, която да е „най-полезна за душевното и умственото развитие и на двамата“ (480-20). Сетне казал, че като бъдещо семейство биха могли да се допълват взаимно само ако не забравят, че в брака всичко е „петдесет на петдесет“ — иначе между тях щели да се появят разногласия.

Жената научила, че има естествена склонност да командва в семейството. Кейси я предупредил да внимава с това и по никакъв начин не се опитва да засенчва способностите или постиженията на съпруга си. Било погрешно единият да е подчинен на другия във всичко, а трябвало да споделят като равни най-доброто, което имат в себе си.

Посъветвал двойката когато имат разногласия, никога да не „роптаят“ един срещу друг, а „винаги да обсъждат добре нещата“. Освен това било хубаво всеки в свободното си време да се интересува от заниманията на другия също както от своите. Не било лошо интересите им да са различни, но трябвало да си сътрудничат във всеки възможен случай и така да планират задачите си, че да имат време един за друг, за работа, за развлечения и възстановяване, като си помагат във всички тези дейности. Докато си сътрудничели, бракът им щял да бъде полезно преживяване и „най-главното влияние“ в живота им.

В идеалния случай домът им щял да се превърне в земно отражение на „небесния дом“ — място, „което ангелите ще копнеят да посетят и ще им се иска да бъдат гости“. Там нямало просто да се почива, да се спи или яде, а всеки, който влизал, щял да усеща в енергията на техния дом святост, подкрепа и надежда. Колкото до създаването на хармония в брака им, били посъветвани да се разделят с мисли от рода на: „Ще го направим утре... ще започнем идната седмица... ще се погрижим за това догодина“, а да работят заедно всеки ден, за да могат лека-лека да изградят един съвършен съюз. Най-добрият подход бил всеки път, когато имат съмнения или страхове, да ги обсъждат и решават след медитация и молитви, за да може Създателят да им помогне. В случай че следват тези съвети, бракът им щял да бъде благословен и плодотворен, а те щели да станат проводници на Божията благодат на Земята.

През годините, в които се е занимавал с тълкования, Кейси е съветвал хората, че не е толкова важно *какви* са в социално отношение, а *как* са използвали възможността да бъдат с другите в живота им. Той вярвал, че в търсенето на завършеност душата неизбежно ще изгради родство с всяко човешко същество, с което влиза в контакт. Предизвикателството е, че някои от тези връзки ни тласкат към личностна промяна и трансформация посредством трудния процес на индивидуално приложение. Въпреки това Кейси е уверявал хората, че в каквито и отношения да се намират с даден човек, те винаги могат да бъдат по-добри. Очевидно всеки от нас е извикан на този свят, за да промени своето ъгълче и да преобрази поне една връзка в даденото прераждане:

„И ако душевната същност не направи света по-добър, ако не направи своето ъгълче, своето местенце в него по-добро, малко по-изпълнено с надежди и братска любов, с доброта и дълготърпение, с думите и делата на същността, животът ѝ е бил провал; особено що се отнася до израстването. И целия свят да си спечелил, колко нищожен ще се чувстваш, ако не си изпълнил целта, за която си дошъл в него!“ (3420-1).

Единадесета Глава

Душевното ни родство със Създателя

Те не са от света, както и аз не съм от света... да бъдат всички едно, както Ти, Отче, си в Мене и аз в Тебе, тъй и те да бъдат в нас, за да повярва светът, че Ти си ме пратил. И славата, която Ти ми даде, аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и ние сме едно.. "

Исус от Назарет, Евангелие от Йоан (17:16, 21-22)

Според Едгар Кейси едно нещо свързва цялото човечество. Най-просто казано, това е фактът, че има само един Бог и всяка душа е негово дете. Но по тъжна ирония именно религията, структурата, която поначало е предназначена да обогатява връзката ни с Бога, често ни разделя. В резултат мнозина, разочаровани от човечеството, са се отказали от вярата си. Когато засягат този проблем, тълкованията се съсредоточават не във формите на различните религии или догми, а в това, че всяка душа трябва да се научи да проявява живия дух на Земята. В отговор на въпроса коя е правата

религия Кейси отговаря:

.....каква е разликата... Истината... идва от едно място. Нима няма листа от дъб, от ясен, от бор? Те просто изпитват нужда да преживеят едно или друго...

Всеки има своето място. Не търси недостатъци на *никого*, а гледай да показваш колко добър бор, ясен, дъб или *лоза си*" (254-87).

В същия ред на мисли Кейси казал на един тридесетина годишен финансов брокер, че Създателят е източник на всичко съществуващо и първият урок от всяко духовно пътуване трябва да бъде: „Едно, Едно, Едно, Едно; единство в Бог, единство в отношенията между хората, единство в силата, единство във времето, *единство* във всяко усилие — единство, единство" (900-429). Но в тълкованията за същия човек се признава, че за някои хора това единство е също толкова непонятно, колкото триизмерната реалност за едно двуизмерно същество. До него се стига само с индивидуалното израстване и развитие на душата.

През 1941 г. един писател се заинтересувал защо Бог изобщо е решил да създаде душата. Кейси му отговорил, че всичко се дължи на Божието желание да търси израз и другарство (5749-14). Идеята, че Бог може да се нуждае от компания, на пръв поглед изглежда странна, но всичко си идва на мястото, когато си спомним, че Бог е любов. Кейси често повтарял, че любовта се изразява най-добре, когато даваме, без да мислим какво ще получим. Следователно любовта може да се прояви само в *отношенията ни с другите*. Душата, от друга страна, се намира в материално тяло, за да усети динамиката на закона за причина и следствие. Накрая тя се научава да проявява съвършената любов и с течение на времето става достоен другар на Бога.

Тълкованията често напомнят на хората за тяхната духовна същност. Според Кейси човекът не е материално тяло, а по-скоро духовно същество—сътворено по образ и подобие на нашия любящ Създател, — което има физически преживявания на Земята. С други думи, душата може да преживее множество прераждания в материалния свят, но е нещо много повече от тяло. Както се казва в Светото писание, душата е създадена по Божи образ (Битие 1:26) и следователно духът е нейното естествено състояние. В процеса на сътворението Бог е дал на всяка душа пълна свобода на волята и възможност за себеизразяване.

Поради това в природата на душата е да търси — да търси истинската си идентичност и своята връзка с цялото. За съжаление може цял живот да търсим, без дори да разберем какво. А по думите на Кейси това в крайна сметка е връзката ни с Твореца. Основният въпрос, който душата неведнъж си задава, е: „Коя съм аз". Този въпрос се отправя по безброй начини, докато душата избира различните прераждания с надеждата да срещне себе си. Кейси е вярвал, че когато този процес завърши, всички души ще осъзнаят своята идентичност и другарството си с Бога.

През 1935 г. той казал на една тридесет и седем годишна учителка, че онова, за което е била повикана на Земята, не е никак трудно: „Просто бъди добра, бъди търпелива, показвай любов към ближния си". Ако живеела по този начин, щяла да стане проводник на духа и с течение на времето да осъзнае, че част от нея е Божие дете. Кейси ѝ обещал: „Тогаваш душата трябва да се върне — и ще се върне — при своя Създател. Тя е частица от Съзидателната сила, припламнала в материалното, в плътта" (272-9).

На друга жена напомнил, че крайната цел в живота на всяка душа е човекът да се събуди за истината на своята духовна същност, като с това стане „достоен другар" на Твореца. Посъветвал я всеки път, когато си зададе въпроса: „*Защо съм на тази Земя?*", да погледне онези, които са били изпратени в живота ѝ, за да може тя да ги обича и да им служи. Ако ги приемела с радост, те щели да се превърнат в средството, чрез което да намери себе си.

„Не в себичност, не в злоба, не в гняв; не в *никое* от онези неща, които разделят Аза от Съзидателните сили или Енергията, или Бога. Но простотата, нежността, скромността, верността, дълготърпението, *търпеливостта* са качествата на душата, които тя разпознава в пътищата и делата си сред хората" (518-2).

На седемдесет и шест годишен занаятчия Кейси обяснил, че дали душата ще напредне, или ще изостане в развитието си в даден живот, зависи от това доколко се е посветила на любовта и служенето на другите (1767-2).

Петдесет и една годишна домакиня и майка попитала как най-добре да съветва и напътства двадесет и осем годишния си син, който имал проблеми. Кейси ѝ казал да поставя любовта и подкрепата над властта и налагането: „в *любяща* търпимост, в любящо приятелство и винаги бъди готова да помогнеш, когато трябва или когато можеш" (255-12). Тя щяла винаги да обича и да съветва сина си, но нямало как да живее живота му вместо него. Било ѝ напомнено, че всяка душа трябва сама „да намери пътя си към своя Бог".

На петдесет и една годишна гувернантка пък тълкователят казал, че „всичкият закон" се изразява в следното: „Обичай Господа с цялото си сърце, с целия си ум, с цялото си тяло и обичай ближния като себе си" (1250-1). А на двадесет и седем годишен писател той обяснил, че животът на Исус е послужил за пример на всички хора независимо от религиозните им убеждения. В това отношение Исус е „по-

голям брат" на всяка душа на Земята. Когато човекът попитал как да заживее съгласно този пример, Кейси отвърнал:

„Не с велики прояви на мъжество, не и с възхваляване на знанията или силата ти; а с нежността на духовното: любов, доброта, дълготърпение, търпеливост; тези неща ти е показал твоят брат и ако ги прилагаш ден след ден в делата си с ближния, може да станеш едно с Него и Той е *предопределил*, че така ще стане! Нима ще се отделиш от Него? Защото нищо на небесата, на Земята или в ада не може да те отдели от любовта на твоя Бог, от брата ти, освен ти самият!" (849-11).

В други тълкования този модел на поведение, който е наследство на всяка душа, е описан като „съзнанието в душата, отпечатано в ума, което чака волята да го пробуди за единството на душата с Бога" (5749-14).

На шестдесет и една годишна вдовица, която търсела посока в живота си, било обяснено, че като Божие дете притежава част от съзнанието на Господа и като цел на живота си трябва да възприеме проявяването на любовта на Създателя. Ако живеела съгласно най-доброто, което осъзнавала в момента, „малко тук, малко там, ред след ред, урок след урок", тя постепенно щяла да осъзнае своя духовен източник (3003-1).

Тридесет и седем годишна жена търсела другарство и брак, за да се почувства пълноценна. Тя получила съвет: „Знай, че душата е сродна повече на универсалното съзнание, отколкото на някоя отделна личност" (2988-2). В същия ред на мисли на група хора, които работели върху материалите на Кейси, било казано: „...защото Той е *самотен* без теб" (254-76). Кейси ги насърчил да намерят начини да служат на другите и да се обичат „така, както Той ви е обичал".

Повикът да се обичаме, както ни обича Създателят, не е изненадващ, като се има предвид, че всички сме негови деца. Тълкованията подсказват, че ще стигнем до това ниво на съзнание само ако си протегнем ръце:

„Та в пътуването на душата през времето и пространството, от този живот в следващия, целта е да й се дават нови и нови възможности да изразява онова, което оправдава хората в отношенията помежду им — милосърдие, любов, търпеливост, дълготърпение, братска обич" (938-1).

Най-малкото фактът, че всички сме деца на любящия си Творец, би трябвало да ни внуши чувство за огромна отговорност. В най-общи линии тази отговорност е да се научим да обичаме ближния. Въпросът доколко се осъществява тази цел може би е изразен най-добре през 1932 г. пред една група, когато Кейси ги запитал: „...вие готови ли сте да дадете отчет за онова, което сте направили с възможностите си на Земята като Божии синове?" (364-7).

Несъмнено целият свят би се преобразил, ако всеки човек можеше изведнъж да осъзнае, че крайната цел на съществуването му е да се научи да обича. Според Кейси става дума за напълно реална възможност, а не за някаква утопия. Това съзнание ще позволи на всички души да намерят своята завършеност и най-сетне да разберат, че тъй като сме неразривно свързани със Създателя от зората на сътворението, ние сме сродни души с Него.

Епилог

Откакто съществува човечеството, винаги е имало хора, които търсят липсващия елемент от живота си — елемент, който вярват, че могат да намерят в някой друг. Тази идеализирана представа за отношенията между хората често е била описвана като търсене на „половинката", на „душата-близък" или на „сродна душа". Мнозина са убедени, че връзката между сродни души е идеалното партньорство, което по някакъв начин ще направи живота им пълноценен —идея, популяризирана в съвременното общество.

Едгар Кейси определено е съгласен, че има хора със сродни души, но възгледите му са доста по-различни и в крайна сметка по-полезни.

Той е смятал, че отношенията между сродни души не са нещо идеално, а са по-скоро постоянен процес на учене и израстване. Според него съвършени връзки няма—те трябва да се създадат. Макар в определен момент да изглежда, че някои хора имат идеални отношения, от информацията в тълкованията става ясно, че тези отношения са се развивали с течение на времето, докато хората са се учили да работят заедно. Често се случва човек да изостави трудна връзка с партньор, за да се събере с предполагаемата си „сродна душа", но скоро да открие, че и с нея се появяват същите предизвикателства и трудности.

В повечето случаи причината не е в конкретната личност — тя просто ни позволява да се сблъскаме с уроците, които са ни нужни за израстването на душата ни и личностната ни трансформация.

Десетилетия наред Кейси е давал на хиляди хора практични и полезни съвети как да изградят връзка със сродните души в живота си. Независимо дали е ставало дума за семейна двойка, за приятели, роднини или просто за двама души, които имат трудности в общуването помежду си, Кейси е смятал, че трябва да им се помогне да постигнат крайната цел —да надскочат себе си, да се променят и да израснат. В идеалния случай възможността да бъдат заедно подтиква хората да станат по-добри.

Поради ясновидските си дарби Кейси е можел да проследява развитието на контактите между индивидите във времето и да описва как миналите прераждания и фактори влияят върху настоящето. Взаимоотношенията между сродни души са непрекъснат процес, който душата подновява в различни моменти и места. Той помага на хората да опознаят себе си и да усетят връзката си със Създателя. Родство на душите може да има не само между сексуални партньори, но и между родители и деца, приятели, роднини и дори колеги. Поради това всеки човек има много сродни души, които му помагат в личностното развитие. Разбира се, всяка връзка между сродни души си има своята цел, но иначе са съвсем обикновени отношения между хора, които са свързани по особен начин.

Кейси често ги наричал „спогодба петдесет на петдесет“, в която главният въпрос е не „какво ще получа“, а „какво мога да вложа“. Затова тълкованията обясняват, че истинската любов всъщност не е страст, желание или дори привързаност—тя е акт на себеотрицание; отдаване на най-доброто, което притежаваме. Макар че не всяка връзка протича гладко, всички крият възможности да се превърнат в полезно преживяване. Естествено, дали човек ще продължи връзката „в радости и скърби“, зависи само от него. Неведнъж Кейси е напомнял на свои клиенти, че способността за личностни промени е у самите тях. Въпреки че миналите прераждания създават различни възможности и вероятности, в крайна сметка хората градят своя живот единствено по силата на свободната си воля.

За душата дългият процес на връзки, преживявания и прераждания е нещо като учебна програма за личностно израстване и развитие. Кейси е вярвал, че тъй като всички сме деца на любящия Творец, целта на земния ни живот е да се научим да обичаме — и накрая всички души да станат сродни. Всъщност колкото по-пълноценна става една душа, толкова по-лесно ѝ е да се свързва с другите. Хората усещат духовно привличане един към друг не защото ще се допълват идеално, а защото връзката им би могла да тласне и двамата напред в личностното им развитие. Погледнато от този ъгъл, търсенето на сродна душа всъщност е търсене на завършеност на индивида. Но истинска завършеност може да се постигне само ако душата осъзнае духовния си източник. Така че търсенето на сродна душа всъщност е търсене на Бога.